

SEKSA POLNI RIO: KAM GA VTAKNITI NA OLIMPIJSKIH IGRAH?

PLAYBOY

PLAYBOY

VSE, KAR MOŠKE ZABAVA

August 2016

5,99 €

55 HRK

► INTERVJU

ŽIVLJENJA POLNA

NINA PUŠLAR

PEVKA, V KATERO
SE ZALJUBIŠ NA
PRVI POGLED

**POŽELJIVA
SVETLANA**

SREDI PARADIŽA

**SANJSKA
INGRID**

ZALA SLOVENKA
POGUMNO PREK
IBIZE V LONDON

OLIMPIJSKE IGRE

VIŠJE, HITREJE, MOČNEJE
V SREDIŠČU HEDONIZMA!

► 20V

ANŽE ČOKL

ALPINIST, DIREKTOR EKO HOTELA,
FOTOGRAF, LETALEC ...
PREDVSEM PA LOVEC
NA EKSTREMNA
DOZIVETJA

MARIHUANA ZA GURMANE

Z BOŠTJANOM NACHBARJEM
V GVINEJI OB KONCU EBOLE

PRIVID IZ FELLINIEVEGA FILMA
25-LETNICA SAMOSTOJNOSTI
NEKDANJE KOLONIJE

www.playboy.si

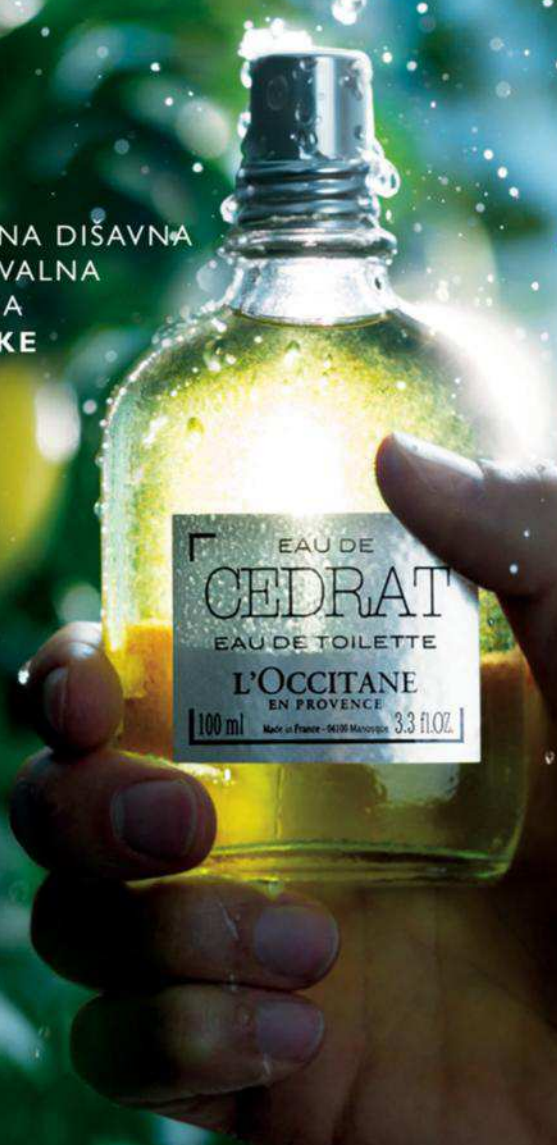

9 771580 629004 >

CEDRAT

ČISTA MOČ SVEŽINE

ENERGIČNA DIŠAVNA
IN NEGOVALNA
KOLEKCIJA
ZA MOŠKE

EAU DE
CEDRAT
EAU DE TOILETTE
L'OCCITANE
EN PROVENCE
100 ml Made in France - 3.3 fl.oz.

L'OCCITANE

EN PROVENCE

Ljubljana: Mestni trg 7 • Ljubljana: Citypark • Ljubljana: Mercator Center Šiška • Ljubljana: Supernova Rudnik • Ljubljana: Nama
Ljubljana: Maxi • Maribor: Europark • Maribor: Gosposka ulica 11 • Novo mesto: Glavni trg 13 • Novo mesto: Qlandia
Bled: Cesta svobode 10 • Celje: Citycenter • Koper: Čevljarska ulica 35 • Portorož: Obala 20 • Nova Gorica: Qlandia
Spletna trgovina: www.loccitane.si

Glavni in odgovorni urednik: **Borut Omerzel**
Izvršna urednica: **Tina Torelli**
Art direktor: **Gojko Zrimšek**
Likovna in tehnična urednica: **Živa Terglav**
Urednik fotografij: **Saša Kapetanović**
Digitalna obdelava fotografij: **Aleš Makovec**,
Simon Kjoslarov

Skeniranje: **AM LJUBLJANA, d. o. o.**

Sodelavci: Mišo Alkalaj, Nika Arsovski, Esad Babadžić, Branko Božić, Andrej Bučar, Dejan Burja, Noah Charney, Tina Čurk, Neja Drozg, Jasmina Dvoršek, Igor Fabjan, Darjo Hrib, Matevž Hribar, Špela Jambrek, Jakica Jesih, Primož Jurman, Brane Kastelic, Gaber Keržnik, Urška Košir, Hermina Kovačič, Špela Kožar, Goran Krstić, Danaja Lorenčič, Dušan Lukič, Dijana Matković, Max Modic, Bojan Levič, Jaka Lucu, Gregor Pavšič, Stjepan Pervan, Sebastijan Plevnjak, Lora Power, Petra Rozman, Vasja Semolič, David Strupnik, Tina Torelli, Zvone Šeruga, Erik Štrfer, Nataša Zajc, Gregor Zalokar, Marjan Žibema

Fotografi: Andraž Blaznik, Aleš Bravničar, Bor Dobrin, Matej Grošelj, Saša Kapetanović, Helena Kermelj, Urška Košir, Ivana Krešič, Marko Očepek, Aleš Pavletič, Uroš Podlogar, Primož Predalič, Črt Slavec, Boštjan Vidraz

Izdaja: ADRIA MEDIA LJUBLJANA, založništvo in tiskanje, d. o. o., Bleiweisova cesta 30, 1000 Ljubljana, www.adriamedia.si

Predsednik uprave: **Tomaž Drozg**
Uredniška direktorica: **Meta Kač**
Direktorica prodaje in marketinga: **Špela Gutnik**
Svetovalka uprave za oglasno tiskanje: **Gordana Lapadatič**

Oglasno tiskanje:
ADRIA MEDIA LJUBLJANA, založništvo in tiskanje, d. o. o., Bleiweisova cesta 30, 1000 Ljubljana, tel.: 3000 731, faks: 3000 715, tiskanje revije: **Uroš Jakopič**, 01/3000 770; urosjakopiac@adriamedia.si
tiskanje spletnih strani: **Nina Pranjič**, 01/300 06 35; nina.pranjiac@adriamedia.si

Naročniška služba:
Informacije o naročninah: 01/3000 789; 01/3000 762
Telefonsko naročanje: 04/511 64 44
Spletno naročanje: <http://www.adriamedia.si/>;
naroocene@adriamedia.si

Naročanje starejših izvodov: 01 3000 789;
Pri naročanju starejših izvodov revij poštnina ni vključena v ceno.

Uredništvo:
Playboy, Bleiweisova c. 30, 5. nadstropje, 1000 Ljubljana, tel.: 01 3000 700, faks: 01 3000 713, e-pošta: playboy@adriamedia.si

Tisk: **Radin print, d. o. o., Sveta nedelja, Hrvaška**

Distribucija: **Delo prodaja, d. d.**

PLAYBOY ENTERPRISES, INTERNATIONAL
Hugh M. Hefner – Editor-in-Chief

U. S. PLAYBOY
Scott Flanders – Chief Executive Officer
David Israel – Chief Operating Officer
Jimmy Jellinek – Editorial Director
Mac Lewis – Art Director
Rebecca Black – Photo Director

PLAYBOY INTERNATIONAL PUBLISHING
Mike Violano – SVP/Content Rights & Licensing
Mary Nastos – Publishing Services Manager
Gabriela Cifuentes – Digital Asset Manager

PLAYBOY, PLAYMATE, PLAYMATE OF THE MONTH, PLAYMATE OF THE YEAR, RABBIT HEAD DESIGN and FEMIN DESIGN are trademarks of and used under license from Playboy Enterprises International, Inc.

© 2016 AM LJUBLJANA, d. o. o.

© 2016 PLAYBOY, as to material published in the April 2016, May 2016, June 2016; U.S. Editions of PLAYBOY.

Na podlagi drugega odstavka 41. člena Zakona o davku na dodano vrednost (Uradni list RS, št. 117/06) in prvega odstavka 52. člena Pravilnika o izvajanju zakona na dodano vrednost (Uradni list RS, št. 141/06 in 52/07), sodi revija med izdelke, za katere se obračuna in plačuje davek na dodano vrednost po stopnji 9,5 %.

Naklada: 5.800 izvodov

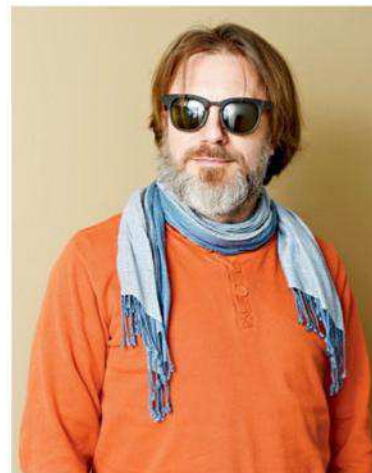
ISSN: 1580-6294

Fotografija na naslovnici: **Vitalij Rudenko**

ADRIAMEDIA
LJUBLJANA

Playexit

Winston Churchill, britanski državnik in pisatelj, nobelovec, je dejal, da je »demokracija najslabša oblika vladavine, razen vseh preostalih oblik, ki so jih vsake toliko preizkušali«. Ko bi vrli državnik, ki je Veliko Britanijo modro popeljal skozi morijo druge svetovne vojne, videl, kako se je najslabša oblika vladavine spridila, kako so politični preračunljivci in gobeždači ter lažnizi zavedli svoje ljudstvo, da se je Brexit, izstop Velike Britanije iz Evropske unije, udejanil, bi si nemara zaželel vse kaj drugega kot gnilo demokracijo. Saj ne, da sem sam navdušen nad bruseljskimi birokrati in evroposlanci (mimogrede, ti vrli tiči, ki so bogato (pre)plačani za svoje delo, so izglasovali oziroma potrdili tudi prepoved proste prodaje zdravilnih zelišč, se pravi, da so potrdili uničenje starodavnega zeliščarskega znanja, znanja o zdravilnih rastlinah, ki so ga ljudje pridobili skozi stoletja – da torej človek ne sme uporabljati nečesa, kar daje Narava vsem, ne samo nekaterim), še manj sem navdušen nad tem, da evropsko komisijo vodi Jean-Claude Juncker, omadeževan v aferi Luxleaks, v kateri so novembra 2014 razkrili, da so bile številne pomembne multinacionalke in skladu s skrivnimi dogovori z luksemburškimi oblastmi deležne velikih davčnih ugodnosti, ko je bil Juncker luksemburški premier. Z aferama Luxleaks in Panama Papers ter z Brexitom je vsa politična kloaka demokracije priplaval na površje in pokazala, da fantje in dekleta, ki vodijo tako posamezne evropske države kot Evropsko unijo, nimajo pojma, kaj delajo. No, vedo. Večinoma jih brigajo samo njihovi ozki interesi in za zmago na volitvah in prevzem oblasti bi naredili vse. Tudi v deželici pod

Alpami. Da je tako, je prav na dan, ko pišem te vrstice, Stephen Hawking dejal Larryju Kingu, da so ljudje po šestih letih, kar sta se nazadnje slišala, še bolj pohlepni in neumni ter uničujejo svet. Zato si privoščite Playexit! V poletni vročini kje v senci preberite Playboy – nič hudega ni, če si ga tudi ogledate – in se igrajte, posvetite se svoji dragi, kakor se ji čez leto gotovo niste. Počasi, brez naglice, brez stresa, brez interneta in televizije. Za to ne potrebujete bogastva, za to vam ni treba iti na drug konec sveta. Za to morate samo biti sproščeni in neobremenjeni s tem, kaj imajo drugi. Bodite torej brez pohlepa in zavisti. In delite to, kar imate, še s kom drugim. Učinek je zelo blagodejen.

Jan Čuč

Darjo Hrib

Tina Torelli

Neja Drozg

Aleš Bravničar & Ingrid Stenovec

Jasmina Dvoršek

Gojko Zrimšek

B O R I S / C A V A Z Z A

P R E D S

D V O

VAŠ GLAS BO ODLOČIL,
HITRO ZAVIJ

MINISTER ZA ZDRAVJE OPOZARJA: PREKOMERNO

S E B A S T I A N C A V A Z Z A

T A V L J A

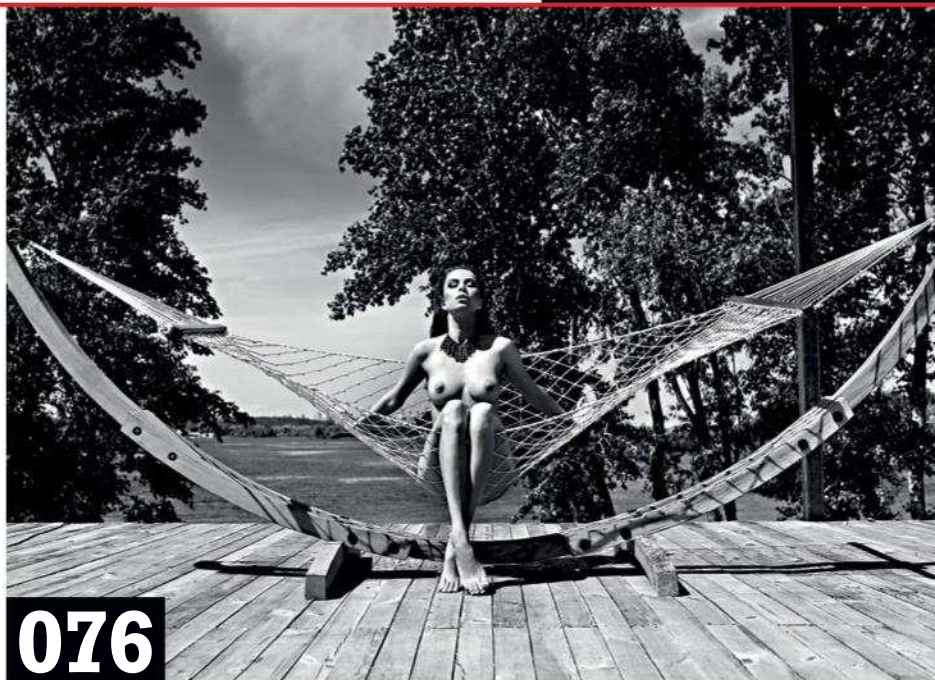
BOJ

KDO LAŠKO BO TOČIL.
NA **DVOBOJ.SI**

NIERNO PITJE ALKOHOLA ŠKODUJE ZDRAVJU

006	TOP TVITI
010	SANJSKO DEKLE: INGRID STENOVEC
016	MAGNET
020	HRANA
026	NORDIJSKI CENTER PLANICA
028	URE
030	DRUDIJEVA ANVERA
034	YAMAHA MT-10
038	GLASBA
040	FILM
042	SARAH DOMKE
050	VELIKI INTERVJU: NINA PUŠLAR

076

050

OLIMPIJSKE
IGRE V RIU

Še malo in najtežje pričakovani športni dogodek leta bo odprl svoja vrata. Do trenutka, ko bodo na stadionu Maracana vzplamteli olimpijski plameni, nas loči še slab mesec dni. Tokratne poletne olimpijske igre bodo potekale pod geslom Um mondo novo, 'novi svet'. Ekstotična Brazilija, dežela karnevala s trebušnimi plesalkami in barvitim perjem, plesnih ritmov sambe in gurmanski specialiteti, se navkljub zelo umazanem političnim igram v državi s polno paro pripravlja na vlogo gostiteljice olimpijskih iger, ki bodo prvič v Južni Ameriki. V pričakovanju letošnjega odprta iger, za katerega organizatorji obljublajo mojstrovino plesa in strasti z več tisoč prostovoljnimi pesalci, smo na kratko skočili v zgodovino najprestižnejše športne prireditve na svetu, predstavili trenutno stanje v Rio de Janeiru ter vam pripravili nekaj naslovov, kam se v Rio spleča zaviti.

070

KDO JE PRAVA
NINA PUŠLAR?

Playboyev novinar Darjo Hrib se je za tokratno, že počitniško obarvano številko srečal z izjemno pevko in lepoticco Nino Pušlar. Nastal je intervju, ki vas bo zaradi Ninine iskrenosti zagotovo prevzel tako, kot je nas. Nina je tista slovenska pevka, ki je kriva, da se nam zadnje čase neprestano žvižga prijetna melodija skladbe *To mi je všeč*. Sedemindvajsetletna Nina je za Playboy spregovorila o desetletnici svoje glasbene kariere, o življenju glasbenikov, o Evroviziji, o svoji prvi dekliski skupini in kako so na to gledali v njenem rok bendu, o Bitki talentov, o spominih na čustveno napore začetke, o ljudeh, ki jih ima ob sebi, in tudi malo o ljubezni. Čisto malo ...

094

058	GVINEJA: OBISK OB KONCU EBOLE
064	OLIMPIJSKE IGRE: NEKOČ IN DANES
070	OLIMPIJSKE IGRE: VODNIK PO RIU
076	DEKLE MESECA: SVETLANA ČUMAČENKO
088	20V: ANŽE ČOKL
094	RED BULL CAPE FEAR
098	ANTHEA PAGE
104	TRAVA V ČOKOLADI
106	KOKTAJLI
108	E-BIKE
110	POLETNO OPRAVLJENI
112	ASMARA: KOT PRIVID IZ FELLINIJEVEGA FILMA
118	PLAYBACK

NOVI SV 650/A

6.690 €

z ABS

- Novi sistem »**LOW RPM ASSIST**« za pomoč pri speljevanju in vožnji z nizkimi vrtljaji
- Novi sistem »**SUZUKI EASY START**« za enostaven zagon motorja
- **Ozka silhueta in lahek okvir** za večjo okretnost in izboljšano vodljivost
- **Nizko sedenje** z višino sedeža samo **785 mm**
- Odlična ekonomija porabe goriva **3,84 l/100 km**

www.suzuki.si

TC Motoshop d.o.o.
Leskoškova cesta 12
1000 Ljubljana
www.tc-motoshop.si

Panigaz Kranj d.o.o.
Jezerska cesta 121
4000 Kranj
www.motoland.si

Motor jet d.o.o.
Ptujška cesta 176
2000 Maribor
www.motorjet.com

FRI-MOBIL d.o.o.
Dečkova cesta 43
3000 Celje
www.fri-mobil.si

Way of Life!

#Playboyev izbor

V Playboyu sledimo najboljšim tvitom po absolutno subjektivem uredniškem izboru. Da pa bi subjektivnost še povečali, vabimo vas, bralci in bralke, da nam namignete, kateri sveže pečeni tvit si po vašem mnenju zasluži objavo v tej rubriki. To nam sporočite na

e-naslov: playboy@adriamedia.si. Ima pa, seveda, tudi slovenski Playboy svoj tвитerski naslov – smelo nam sledite na: twitter.com/playboysi.

PLAYBOY SPECIAL SANJSKA DEKLETA

PLAYBOY

AM Ljubljana, d. o. o., Bleiweisova cesta 30, 1000 Ljubljana

foto: Shutterstock

Uživajte poletje!

Potujete v tujino?

Sklenite zavarovanje Tujina.

Zdravstveno zavarovanje Tujina vam z medicinsko asistenco zagotavlja dodatno varnost v primeru zdravstvenih težav ter krije morebitne stroške zdravstvenih storitev v tujini. Če v tujino potujete večkrat letno, sklenite letno zavarovanje Tujina Multitrip* – sklenete enkrat in velja celo leto, tudi za vso družino. Poleg tega dobite še DARILO.

* Vključite se v program Varuh zdravja in prejeli boste 10-odstotni popust.

tujina
www.vzajemna.si

Izberite Zanzi.

Naravno, učinkovito in varno pršilo na osnovi eteričnih olj. Zanzi ne masti, ne pušča madežev in se hitro vpije v kožo. Ne vsebuje za otroke škodljivih snovi, kot so alkohol, DEET, umetnih barvil in arom. Tvori zaščitni biofilm na koži in jo tako varuje pred piki insektov. Varni pred insekti se boste lahko podali na prijeten sprehod, se zabavali na igrišču in uživali na dopustu. Na voljo v vseh lekarnah in specializiranih trgovinah.

www.sanofarm.si

BioGaia za brezskrbne počitnice

BioGaia probiotične žvečljive tablete so obvezen sestavni del vsake potovalne lekarne. Vsebujejo probiotično bakterijo *Lactobacillus reuteri* Protectis, ki pomaga ohranjati zdravo ravnovesje v črevesni mikrobioti in na ta način preprečuje razmnoževanje škodljivih mikroorganizmov. BioGaia žvečljive tablete ne vsebujejo alergenov in so primerne za otroke, starejše od 3 let, in odrasle.

www.biogaia.com

BioGaia

Calmiderm® v vsako potovalno lekarno!

Krema Calmiderm®, ki vsebuje kamilico, ognjič in sivko, pomirja kožo in podpira ponovno vzpostavitev normalnega ravnovesja v koži.

Calmiderm® je primerna izbira za nego suhe in pordele kože, pomiritev kože po pikih žuželk in ožigu rastlin ter po čezmerni izpostavljenosti soncu ali mrazu, zato je nepogrešljiv del vaše potovalne lekarne! Še več! Primerna je za uporabo pri nosečnicah, doječih materah in otrocih, starejših od 3 let. Na voljo je v lekarnah, v tubah po 15 ali 40 g.

www.zelena-ewopharma.si

Vroče dneve izkoristite za osvežitev, uživanje in zabavo. Pri tem ne pozabite na Vzajemnino zavarovanje Tujina za varen in brezskrben oddih.

PROMOCIJSKO SPOROČILO

King Love

Romantične duše, ljubitelji jagod in oboževalci moussa preprosto morate poskusiti **King Love**. Ta sladoled s penasto in zračno čokoladno mousse strukturo z jagodnim okusom bo osvojil tudi najzahtevnejše sladokusce.

V samem jedru te kraljevske slaščice pričakujte presenečenje, kakršnega doslej še niste imeli priložnost poskusiti – jagodno polnilo s koščki jagod v obliki srca bo osvojilo vaše srce, trojni preliv iz mehke bele čokolade, jagod in mlečne čokolade s crispy posipom pa vas bo očaral.

Naj bo to romantično srečanje, ko je prvi vtis zelo pomemben, vesela zabava s prijatelji ali prijetna večerja, v kateri se želite brezmejno razvajati. **King Love** je pripravljen za popolni užitek.

Ajvar Droga in namaz s papriko

Ni ga pravega piknika brez pravega ajvarja. V Drogi že desetletja negujemo in razvijamo pripravo najboljših vloženih dobrot in prilog. **Ajvar Droga** pripravimo iz svežih paprik in začimb, zato ga odlikujeta svežina in polnost okusa. Tisti, ki cenite žlahtnost pikantne paprike in njihovo spodbujanje teka, boste zagotovo navdušeni nad rahlo pekočim ajvarjem Droga. Poskusite tudi izjemen namaz s papriko Droga, ki vas bo očaral s svojo lahkotnostjo in polnostjo okusa.

www.drogagourmet.si

Nova omejena izdaja stekleničk – Samo ljubezen

Jana prinaša novo, omejeno izdajo **Jana Samo ljubezen**. Sporočila ljubezni se nahajajo na novi izdaji stekleničk Jana, na katerih dominirajo motivi srca v različnih barvah in velikostih, ki simbolizirajo vso širino, razkošje in moč ljubezni. Da samo ljubezen spreminja svet in prinaša pozitivne spremembe v življenje, prenašajo sporočila, nastala izpod peresa Louise Hay. Ob glavnem sporočilu **“Več kot ljubezni dajem, več jo imam”** Jana poudarja, da je v življenju najpomembnejše ljubiti, ter vas s sporočili ljubezni poziva, da dovolite najboljšemu v sebi priti na površje.

Zobne ščetke Jordan Ultimate YOU – eksplozija barv v vaši kopalnici

Z novimi zobnimi ščetkami **Jordan Ultimate YOU** ni več razloga, da med ščetkanjem zob ne bi bili dobre volje. Zaradi pestrih barv ščetk rutinsko opravilo ne more biti več dolgočasno, z majhno aktivno glavo z nežnimi ščetinami in ergonomskim držalom pa boste zobe še temeljito očistili. Navdušeni boste vsi, ki so vam pri srcu uporabni in oblikovno dovršeni izdelki.

INGRID STENOVEC

FOTO ALEŠ BRAVNIČAR TEKST DARJO HRIB

■ Šestindvajsetletna lepotica Ingrid Stenovec je naredila nekaj, o čemer številni sanjamo, a si le redki upamo storiti – sledila je svojim sanjam in se naprej preselila na žurersko Ibizo, od tam pa v London. Več let je delala na klubski sceni v domači prestolnici, a je že od nekdaj vedela, da je Slovenija za njo in njene ambicije premajhna. Za kratek klepet smo jo ujeli prav v njenem zdaj še bolj hektičnem urniku, ustrojenem po mestu, kjer se zelo malo spi.

PB: Iz mirne Slovenije na divjo Ibizo – kako si se znašla v tem novem svetu?

IS: Laska selitev na noro Ibizo je bila najbolj spontana in drzna odločitev v mojem življenju, ki pa je niti za trenutek ne obžalujem. Tam sem zelo hitro našla delo, delala sem za nekaj najboljših klubov. Lahko pa si predstavljate, da temu v resnici težko rečemo služba. [smeh] Večino časa sem z dekleti preživela na plaži, ob morju, na velikih jahtah in na neskončnih zabavah. Tam se čas ustavi in zabave trajajo 24 ur na dan, zato si moraš kar sam zelo hitro vzpostaviti nekakšno ravnotežje.

PB: Kakšna izkušnja je bila zate življenje na Ibizi?

IS: Spomnim se, da se mi je na Ibizi na prav vsako polno luno zgodilo nekaj slabega: izguba stanovanja, službe, kraja telefona. Na koncu sem se že šalila, da se bom ob naslednji polni luni zaklenila v stanovanje in počakala, da mine. [smeh] V tujini je reševanje takšnih zadev poseben izziv, saj sem se tam lahko zanesla le na svojega fanta. Zato je bilo vse to zame največja preizkušnja, saj sem se bila prisiljena postaviti na svoje noge. Sem pa ugotovila, da to zmorem. Da imam pogum in moč se spopasti z vsem, kar mi življenje postavi na pot.

PB: V Londonu je zgodba verjetno nekoliko drugačna?

IS: Življenje tukaj je popolno nasprotje življenju na Ibizi. Tam je življenje sproščeno, vsi so srečni, nasmejani in nimajo velikih skrbi, saj jih ob morju in palmah greje vroče sonce. V Londonu so ljudje osredotočeni na delo, vsi nekam hitijo. Zato je bil to zame velik korak naprej. Odločila sem se za nekoliko resnejše življenje in službo. Rada bi si nabrala še več izkušenj in spoznala druge kraje in kulture. Moj načrt je ostati še nekaj časa tukaj, potem pa potovati naprej.

PB: Kakšen moški te najlaže prepriča?

IS: Nimam specifičnega tipa moškega, ki bi mi bil všeč. Najpomembnejša mi je energija. Tisto nekaj, kar začutiš, ko nekoga spoznaš. Nekateri to imajo, drugi pa pač ne.

Asistent fotografata: **Andraž Blaznik**, ličenje: **Tina Modlic** za makeup-modlic.si, stiliranje: **Inja Savski**. Bodi **American Apparel**, sončna očala **Aldo**, nakit **H&M**, hlačne nogavice **Golden Lady My Beauty**, čevlji **Converse**, nogavice in kapa last modela. Za gostoljubje in prijazen sprejem se zahvaljujemo **studiju ZoomZoom** iz Ljubljane (www.zoomzoom.si).

»EDINO, KAR DEFINIRA TVOJ SPOL, JE VLOGA, KI JO IMAŠ PRI USTVARJANJU OTROK.«

→ Ženske, ki skejtamo, to počnemo iz istega razloga kot moški: ker v tem uživamo. Skejtanje ima v sebi univerzalno resnico. Vedno se začne, ko s prijateljem deskaš po najljubših točkah. Takrat je to del družjenja in zabave. Iz neznanega razloga je do nedavnega veljalo prepričanje, da je profesionalnega skejtarja vredno sponzorirati le, če je moški. Upam, da bom igrala vlogo v tem, da se to spremeni. Vsi imamo fizične in mentalne karakteristike, ki jih lahko razvijemo v svoje prednosti ali slabosti. Kako te definirajo, pa je popolnoma odvisno od tebe.«

Leticia Bufoni, profesionalna skejtkarka in trikratna dobitnica zlate medalje na X Games, ki bo letos nekaj dni po izidu te številke Playboya spet nastopila na X Games v Austinu.

STROJ za prave gejmerje

www.hp.com

■ Ko je že kazalo, da pri znamki **HP** kakšnih inovacij prenosnikov ne bo, so za letošnje poletje napovedali prenovljeno rundo svojih črno-rdečih pošasti. Prenosniki **omen** so skovani za ljubitelje videoiger, za prave gejmerje, ki od prenosnega računalnika pričakujejo, da bo brez težav gnal tudi najzahtevnejše igrice. Pač za odrasle v še vedno kratkih hlačah. Zato omen v srcu skriva izjemno moč – šesto generacijo Intelovih procesorjev, tja do 16 gigabajtov spomina in grafično kartico

NVIDIA GeForce GTX 950M/960M/965M. Za zvok so poskrbeli pri Bang & Olufsen. Če hočete res najboljšega, izberite tistega z dvojnimi diskom (prvemu se meša z 7200 obrati, drugi je kakopak SSD), na koncu pa se odločite še za velikost monitorja – omen je na voljo v velikosti 15,6" in 17,3". Večji tehta manj kot tri kilograme, manjši pa nekaj več kot dva. Pri nas je na voljo od julija, cene se začnejo pri precej ugodnih 800 evrih za najosnovnejšo konfiguracijo. (D. H.)

NAVIJAM ZATE!
#riovmeni
#riovnas

SLOVENIJA
Rio2016

SPONZORJI OLIMPIJSKE REPREZENTANCE SLOVENIJE
GLAVNI SPONZOR VELIKI SPONZORJI SPONZORJI

PRESTIŽU JE IME SONIC

■ **Adria Mobil**, ponos naše avtomobilske industrije, je pri svojih 50 letih bolj fit kot kdaj prej, o čemer vas bom podrobneje seznanili v naslednji številki Playboya, tokrat pa samo poudarimo, da so v zadnjem letu povečali proizvodnjo za 25 odstotkov in se utrdili na vrhu lestvice najbolj prodajanih avtomobilov in vanov. V Evropi, da ne bo pomote. Na stari celini pa se ne mislijo ustaviti, svoje cilje so usmerili celo na kitajski trg. Nedavno so s ponosom so pokazali glavne novosti, med katerimi je največja novi **sonic**, Adrijin premijski integrirani razred, ki je popolnoma prenovljen in ponuja več razkošja ter udobja. Po opremljenosti je tudi večja razlika med tremi nivoji opreme, ki se delijo na osnovni access, srednji plus in prestižni supreme. Skupaj ponujajo kar 12 tlorisnih razporeditev in s tem lahko ugodijo različnim zahtevam uporabnikov. (P. K.)

www.adria-mobil.si

MILIJONSKE KOSTI

■ Vam je že kdo rekel, da bi bila vaša dnevna soba popolna, če bi v zahodnem kotu stal okostnjak tiranozavra v naravni velikosti? Ne? Še dobro, ker zdaj, ko je na voljo, bi vas morda celo zasrbelo, da bi si ga privoščili. Če imate v Panami skrita vsaj še dva milijona in pol ameriških zelnecv, seveda. Za toliko je namreč na prodaj ta velika prazgodovinska struktura, ki so jo skupina **Theropoda** sestavila iz čisto pravih tiranozavrovih kosti, najdenih v Montani in Wyomingu. Izkopanine sestavljajo 45 odstotkov skeleta, preostalo so natančno izdelane replike. Okostnjak meri v dolžino kar 11,6 metra, visok je nekaj manj kot štiri metre in stoji na za to posebej izdelanem jeklenem podstavku. Mi bi ga z veseljem imeli na vrtu ali pa na strehi našega službenega penthousa poleg bazena. Ampak pri Theropodi računajo, da jih bodo raje poklicali iz kakšnega muzeja. (D. H.)

www.theropodaexpeditions.com

NOVA OPEL ASTRA SPROSTITUTE SE

Nova **opel astra**, evropski in slovenski avtomobil leta, prinaša povsem nov pogled na ta avtomobilski razred. S številnimi inovativnimi sistemi pomoči in podpore ter z več udobja vedno poskrbi, da je vožnja vedno udobna in varna, pa naj gre za vsakodnevne vožnje po opravkih ali za daljši izlet.

Na trenutke boste celo pomislili, da ste na razvajanju v SPA-ju. **Masažni sedeži** vam zmasirajo hrbet in sprostijo napetost v mišicah s preprostim pritiskom na gumb, kar astro spremeni v masažni salon, kjer lahko uživate tudi ob poživiljajočem vonju zelenega čaja ali temnega lesa iz sistema **airwellnes**.

Nova astra je tako pametna, da se lahko izognete celo plačevanju kazni za prometne prekrške, saj njeni **sistemi s kamerami in navigacijo** vedno opozorijo, kdaj peljemo prehitro ali če vozimo s premajhno varnostno razdaljo. Pa to še ni vse, nova astra zna parkirati tudi čisto sama! Kadar je **pomočnik pri parkiranju** vključen, se samo počasi zapeljemo mimo dovolj velikega parkirnega mesta, na katerega opozori kar avtomobil sam, nato pa, ne da bi se dotaknili volana, bočno parkira. Ob novih zmogljivih in varčnih bencinskih in dizelskih motorjih si najdete astro z značajem, ki vam najbolj ustreza. Lahko se odločite za tako z varčnejšim motorjem ali pa za razuzdanko, ki je nekoliko bolj zahtevna, a tudi zagotavlja fantastične užitke v vožnji.

Več o novi astri lahko preberete na www.opel.si.

Hitrosti v čast

■ Sezona MotoGP je v polnem teku, mnenja navijačev, neustrašnost tekmovalcev in nepredvidljive razmere na dirkališčih napetost samo še stopnjujejo. Kdo bo prvi, kdo bo najhitreje zvozil ovinek in kdo je drznejši? Vsem je skupno le eno, najhitrejši izmerjeni čas. In brez uradnega časomerilca **Tissota** to ne bi bilo mogoče. V čast izjemnemu in dolgoletnemu sodelovanju med to švicarsko urarsko hišo ter najhitrejšimi motoristi na svetu je vsem ljubiteljem hitrosti na dveh kolesih na voljo nov avtomatski kronograf v omejeni seriji 3333 kosov, **t-race motogp** (795 evrov). Športna ura pritege z videzom ogljikovih vlaken, številčnica spominja na armaturno ploščo motociklov, luneta na zavorni disk in hrbtni del sintetičnega pasu na vzorec s površine dirkalne gume. Ura je zaščitena s safirnim steklom in opremljena s kalibrom C01.211. Ohišje je iz nerjavnega jekla s črnim PVD-premazom. Skozi hrbtni prosojni pokrov v obliki platišča je viden lepo oblikovan švicarski avtomatski mehanizem. Pašček iz črne gume z rdečimi detajli da časomeru poseben pečat, tekmovalnega duha in vonj po razgretem asfaltu. V Sloveniji je ura ekskluzivno na voljo v izbranih poslovalnicah Slowatcha. (B. O.)

Prijazni obesek

■ Lepota je v enostavnosti. In obesek **Zootilityjev** za ključke **keyround** je točno to – enostaven. In prijazen. Ker odpravi osnovno težavo običajnih obeskov za ključke – to, da si moramo polomiti vse nohte, preden ključ spravimo na obesek. Vsak keyround (11 evrov za 2, plus poštnina) ima unikatno urezino v sicer enotnem kovinskem krogu, kjer se obesek z lahkoto razpre in potem spet varno zapre. Je ličen, minimalističen, izdelan ročno in zagotavlja zdrave nohte in nič stresa pri nanašanju ključev. (D. H.)

Zloženo na milimeter

www.foldimate.com

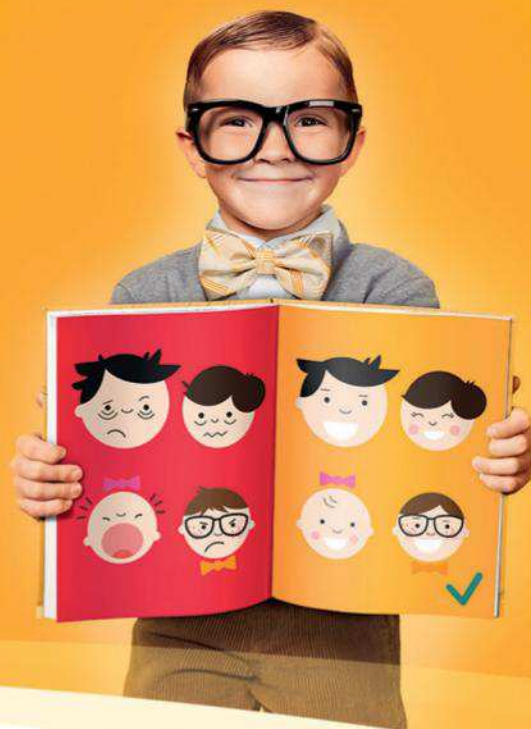
■ Verjetno ga ni moškega, ki ne bi sovražil zlaganja cunj. Zato je po svoje nenavadno, da smo morali čakati vse do leta 2016 za napravo, ki to počne namesto nas. Tu je foldimate, robotizirana naprava za zlaganje oblačil. Majico, srajco ali hlače preprosto pripnete na obešalnik in pritisnete start. **Foldimate** oblačilo potegne v notranjost, kjer robotske roke naredijo vse potrebno, potem pa lično zloženo pritiklino dobite na spodnji podstavek. Naprava oblačila omehta, znebi se vseh zmečkanin in vam jih, po želji, celo odišavi. Čas, ki ga za to porabi? Tri sekunde! Rezervacije sprejemajo na spletni strani, končna cena pa še ni določena, a računajo, da bo neke med 620 in 750 evri. Mi že šparamo za to esencialno pridobitev zahodne civilizacije! (D. H.)

Preizkušeno s strani pravih strokovnjakov. Primerno za celo družino.

Probiotiki BioGaia

Naš poznavalec svetuje:

BioGaia naj bo z vami tudi na počitnicah!

ewopharma

BioGaia®

KOLUMNA

JAMESA FRANCA

S piscem Tomom Bissellom o verovanju, drogah, videoigricah ter divji zapuščini fenomenalno slabega kultnega filma *Soba* (*The Room*).

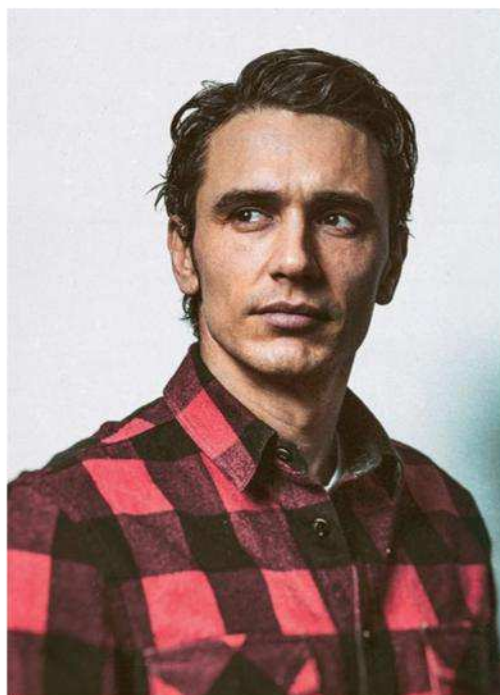
JAMES FRANCO: Zadnjih devet let si bil na delovnem potovanju zaradi svojega nefikcijskega dela *Apostol* (*Apostle*), med drugim tudi v Rimu in Jeruzalemu. Kaj si tam iskal?

TOM BISSELL: Okvirna zgodba knjige je moj obisk domnevnih grobnic dvanajstih apostolov, a v resnici delo govori o zgodnjem krščanstvu in ustroju zgodnjekrščanskega pripovedništva. Temelji, ki so jih postavili ti pripovedniki, odmevajo skozi tisočletja in še dandanes vplivajo na naš način razmišljanja, kar je neverjetno. Vsako ameriško mesto je polno cerkva, ki so poimenovane po teh dvanajstih tipih, ki so živeli pred dva tisoč leti. Poskus, da bi ugotovil, zakaj imajo njihove zgodbe takšno hipnotično moč, je postal moj fokus in o tem pripoveduje tudi sama knjiga. Pa nisem človek religije. To rad pojasnim že na začetku, da bo jasno: knjiga je delo nevernika, ne vernika.

FRANCO: Pisanje *Apostola* si prekinil, da bi se lahko lotil knjige o videoigricah z naslovom *Dodatna življenja* (*Extra Lives*). Zakaj ta preskok?

BISSELL: *Apostol* me je pahnil v depresijo, kar naenkrat nisem več vedel, o čem hudiča sploh pišem. Kopičil sem strani, pisal in bral sem na tisoče strani zapisov. Potopil bi se v malodušje, nato pa je prišla ven igra *BioShock* in sem takoj pomislil, da bi jo kakšno uro igral in se nato vrnil k pisanju. Ure so tekle in ob desetih zvečer sem začel razmišljati, da sem nor. Nato sem odkril kokain, ki ti pomaga, da kakšno uro frenetično pišeš, greš za štiri ure na splet igrat *Call on Duty*, nato pa lahko spet

eno uro pišeš. Bil sem v Estoniji, sam, in tam sem podlegel vsem svojim slabostim. Moja kokainska pajdašica je bila mlada ženska, kako naj rečem, nekoliko na slabem glasu in s skrajno neugodnim fantom. Ona mi je pomagala do spoznanja, da moram zapustiti Estonijo in pustiti drogo. Bila sva popolnoma zadržana, ležala sva na postelji, ko je rekla: »Če bi moj fant vedel za naju, bi te ubil.« Spominjam se samega sebe na postelji, kako ležim vznemirjen in mi gre po glavi ena sama misel: »Tip me bo ubil.« To je bil prelomni trenutek, ko sem uvidel, da se moram od tam pobrati. Za življenje je šlo. Nisem pisal, bil sem ves čas zadet in 15 ur na dan sem igral videoigrice. Moral sem oditi. Od videoigrice sem se ozdravil tako, da sem postal del te industrije. Seveda jih še zdaj igram, toda izjemno malo v primerjavi s prej.

FRANCO: V *Extra Lives* pojasniš, da knjiga ni mišljena kot primerjava med videoigricami in drugimi oblikami umetnosti. Se je tvoj odnos do videoigrice zdaj, ko jih pomagaš soustvarjati, kaj spremenil? Jih vidiš kako drugače?

BISSELL: Prej sem bil prepričan, da so glavni potencial videoigrice njihove narativne možnosti. Zdaj vidim, da to ne drži. Zgodba je le en košček umetniškosti igrice. Tole bo zvenelo neumno, ampak bom tvegala in rekel: postavljanje bojnih srečanj v akcijski igrice je resnična oblika umetnosti – od kod bo prišel sovražnik, kako boš razporedil strelske linije ... To je – umetnost!

FRANCO: Razpravljaš tudi o fenomenu ludonarativne disonance.

BISSELL: Ta nastopi, ko te igra prepričuje, da je karakter, ki ga

kontroliraš, čudovita oseba, ki ji je veliko do tega, da bo storila pravo stvar, sama igralnost na drugi strani pa vključuje streljanje ljudi v obraz. To je osrednja težava igranja, ludonarativnost pa je tista vrsta narativnosti, ki se pa iz te težave poraja.

FRANCO: Skupaj z Gregom Sesterom sta napisala knjigo *The Disaster Artist* – Sestero je igral v *Sobi*, resnično slabem filmu, ki ima zdaj status kulturne klasike – o tem bom celo napravil film. Kaj te je vleklo k *Sobi*?

BISSELL: To je edino umetniško delo, ki ga poznam – in to pravim z vso toplino in naklonjenostjo – v katerem je bila vsaka kreativna odločitev napačna. Je kot simfonija, v kateri je vsaka nota rahlo napačna.

FRANCO: Na svetu je veliko slabih filmov. Zakaj je ta tako poseben?

BISSELL: Sistem je strukturiran tako, da ljudem, kot je režiser filma Tommy Wiseau, preprečuje delati filme. V literaturi je drugače, saj je knjigo mogoče izdati v samozaložbi, toda v svetu filma Tommy Wiseau pravzaprav ne obstaja – Tommy Wiseau bi moral prepričati dobesedno sto ljudi, da bi mu sledili.

FRANCO: In vendar je na svetu dovolj veliko trgov za slabe filme. Poglej Youtube.

BISSELL: Ja, vendar so dolgačasni, *Soba* pa ni. Vsak posamezen trenutek je čudovit. *Soba* je gledljiv in zabaven film. Videl sem jo že stokrat, pa bi jo danes zvečer spet gledal. Če bi mi ti to predlagal, sem takoj za in verjetno bi spet opazil kaj novega. Menim, da je Tommy verodostojen umetnik, pa čeprav to pravim z rahlim zadržkom do samega pojma umetnik.

NOVI moto katalog 2016

SAMO 5,99 €

**MOTOGP
SPECIAL**

**25
MOTO
TESTOV**

AM Ljubljana, d. o. o., Blewaisova cesta 30, 1000 Ljubljana

www.moto-magazin.si

moto
katalog 2016

www.avto-magazin.si

Piarovec s kahalnico

Simon Šketa že vso kariero kuha z besedami. Najprej kot radijec in novinar, nato piarovec, zdaj pa že nekaj let deluje v tržnem komuniciranju. Ob tem ljubi hrano, skoraj vsak dan ustvarja nove jedi in jih objavlja na izjemno priljubljenem portalu SKETA.si. Zdaj je postal tudi del avtorske ekipe Playboya. Obiščite ga tudi na www.SKETA.si.

ŠPAGETI PUTTANESCA

ZNAČILNA ITALIJANSKA JED Z JUGA APENINSKEGA POLOTOKA S SESTAVINAMI, KI SO TAM DOMA. INČUNI, OLIVE, KAPRE, ČESEN IN PARADIŽNIK. OMAKO LAHKO PRIPRAVITE TUDI BREZ FEFERONOV, PONEKOD PRESKOČIJO ŠE INČUNE IN SI TAKO NAREDIJO VEGETARIJANSKO JED. IDEALNO S ŠPAGETI, DOBRO PA TUDI Z DRUGIMI TESTENINAMI.

ENA, DVE, TRI

1. SESTAVINE

- ✎ 1 rdeč feferon
- ✎ 6 inčunov v olju
- ✎ 3 stroki česna
- ✎ 1 čebula
- ✎ 1,5 dl belega vina
- ✎ 800 g pelatov
- ✎ 1 lovorov list
- ✎ 1 žlica kaper
- ✎ pest črnih oliv
- ✎ sol in poper

- ✎ 400 g špagetov
- ✎ nariban parmezan
- ✎ 0,5 dl oljčnega olja

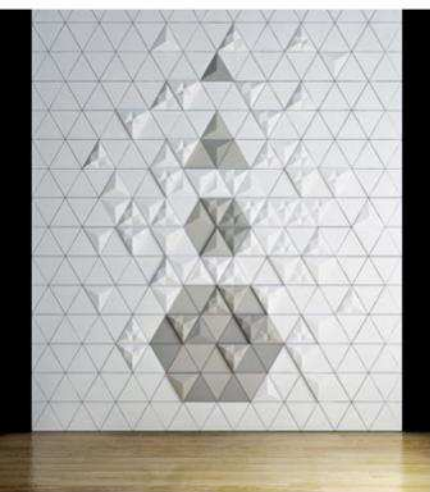
2. PRIPRAVA

Česen in čebulo olupite, nasekljate. Feferon in kapre sperete pod vodo, feferon pa še očistite semen in nasekljate. Na olivcu prepražite čebulo, feferon in inčune, nato dodate česen in pražite še

minuto. V ponev še z vinom, pelati, kaprami in lovorovim listom. Nato ob mešanju kuhate 10 minut in čisto na koncu dodate še olive ter solite in poprate po okusu.

3. FINALE

Testenine skuhate po napotku z embalaže in omako prelijete po špagetih. Naribate parmezan in uživajte.

www.trelements.com

Poživite si **stene**

■ Preden pokličete mojstra, da vam za polovico vaše plače prepleska stene, na katerih ste pobili s krvjo opite komarje, pomislite na kaj bolj inovativnega. Recimo na dinamične stenske ploščice **tre concrete tiles**, ki dajo prostoru povsem novo dimenzijo. Trikotne ploščice, ki so v bistvu geometrične skulpture, se ob postavitvi poigravajo z občutkom globine, mešajo svetlobo in senco, da celotna stena postane gigantski 3D-element. Na voljo v 24 različnih barvah in z različnimi teksturami za estetizacijo doma. (D. H.)

DROGA

Prava družba za vsak piknik!

www.drogagourmet.si

prpravljena z ljubeznijo

www.ahac.si

NAJBOLJ EKSTREMNA DIRKA PRI NAS

■ Julija so v **kamnolomu Verd** pri Vrhniki, kjer so kamen lomili že stari Rimljani, pripravili drugo dirko v ekstremnem enduru na najahtevnejši progi na Slovenskem. Pomerilo se je 80 tekmovalcev iz osmih držav. Številni gledalci so se prepričali, da se lahko z motociklom odbitki peljejo tudi tam, koder gre normalen zemljan komaj peš. Vzkliki veselja in odrešitve muk pa so odmevali tudi na vrhu zadnje strmine, kjer so se prek velikih skal tekmovalci pripeljali v cilj. V epskem razpletu je po 30 odpeljanih kilometrih prav na zadnjem vzponu avstrijski mojster ekstremnega endura **Bertl Philipp** ugnal **Miho Špindlerja**, ki je po prej vodil domala vso dirko. Miha je pred ciljem ubral nekoliko daljšo smer, Bertl pa jo je usekal naravnost navzgor proti cilju in lovorka je bila njegova. Tretje mesto je osvojil Anglež **Ben Hemingway**, ki pa je tekmoval brez zadnje zavore. V cilj je pripeljalo 22 izmučenih voznikov. Odzivi so izjemno pozitivni in spodbuda za organizatorja, da za prihodnje leto pripravi tretjo, še težjo in daljšo preizkušnjo za najekstremnejše motocikle na svetu.

www.verd.si

Dobrodelnost za malo Lauro Vasle

■ Dirka je bila polna čustev. Ne samo zaradi čestitk vsem, ki so premagali progo, ki sta jo pripravila **Aljoša Grom** in **Severin Sajevec** ob pomoči prijateljev in članov prostovoljnega gasilskega društva Verd, kajti imela je tudi **dobrodelni značaj**. Pred mesecem dni in pol je prijatelj organizatorjev, sicer vrhunski motošportni fotograf **Peter Vasle**, izvedel, da je njegova komaj 17-mesečna deklica Laura zbolela za zelo redko obliko raka. Aljoša in Severin sta mu priskočila na pomoč v stiski in organizirala dražbo Vasletovih vrhunskih fotografij z motivi motokrosa in endura. Ves izkupiček gre za pomoč družini, ki mora plačevati izredno drago zdravljenje. Vsi, ki bi radi prišli v stik z mlado družino in pomagali, se lahko obrnete neposredno na očeta male Laure na e-naslov peter.vasle@gmail.com ali po telefonu 031 340 441.

ZA NAJDRZNEJŠE PUSTOLOVŠČINE

■ **Nikon coolpix AW130** (od 279 evrov) je fotoaparata za ljudi z aktivnim življenjskim slogom. Je vodoodporen do globine 30 metrov (certifikat *Advanced Open Water Diver*), deluje vse do temperature minus deset stopinj Celzija in preživi padce z višine do dveh metrov. Omogoča tudi povezavo z družabnimi omrežji, saj ima vgrajeno podporo za NFC in vmesnik Wi-Fi za povezavo s pametnimi napravami. (B. O.)

www.nikon.si

Zmagovalna KIA: sportage in soul

www.kia.si

■ Po slovenskih cestah se vozi veliko vozil znamke **Kia**, tudi zato objavljamo novico, da je **Kia Motors**, ki je postala vodilna družba v panogi na področju oblikovanja, kakovosti in tehnologije, pred kratkim dosegla nov zgodovinski mejnik. Slovita institucija J. D. Power je Kia izbrala za prepričljivo **zmagovalko študije 2016 IQS** (Initial Quality Study), v kateri se je uvrstila najbolje od 33 avtomobilskih znamk v ZDA. Prvič po 27 letih je v odmevni raziskavi v absolutni konkurenci zmagala nepremijska znamka, glavne zasluge za vrhunski dosežek pa imata avtomobila **kia sportage** in **kia soul**, ki sta zablestela v svojih segmentih. Potem ko se je Kia leta 2013 prvič uvrstila med prvih deset znamk, je leta 2015 v tej študiji osvojila že odlično drugo mesto. Letos pa je Kia premagala vse, tudi najprestižnejše avtomobilске znamke. Študija IQS, ki jo je J. D. Power letos opravil že trideseto leto zapored, analizira odzive lastnikov vozil v 26 segmentih. V IQS lastniki znotraj prvih 90 dni lastništva vozila ocenjujejo vozno izkušnjo, zmogljivost motorja in menjalnika ter sporočajo vse težave, povezane s kakovostjo. (P. B.)

brez ALERGENOV
brez UMETNIH BARVIL
brez PARABENOV

my spirit
by
Rebeca
SUMMER

Kupite ga lahko:

www.myspirit.si

tušdrogerija

E.Leclerc

MAGNET

www.playboy.si

TEKST **TINA TORELLI** FOTO **AUDI**

VELIKE DIMENZIJE, MAJHNE EMISIJE

Z AUDIEM DO NORDIJSKEGA CENTRA PLANICA

Naslov je tokrat resnično dvopomenski, zato smo **Audi** zapisali z veliko začetnico. Znamka Audi je od letošnjega leta namreč eden od petih elitnih partnerjev **Nordijskega centra Planica**, mi pa smo šli tja – z audijem. Naša vožnja je bila udobna, varčna in tudi, ne glede na to, kako klišejsko se to že sliši, okolju prijazna.

Zaveza elitnih partnerjev Nordijskega centra Planica je, da slovenskim športnikom omogočajo dostopne treninge v vrhunskih razmerah. Sredstva

slovenskih klubov za plačilo uporabe športnih objektov so omejena, elitni partnerji Planice, **Gorenje**, **Zavarovalnica Triglav**, **Gorenjska banka**, **Pivovarna Laško** in **Audi**, pa zagotavljajo, da bodo slovenski klubi bolj in bolj kakovostno trenirali. Bravo vsi! Biti partner takšnega simbola, kot je Planica, ni majhna stvar. Najlepša in največja letalnica na svetu bo tudi v naslednjih letih odigrala neprecenljivo vlogo pri prepoznavnosti države v svetu, poleti v Planici pa bodo ne veke vekomaj slo-

Novi audi Q7 e-tron 3.0 TDI quattro je novi SUV med priključnimi hibridi in na vsak način nekaj posebnega. Ob elektromotorju, ki zagotavlja 94 kilovatov moči (128 'konj'), za občuten dodatek k skupni moči 373 'konj' skrbi tudi šestvaljni turbodizelski motor. Navor obeh motorjev, ali pa vsak zase, odvisno od razmer in izbranega voznega programa, združuje osemstopenjski samodejni menjalnik in pogonja vsa štiri kolesa. Po izračunu o mešanem ciklu je poraba zgolj 1,8 litra goriva na 100 kilometrov oziroma 48 gramov izpuštev CO2 na kilometer. Doseg z napolnjenimi litijevimi-ionskimi baterijami s kapaciteto 17,3 kWh znaša do 56 kilometrov.

venski športni praznik. Po letalnici smo se spustili tudi mi, preživeli in se lepo imeli. Spust po jeklenici je vrhunska zabava! Za nekaj malo občutka, kaj pomeni biti slovenski orel, se je vredno odpraviti v Planico. Ni tako hudo ... ko si enkrat pri vznožju! :-)

P. S.: Nordijski center Planica je odprt vse leto: v športnem hotelu lahko prespite v hipoksičnem okolju ali na višini 6000 metrov nad morjem, prepihate se in lebdite v vetrovniku, odigrate tekmo nogometa, trenirate na 800 metrov dolgi stezi za tek na smučeh v dvorani, si ogledate muzej in kaj dobrega pojedete, medtem ko zbirate pogum za jeklenico. No, morda raje jejte po njej.

Bamford x Playboy
Limited to Four

 PLAYBOYSHOP.com

KHAKI NAVY
FROGMANROYAL OAK OFFSHORE
DIVER CHRONOGRAPHAQUARACER 300M
CERAMICSEAMASTER PLANET
OCEAN CHRONOGRAPHHERITAGE BLACK
BAY BRONZE

MERILKE PODVODNEGA DIHA

Čas je pod vodno gladino še pomembnejši kot nad njo in tega se potapljači še kako dobro zavedajo. Resnici na ljubo imajo danes na voljo digitalne ure, ki so pravi potapljaški računalniki, zato so tukaj predstavljene najnovejše mehanske potapljaške ure za koga bolj stvar imidža kot pa potapljaški pripomoček. Prav vse pa so seveda namenjene resnemu tavhanju.

1

KHAKI NAVY FROGMAN

Hamiltonova ura s titanovim ohišjem premera 46 ali 42 milimetrov ima helijev ventil za izenačitev notranjega in zunanega tlaka. Krona je zaščiten v obliki čepa vojaške čutarice. Kazalci in oznake ur s premazom superluminova zagotavljajo odlično berljivost številčnice v črni ali modri barvi. Vrteča se luneta je črne, modre ali rdeče barve. Etin kaliber H-10 ima za 80 ur rezerve navitja. Ura s premerom 46 milimetrov stane okrog 1290 evrov, z 42 pa 970 evrov. Pas je platnen ali jeklen.

2

SEAMASTER PLANET OCEAN CHRONOGRAPH

V Omegini kolekciji seamaster planet ocean so štiri modeli. Všeč nam je največji seamaster planet ocean chronograph s premerom ohišja 45,5 milimetra in črno številčnico. Mehanizem je master chronometer 9900, ki ima za 60 ur rezerve navitja. Skromno smo izbrali najcenejšo med desetimi različicami ure, ki stane okrog 7900 evrov. Najdražja ima ohišje iz zlata sedna, ki je posebna Omegina zlata zlitina. To z usnjenim pasom dobite za približno 27.000 evrov.

3

ROYAL OAK OFFSHORE DIVER CHRONOGRAPH

Audemars Piguet je v eno združil kronograf in potapljaško uro ter dobil čudovit časomer z 42-milimetrskim jeklenim ohišjem. Izbirate med modro, zeleno, črno ali rumeno barvo z notranjo vrtljivo luneto v ustrezni barvi. Zunanja luneta je osemkotna z osmimi vijaki. Gumbi so iz črne keramike, pasovi so gumijasti v barvi številčnice. Na zadnji strani ure je safirni kristal, skozi katerega se vidi mehanizem z najmanj 50 ur rezerve navitja. Cena? Okrog 25.000 evrov.

4

HERITAGE BLACK BAY BRONZE

Tudorjeva krasna potapljaška ura heritage black bay bronze, ki stane okrog 3500 evrov, ima ohišje premera 43 milimetrov narejeno iz zlitine bakra in aluminija, kar da uri svojevrsten vintidž pridih. Hišni mehanski mehanizem MT5601 ima za 70 ur rezerve navitja, torej dovolj za potope. Za to uro so naredili tudi poseben pas, za katerega so navdih našli v svoji bogati zgodovini, in sicer je elastičen. Brez skrbi, zraven dobite tudi rjav usnjen pas.

5

AQUARACER 300M CERAMIC

TAG Heuerjevo lepoto s premerom ohišja 43 milimetrov se takoj prepozna po 12-fasetnem ohišju s šestimi zakovicami in po privlačni kroni ter keramični luneti. Na datumskem okencu je povečevalo. Moški aquaracer iz jekla in s keramično luneto stane okrog 2400 evrov, s črnim gumijastim pasom 2250 evrov in z jekleno luneto 2000 evrov. Ženski model s 35-milimetrskim ohišjem stane okrog 2400 evrov, z zlato luneto 3300 evrov in z diamantno okrog 3500 evrov.

Santa fe, Hyundaijev priljubljeni SUV z najdaljšo zgodovino v Evropi, je ikona med športnimi terenci. Je sinonim za prefinjenost in premium kakovost.

NOVI SANTA FE: PREFINJEN IN INOVATIVEN ŠPORTNI TERENEC

Z drzno športno zasnovo, visokim nivojem udobja in uporabnosti ter širokim naborom vgrajenih novih tehnologij novi santa fe uspešno nadaljuje Hyundaijevo zgodbo med športnimi terenci.

Notranjost **santa feja** navdušuje s stilom in funkcionalnostjo. Izjemna sinergija med dizajnom in funkcionalnostjo se kaže v celotni potniški kabini in z uporabo kakovostnih materialov ustvarja prefinjen ambient.

SISTEM ZA PREPREČEVANJE NALETA (AEB)

Novi santa fe je opremljen s sistemom za preprečevanje naleta. Napredna aktivna varnostna funkcija opozarja voznika na možnost naleta in po potrebi samodejno zavira.

SISTEM ZA NADZOR MRTVIH KOTOV (BSD)

Za večanje voznikovega udobja in varnosti v prometu je novi santa fe opremljen s sistemom za nadzor mrtvih kotov.

SISTEM ZA OPOZARJANJE NA PREČNI PROMET (RCTA)

Sistem zmanjšuje tveganje za trčenje z vozili, ki se nam približujejo, ko vozimo vzvratno iz parkirnega boksa.

RADARSKI TEMPOMAT

Prinaša varnejšo in bolj sproščujočo vozniško izkušnjo. Ko je sistem vključen, samodejno ohranja izbrano oddaljenost od spredaj vožečega vozila in temu ustrezno prilagaja hitrost vožnje.

SISTEM ZA SAMODEJNO ZASENČENJE ŽAROMETOV (HBA) IN SISTEM NADZORA OKOLICE (AROUND VIEW MONITOR).

Prvi s kamero nenehno spremlja približevanje nasproti vozečih vozil in samodejno izklopi dolge luči ter s tem prepreči neprijetno bleščanje. Za dodatno pomoč pri parkiranju skrbi tudi aktivna pomoč pri bočnem in vzvratnem parkiranju.

SPROŠČUJOČE IN ZABAVNO POTOVANJE

Kabina santa feja je mojstrovina ergonomije, visokokakovostni materiali so predstavljeni izjemno prefinjeno. Hyundaijev novi navigacijski sistem združuje digitalni radio, ki v kombinaciji z ozvočenjem Infinity premium zagotavlja potnikom bogat več-dimenzionalen prostorski zvok.

Hyundaijeva petletna tovarniška garancija brez omejitve prevoženih kilometrov je najpopolnejša garancijska shema v avtomobilski industriji.

MAGNET

www.playboy.si

TEKST TINA TORELLI FOTO PROMOCIJSKI MATERIAL

ANVERA 55

PLEJBOJEVSKA. LUKSUZNA. GUMICA

Ferrari na vodi je nastal, ker sta moči združila navtika in motociklizem. Za isto mizo so sedli Davide Cipriani, vizionar studia Centrostyledesign, Aldo Drudi, dizajner Valentinovih in ne le Valentinovih

čelad ter Luca Ferrari, Giancarlo Galeone in Gilberto Grassi, prvi možje ladjedelnice LG, ki jih poznavalcem motonavtika ni treba posebej predstavljati. Maksi ekipa pomeni maksimale rezultat – 16,8

metra hitrosti, za katero je zaslužnih 1500 'konj', minimalistične linije, ki v človeku sprožajo estetski doživljaj, in maksimalistični luksuz, ki pride najbolj do izraza pod svilenimi rjuhami v kabini.

Drudi Performance in Aldo Drudi kot pika na i vedno pomenita novost – nedavno so v Riminiju predstavili tudi Burasco, konceptualni motocikel, ki ga je Drudi zgradil na Hondini osnovi in v sodelovanju z Akrapovičem, brez katerega ni motošporta in ni presežka. In takšna je tudi Anvera 55, ki jo bodo letos premierno predstavili na sejmu navtika v Cannesu. Kljub veliki zmogljivosti – Anvera z dvema Cumminsovima motorjema z lahkoto doseže hitrost 55 vozlov, pa to ne pomeni, da boste z maksim gumenjakom večino časa počitnic preživeli na bencinski črpalki. Plovilo je zgrajeno pretežno iz ogljikovih vlaken, kar pomeni, da je lahko, kar je v svetu maksim gumenjakov prava redkost. Lahko in lepo pa ne pomeni poceni – gumijasta vodna raketa, na katero lahko naenkrat ulovite kar 15 dolgonogih lepotic in še vedno ne boste v prekršku, je lahko vaša za milijon evrov.

www.anvera.it

NASLAVNEJŠI OBLIKOVALEC V SVETU MOTOCIKLIZMA, KI JE NA DIRKAŠKO STEZO VNESEL BARVO, IRONIJO IN NEZAMENLJIVI MADE IN ITALY, JE OD LETOS POVEZAN TUDI Z AVIACIJO – EDEN OD 14 DIRKALNIKOV V SVETOVNEM PRVENSTVU RED BULL AIR RACE, SLOVENSKI, SE NAMREČ PONAŠA Z NJEGOVIM DIZAJNOM.

Oba zadela. Mirko z levico, Miha Sedmico.

Loto je najbolj priljubljena igra v Sloveniji. V napetem pričakovanju združuje več kot 800.000 ljudi vseh starosti in vsak teden osreči več kot 20.000 prejemnikov dobitkov. Polepšaj si dan in bodi med njimi.

loto
Nič mencat,
številke izbrat.

loterija.si

VOLKSWAGNOV PUŠČAVSKI BACI

Hrošč ni ravno prvi avtomobil, ki bi si ga moški izbral za svoje vsakdanje potrebe, toda vendarle je nekaj skrivnostno privlačnega v novi različici tega avtomobila, ki ga VW v omejenem številu ponuja pod imenom dune.

Se pa seveda zastavlja vprašanje, ali je hrošč možat avtomobil? Niti ne. Hrošč seveda ni nikoli niti želel tekmovati z resnimi jeklenimi mrcinami, kot sta Ford Mustang in BMW serije 3. Sta pa njegovi največji privlačnosti še vedno prav nostalgija in retro dizajn.

Letošnja nova linija dune se zaveda te večne privlačnosti hrošča, a je vendarle malce pogumnejša, ko se poigrava s hroščevo zapuščino. Številčno omejena različica ima posebno puščavsko barvo, zloščeni aluminijasti stopnički pod vrati in velikanski zadnji spojler.

Novi hrošč je tudi nekoliko višji in nekoliko širši od predhodnikov, da je bolj impozanten in v pravem duhu hroščev, ki so svoj čas dirkali prek puščave v zgodovinski dirki Mexican 1000 davnega leta 1967. In morate priznati, da je ta različica definitivno bolj možata.

Dune resda ne prinaša močnejšega motorja ali naprednejšega vzmetenja, kar sta bili odliki baja hroščev iz šestdesetih let, ima pa velika 18-palčna kolesa in za deset centimetrov povišano podvozje. In vsekakor ima svoj slog. Novi, tehnološko naprednejši dune, ki v Evropi galopi-

ra s tremi turbobencinskimi motorji z močmi 105, 150 ali 220 'konj' ter z dvema turbodizelskima motorjema, ki imata po 110 in 150 'konj', bo zagotovo presegel pričakovanja večine voznikov, ki še niso sedeli za volanom modernega hrošča. Na voljo je tako v kupejevski kot tudi kabrioletni obliki ter v devetih barvah karoserije, tudi z možnostjo črne strehe. V notranjosti izstopajo panel armaturne plošče v barvi karoserije ter kontrastni šivi na športnih sedežih, usnjenem volanskem obroču in drugih elementih. Kar precej možato, se vam ne zdi?

POTUJETE V TUJINO?

Sklenite zavarovanje Tujina.

Zdravstveno zavarovanje Tujina vam z **medicinsko asistenco zagotavlja dodatno varnost** v primeru zdravstvenih težav ter **krije morebitne stroške zdravstvenih storitev v tujini**. Če v tujino potujete večkrat letno, sklenite letno zavarovanje **Tujina Multitrip*** – sklenete enkrat in velja celo leto, tudi za vso družino. Poleg tega dobite še **DARILO**.

*** Vključite se v program Varuh zdravja in prejeli boste 10-odstotni popust.**

www.vzajemna.si

080 20 60

VZAJEMNA
zdravstvena zavarovalnica

TEMNA STRAN JAPONSKE V NAJHUJŠI IZVEDBI

www.yamaha-motor.si

Zarenči kot dirkalnik za motoGP in pospeši, da dimenzija časa postane nerazumljiva. Yamaha MT-10 je zver, ki je iz Japonske pripeljala kaos in vznemirjenje.

Zarenči kot dirkalnik za motoGP in pospeši, da dimenzija časa postane nerazumljiva. Yamaha MT-10 je zver, ki je iz Japonske pripeljala kaos in vznemirjenje.

Pri Yamahi so na zadnjega člana družine MT izjemno ponosni. Kako tudi ne, saj so v vsega dveh letih zgradili celo družino motociklov, ki se odlično prodajajo: MT-09, MT-07, MT-125, MT-03. To so motocikli za zelo pester izbor motoristov, ki jim drzen dizajn in športni karakter veliko pomenita. Vanje so vnesli čustva, drznost in razkrili temno stran Japonske. Motocikel, ki so ga naredili, namreč podira ustaljene prakse in navdušuje oziroma poskrbi za to, da ob njem nihče ne ostane ravnodušen. Motocikel pomeni vrh ponudbe v družini, ki je Yamaha vrnila med proizvajalce, ki z motocikli nagovarja motoriste z močnimi čustvi. Tiste, ki radi sedijo za krmilo in odprejo plin. Zanimiva in drzno oblikovana maska, ki spominja na obraz avtobota iz Transformerjev, pa skriva velik aerodinamični dosežek. Tudi pri 160 kilometrih na uro se lahko na tem motociklu peljete pokončno in udobno, kar je bilo doslej za športne roadsterje nekaj nemogočega. Tesnega sorodstva s supersportno yamaho R1 ne skriva. Čeprav ne gre 300

kilometrov na uro in ima namesto 200 še vedno krepkih 160 'konj', brutalno pospešuje. MT10 so naredili za vožnjo v prometu, na običajnih cestah, kjer hitrosti redko presežejo 200 kilometrov na uro. Za bolj vsakodnevno rabo, torej. A naj vas to ne zavede, z njo se da zelo uživati tudi na dirkališču. Sp pa njen teritorij ovinki, gorske ceste in mesto, kjer privlači poglede z dominantno pojavo in zverinskim zvokom.

PREŽIVITE POLETJE S TIMOM GAJSERJEM NA

- 24. JULIJ, VN ČEŠKE

- 7. AVGUST, VN ŠVICE

- 31. JULIJ, VN BELGIJE

- 28. AVGUST, VN NIZOZEMSKE

Elektronsko snidenje

Kdo: SUMMER GATHERING 2016 **Kdaj:** 23. JULIJA
Kje: AMBASADA GAVIOLI, IZOLA

■ Pomembna plesna stalnica poletnega dogajanja v Sloveniji je vsakor Summer Gathering, ki v Ambasadi Gavioli že več kot desetletje združuje ljubitelje najboljše plesne glasbe. Za letošnje snidenje pripravljajo hibrid klasičnega in svežega, minimalizma in melodiike. Prihajajo Dubfire, Matador, Tomy Declerque, Vextax, Aney F. in Bree. Za vse okuse, za vsa pričakovanja, za vse potrebe.

Glasbeni slavist

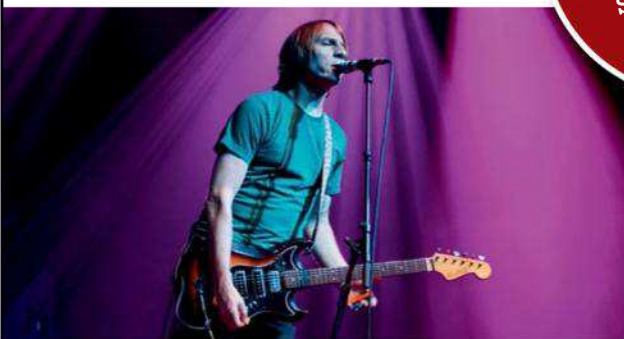
Kdo: GRAMATIK
Kdaj: 24. JULIJA
Kje: KRIŽANKE, LJUBLJANA

■ Na naši grudi rojen in potem na svetovnih odrih izklesan didžej in producent, zdaj v bistvu že pravi elektronski umetnik, se po uspehih v tujini (za njim je leto izjemnih dosežkov)

vrača v nekoč že napolnjene Križanke. Mešanica dubstepa, elektra, tripa in hip hopa bo težko pričakovan naval plesne energije na vrhuncu poletnega rajanja. Organizirajte si dopust tako, da tega nastopa ne zamudite.

Pionirji pozabljenega žanra

Kdo: MUDHONEY **Kdaj:** 3. AVGUSTA
Kje: KINO ŠIŠKA, LJUBLJANA

■ Mudhoney so bili na seattleski sceni, še preden je Seattle sploh imel sceno. Z alternativnimi, divjimi rok podvigi, ostrimi rifi in robustnim, jeznim vokalom so postavili temelje subkulturi grandža in omogočili, da je garažni pank dobil pravo glasbeno podobo. In ko je vse to šlo v maloro, so Mudhoney preživeli. Imajo devet albumov in veliko sporočil za vse, ki še dihaš z uporniško dušo.

Kdo: WHITESNAKE **Kdaj:** 12. JULIJA
Kje: DVORANA TIVOLI, LJUBLJANA

Zadnja turneja VELIKIH LEGEND?

Leta 1978 je **David Coverdale** zapustil zasedbo Deep Purple, ustanovil novo skupino, jo poimenoval **Whitesnake** in začel pisati novo poglavje v zgodovini težkega metala. Whitesnake danes, 37 let po nastanku, predstavljajo ključni del svetovnega rokovega in metalskega razvoja. Bend, skozi katerega se je sprehodilo več kot 40 glasbenikov, ima le eno konstanto – glavni vokal je in ostaja David Coverdale. Na drugih položajih so bili številni kitaristi, bobnarji in basisti, ki so pomagali ohraniti pri življenju ta izjemni metalski biser. Še celo Steve Vai je nekoč brenkal v tem bendu, pa John Sykes in Steve Farris. Ekipa je vmes celo uradno končala

svojo pot, potem pa so se leta 2002 za 25. obletnico ponovno združili in leta 2003 to potrdili še z veliko turnejo. Kaj old boys počnejo zdaj? Lani izdani dvanajsti studijski album **The Purple Album** vsebuje Coverdalove

skladbe iz časa, ko je še bil del zasedbe Deep Purple. Album so ponesli tudi na turnejo, ki se je prevesila v letošnje leto, a po njenem zaključku staroste roka niso počivali. Takoj so se podali nazaj na pot. Obisk Slovenije, ki je edinstvena priložnost ne le za ljubitelje tega žanra, temveč za vse, ki želijo biti v družbi glasbenih legend, je zdaj del njihove aktualne turnee The Greatest Hits. Obeta se spektakularen šov – vendarle bomo pričali nastopu skupine, ki ne le žge večne metalske hite – *Here I Go Again*, *Slip Of The Tongue in Is This Love* –, ampak se udobno počuti pred vsako publiko. Spomnimo, Whitesnake so v sredini osemdesetih v Riu de Janeiru nastopili pred sto tisoč poslušalci.

David Coverdale še zadnjič na slovenskem odru?

Njegov zadnji nastop

■ Za koncert v Sloveniji je **David Coverdale** osebno rekel, da so že navdušeni in v pričakovanju ob ponovnem nastopu v Ljubljani. Napovedal je še en nepozaben koncert, a ob tem dodal, da je po več kot štirih dekadah glasbenega delovanja to najverjetneje njegova osebna poslovilna dvoranska turneja. Kar le pomeni, da tega dogodka resnično ne smemo zamuditi, saj te glasbene legende v živo morda ne bomo več ujeli.

VSI ČLANKI, KI SI JIH PREBRAL

(in vsi, pri katerih si se pretvarjal, da bereš)

*Dostop do celotne zbirke ameriških Playbojev,
od prve do zadnje številke, samo na iPlayboy.*

30-dnevni brezplačni dostop: playboy.com/free30

iPLAYBOY

www.iPlayboy.com

ČAS JE ZA SHEBY

■ Na domači sceni se vedno bolj sliši Majo Šebenik, ki jo boste poslej poznali le še po njenem umetniškem imenu **SHEBY**. Prvič se je javnosti predstavila leta 2012 kot del skupine S.W.A.G. v šovu X Factor Slovenija. To je bila odskočna deska za spoznanje, da se želi popolnoma posvetiti glasbenemu ustvarjanju. Zdaj Sheby že dobro leto stopa po samostojni glasbeni poti. Sodelovala je s skupino Trifekta, posnela odlično debitantsko skladbo *Kaj če bi*, ki jo je pospremila s seksi videospotom, in zdaj že načrtuje prvi studijski album. Za kratek klepet smo jo ujeli tik pred izidom videospota za njen najnovejši singel *Zame*, posnet v prekrasnih kottiških Slovenije. Verjemite, da ga želite videti. In predvsem slišati.

Kaj ti pomeni nastop na šovu X Factor?

X Factor je bil zame prva resna izkušnja v medijskem svetu in tudi pomembna preizkušnja, da sem ugotovila, ali mi je vse to, kar delovanje v glasbi prinese s seboj, sploh všeč. Sodelovanje na X Factorju je bilo izredno naporno, in če mi ta način delovanja ne bi bil všeč, bi se mi tam zagotovo zamerilo in bi takoj vedela, da si tega morda ne želim. Pa je bilo ravno nasprotno. Ugotovila sem, da rada nastopam, da se rada pokažem, da sem za na oder. Mi je pa šov dal tudi veliko poznanstev in zagon, da se z vso vremo lotim svoje lastne glasbene kariere. Vse, kar se sedaj dogaja, so posledice te izkušnje.

Kdaj si se zaljubila v r&b?

Kdaj si ugotovila, da je to smer, v katero želiš razvijati tudi svoj zvok?

Ko sem odrasčala, je bil ta žanr

velik bum. In po navadi je vedno tako, da tisto, kar srčno posluššaš v mlajših letih, je kot prva ljubezen, ki za vedno ostane del tebe. Mislim pa tudi, da je danes glasba veliko bolj komplicirana, zato zase težko rečem, da sem r&b pevka. Ta new age glasba je v bistvu miks vsega, veliko je eksperimentiranja, zato je številne sodobne ustvarjalce težko na-

Veliko je razlogov, zakaj morate biti pozorni na Sheby. Naj vas prepriča kar sama.

usoda, odvisna od nas samih. Da si sami vzgojimo odnos do stvari okoli nas. V refrenu, kjer pojem zame sonce sije, želim izraziti, da če delaš to, kar te osrečuje, če poslušáš sebe, če slediš svojim sanjam, bo zate sijalo sonce in boš srečen. Ta skladba je meni izredno pri srcu, veliko mi pomeni, je res del mene in upam, da je to začutiti tudi ob poslušanju.

Seveda si tako pomembna pesem zasluži tudi videospot.

Res je, videospot je že pripravljen. Snemali smo v naravi, na različnih lokacijah – pri slapu Peričniku, v Kranjski Gori, na poljih. Naravna lepota nekako sovпада z glasbo, celotni skladbi da sliko, v kateri se izrazijo sreča, sonce ...

Kam želiš, da te vodi pot naprej?

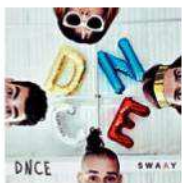
Čim bolj bi rada našla svoj izraz. Vedno bolj se poznam v tem smislu, vem, kaj mi je všeč, ampak vseeno še nisem čisto tam. Mislim, da v tem sicer nikoli ne dosežeš čistega konca. Rada pa bi, da ljudje, ko slišijo moj komad, vidijo moj videospot ali moj slog oblačenja, takoj vedo, da je to Sheby. Čim bolj bi rada delala na svojem izrazu. Večjih ciljev si ne želim postavljati, ker se potem zdi, da ti ni uspelo, če jih ne dosežeš. Delala bom, kar je v moji moči, da sem najboljša, kot sem lahko – vse drugo pa verjetno niti ni v mojih rokah. 📺

tančno postaviti v točno določen žanr. Pop, r&b, hiphop, to se vse zmeša in raje ne bi rekla, da sem izključno r&b pevka. Delam to, kar čutim.

Tvoj najnovejši komad Zame je ravnokar udaril na plano. Povej kaj več o njem.

To je komad s sporočilom. Govori o tem, da sami kujemo svojo srečo, da je naša pot, naša

Poiščite **Sheby** tudi na YouTubeu (youtube.com/Shebyofficial) in se pustite navdušiti, ko prepeva priredbe svetovnih glasbenih zvezd, od Beyonce do Rihanne. Glas, ki začara.

DNCE
Toothbrush

Čeprav smo prepričani, da bo letošnje poletje v znamenju prejšnjega singla te zasedbe, Cake by the Ocean, je Toothbrush vsekakor dobrodošel dodatek k aktualnemu inventarju benda, ki ga vodi Joe Jonas, del razpadlega bratskega tria The Jonas Brothers in bržda edini, ki je iz te deške zgodbe izstopil kot glasbeni frajer. Tudi zato, ker si je za videospot tega skuliranega pop komada namesto krhke manekenke privoščil lepoticu z malce več kilogrami.

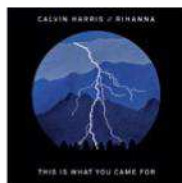
★★★★

ONEREPUBLIC
Wherever I Go

Nekaj magičnega, celo zasnajajočega je v novem videospotu, ki spremlja lahko pop rok poskočnico zasedbe, ki nas s kakšno nepričakovano uspešnico vsake toliko opomni na svoj izjemni talent. Videospot predstavlja korejskega birokrata, ki se (v mislih) prepusti glasbi in zapleše. Sredi pisarne. Tudi drugi zaplešejo z njim in sivino spremeni v barve. Poznana finta, ampak tokrat tako simpatično energična, da vam ogled priporočamo kot del zajtrka. Dan bo takoj boljši.

★★★★

CALVIN HARRIS FT. RIHANNA
This Is What You Came For

Calvin Harris, škotski didžej globalnih razsežnosti, je verjetno najsrečnejši možki na svetu. Dela z najboljšimi glasbenicami in glasbeniki na sceni, vsak komad, ki ga naredi, se takoj spreminja v uspešnico, po koncu dneva pa v roke dobi golo telo Taylor Swift. Tole je njegov zadnji podvig. S seksi Rihanno, ki se v spotu radostno obrača okoli svoje osi, da jo vidimo spredaj in zadaj. In ja, komad je že hit. Sedem milijonov ogledov v enem dnevu. Ker je pač še en odlični elektronski pop šuš.

★★★★

CHRISTINA AGUILERA
Change

Za dobra štiri leta je Christina Aguilera izginila v neznanu, a očitno, da ni počivala. Da ni pozabila na svoje poslanstvo. Deklica s čudovitim glasom, ki je iz pop princeske zrastle v polnovredno divo, je udarila štiri dni po strelnem napadu v Orlando. Vrnila se je s to elegantno, prijetno balado, ki jo je posvetila žrtvam, ker poje prav o svobodi, ki si jo moramo izbrati in smo do nje upravičeni. Bajne, dodajamo. Celoten dobiček od prodaje singla gre v dobrodelne namene.

★★★★

USHER
Crash

Usher je, kar je še ostalo elegantnega r&bja. Usher je džen telmen, zato morebitne seksualne namige zapakira v okusne evfemizme, medtem ko njegovi žanrski kolegi takšnih filtrov že dolgo več ne uporabljajo. A obenem se je na Usherja že kar malce pozabilo. Nekdaj titan osrednje glasbene scene je danes bolj kot le posledek za ljubitelje r&bja. Crash je sicer vsečna popevka, ne prepočasna ne prehitra, a zato tudi ne prav drzna. Preverjena forma, brez tveganj in zato tudi brez pravega odmeva.

★★★

BOB MARLEY FT. LUNDSKAP
Is This Love

Ne, niste prebrali narobe, Bob Marley je resnično podpisan pod ta komad. In ne, ni se vrnil iz onostranstva, ker bi pozabil še enkrat zažvrgoleti o ljubezni. To je le malce drugačen pogled na letošnje glasbeno poletje, za katero sta LUNDSKAP in Bolier priredila zimzeleno Marleyjevo vižo Is This Love v nekaj, na kar boste lahko plesali, če vam je sicer všeč reggae, ampak ste že dovolj spili (ali pa skadili), da vam ni mar, da je bila ta zeliščarska himna izkoriščena za še en bled elektronski utrinek.

★★

RED HOT CHILI PEPPERS
Dark Necessities

Večni Red Hot Chili Peppers so spet tu v polnem zamahu s svojim znanim gruvom, uživaško mešanico rocka in fanka, ki dodobra pogre dušo, zvabi v zibanje telesa in dokaže, da se nekatere stvari res lahko starajo v opazno zlahtnost. RHCP navkljub Anthonyjevemu retro porno brčicam dokažejo, da so pravi brezčasni bend. Ohranili so melodičnost, zvok ustrezno prilagodili trendom in dodali odlični kitarski solo in refren, ki ga ne boste pozabili.

★★★★

★★★★ To res morate slišati!

★★★★ Uf, odlična stvar!

★★★ Zadeva si zasluži vašo pozornost.

★★ No ja, recimo ...

★ Pozabite, ni vas vredno!

Moje pesmi, moje tožbe

■ Očitno smo prišli do točke v zgodovini človeštva, ko ne moreš niti več živeti brez strahu pred krajom intelektualne lastnine. Plagiaty so v glasbenem svetu vedno bolj vroča tema, zato se je morala odpreti formalna diskusija o tem, kako se bodo primeri, ko se neka skladba sliši ali pa že samo zdi zelo podobna drugi, reševali v prihodnosti. Ta vprašanja so se začela postavljati ob najnovejšem primeru britanskega glasbenika **MATTA CARDLA**, sicer zmagovalca sedmega X Faktorja, ki toži drugega britanskega glasbenika, **EDA SHEERANA**,

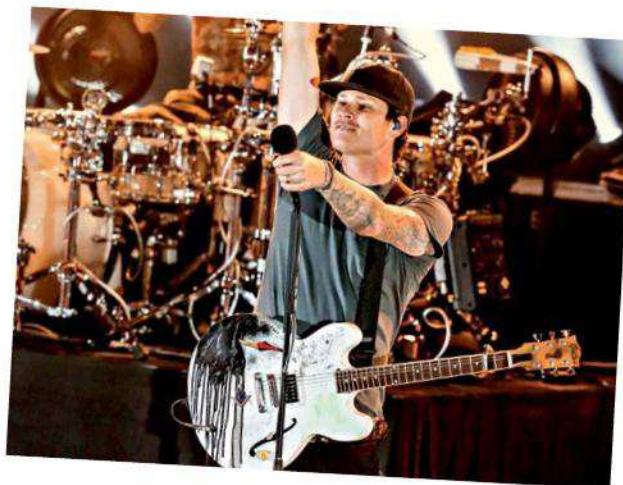

letošnjega dobitnika dveh grammyjev. Razlog? Ed Sheeranov refren v popularnem hitu *Photograph* je kopija refrana iz Cardlovega komada *Amazing*. In podobnosti so vsekakor očitne. Bolj strokovni ljudje so z analizo odkrili, da je kopiranih 39 not oziroma 70 odstotkov refrana. Temu pač ne moremo reči naključje. Kot očitno ni bilo naključje, da je družina **MARVINA GAYA** stožila **ROBINA THICKEJA** in **PHARRELLA WILLIAMSA** za kraj melodijskega v hitu *Blur-*

red Lines (izplen tožbe je bil 5,3 milijona dolarjev). Kaj pa, ko številke zamenjajo občutki? Ko se samo zdi, da je melodija ukradena? **LED ZEPPELINI** so se ravnokar spet pripravili po sodiščih zaradi plagiatorstva in ja, ponovno so (uspešno) branili otvoritveno melodijo večnega *Stairway to Heaven*. Jasno je, da je treba postaviti pravila, po katerih se identificira plagiate, saj smo zašli v stanje, ko glasbeniki ne upajo niti več ustvarjati. Prestrašeni so, da bodo iz nezavednega potegnili utrinek, melodijo, ki se bo izkazala za zelo podobno že obstoječi pesmi. Kot je rekel **JAN PLESTENJAK**, ostaja samo toliko not in samo toliko variant. Prišel je torej čas, ko bo glasba morala urediti svoj drobn tisk.

Nov film o skupini The Rolling Stones

■ Film se bo osredotočil na zelo specifično obdobje v dolgoletnem obstoju legendarne skupine, na čas, ko je nastajal njihov dvojni album *Exile On Main Street* leta 1972. To je bilo za The Rolling Stones izredno kaotično obdobje, čas, ko so se divje predajali drogami in živeli na jugu Francije, kamor so pobegnili zaradi neplačevanja davkov. Režiser **ANDY GOODARD** je trenutno v procesu izbire igralcev – le kdo bo nastopil kot **MICK JAGGER** in kdo kot **KEITH RICHARDS**?

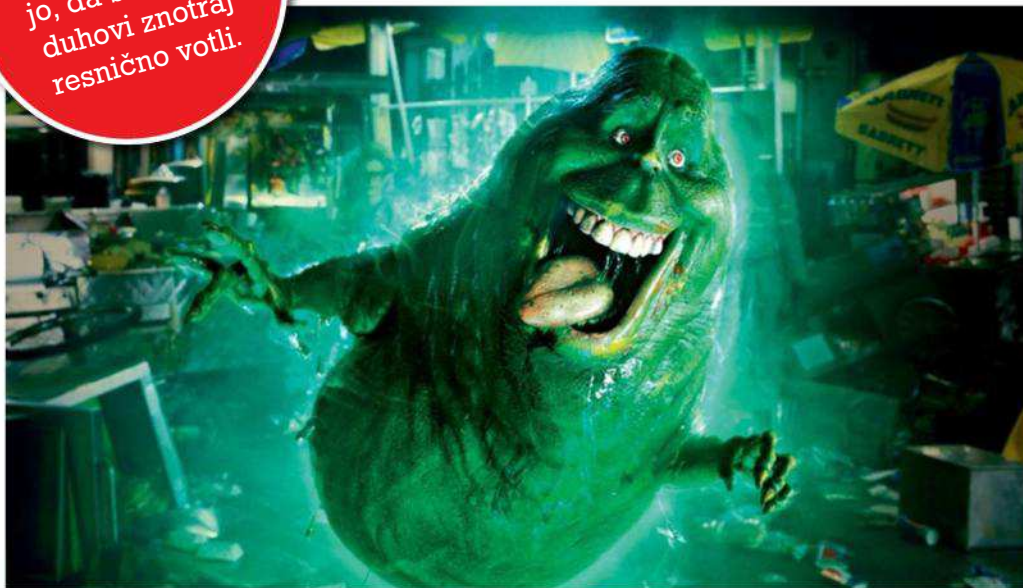

Razvoj v pravo smer

■ Trije člani v devetdesetih letih nadvse odmevne pank rokove zdržbe **BLINK 182** še vedno brcajo. Njihov najbolj odmevni trenutek se je sicer pripetil v izteku prejšnjega tisočletja, v času, ko se je osrednja rokarska scena otresala vsega, kar je dišalo po grandžu, in iskala nove oprijemljive podžanre. Takrat si bil ali nu-metalec ali pa si prisegal na bržda največji glasbeni paradoks časa – pop pank. Pank za lestvice, pank za množice. Kar je za bende tipa Blink 182 pomenilo to, da so bili dovolj popularni za preživetje in obenem ravno toliko alternativni, da so si lahko privoščili biti drugačni. Recimo tako, da so v videospotu nastopili goli. Ali pa svojo glasbo oklicali za klistir naroda. Danes Mark, Travis in Matt, vsi v četrtem desetletju življenja, glasbo vidijo nekoliko drugače. Ne trudijo zveneti v sklopu neke definicije, ampak ustvarjajo le še po občutku. Zato je najnovejši album *California* kot nekakšen glasbeni almanah njihove kariere. Tu so ostri in hitri komadi, kot takrat v devetdesetih, in tu so tudi poglobljeni in resnobni komadi, takšni, kot jih od Blink 182 še nismo slišali. Celostni paket zasedbe, ki je prehodila dolgo pot.

Duhovi novega Hollywooda

Novi Izganjalci duhov dokažejo, da so danes duhovi znotraj resnično votli.

■ Nekaj več kot 30 let se je o *Izganjalcih duhov*, ki so prvič nepredstavljivo navdušili svetovno publiko davnega leta 1984 (in potem z nadaljevanjem še leta 1989) vedelo le to, da se mora nekega dne pojaviti tretji del. V to je verjel tudi Dan Aykroyd, eden od članov originalne postave nenavadnih herojev v delavskih kombinezonih, ki so Manhattan v osemdesetih reševali pred besnimi, sluz pljuvajočimi duhovi. Dan je namreč že pred leti kar sam prišel s scenarijem za tretje Izganjalce duhov, a nekako je bilo težko prepričati, da lahko spet navijamo za isto ekipo, ki počne iste stvari proti že videnim pošastim. In potem se je scenarij prekladalo po predalih, vmes so mu zamenjali naslov, Bill Murray, ki je bil že prvenstveno proti, češ da on ne nastopa v nadaljevanjih, pa je bil z vsakim letom le še bolj prepričan, da je vse skupaj slaba ideja. Sčasoma se je originalna postava zabavnih komikov in priložnostnih lovcev na paranor-

malno – Bill Murray, Dan Aykroyd, Harold Ramis in Ernie Hudson – dovolj postarala, da tega podviga ne bi niti želeli niti mogli izpeljati. Toda Hollywood je imel drugačne načrte. Zdaj so tu – **novi IZGANJALCI DUHOV (Ghostbusters)**. In so verjetno najbolj zapravljen priložnost, ki jo bomo to poletje gledali na velikem platnu. Zakaj? Ker se je zavrlo vse, kar so *Izganjalci duhov* predstavljali. Prvotno ekipo so zamenjali za štiri ženske, ki so sicer najboljše filmske komičarke, kar jih ameriška filmska infrastruktura premore, a so po nepotrebnem prilagodili tudi scenarij, ki se na-

mesto kot grozljiva komedija gleda kot niz pošastno slabih stand up skečev. Ker so komičarke, so bili očitno prepričani, da bomo želeli od njih na vsakem koraku slišati šalo ali videti štorast moment. Zato je lahkotna komedija, ki je bila v prvih *Izganjalcih* bolj kot ne popestritev sicer resne in na trenutke grozljive zgodbe o invaziji duhov, v novih *Izganjalcih* osnova za čisto vsak kader. Vse je šaljivo, vse je zafrkancija, vse je traparija. Kot da je to parodija originala. Poleg tega film nikakor ne izkoristi tega, da je izganjalce zamenjal za izganjalke, ker preprosto ne dovoli, da so žensstvene.

K temu poklicu tako ne pristopajo ženstveno, ampak vse počnejo točno tako, kakor so poprej počeli moški. Rošada spolov je bila potemtakem popolnoma nesmiselna in verjetno le težnja po politični korektnosti. Bejbe torej lahko izganjajo duhove, a le, če se pri tem vedejo kot moški.

Tudi duhovi niso izoblikovani v smiselne pošasti, niso nekaj močnega, niso groznja, ampak le izhodišče za še dodatne slabe šale. Medtem ko je original mešal resnost in smeh, je rimejk popolnoma odstranjen od vsakršne tesnobnosti in prepričljivosti.

Film vztraja pri tem, da je komedija in zgolj komedija.

Seveda javnost ni ostala tiho. Odzivi na tako radikalne spremembe te kulturne fantazijsko-akcijske komedije niso navdušujoči, ker nihče ni razumel, zakaj bi rimejk želel biti tako daleč od forme originala. Kakšen je sploh namen te predelave? Da v franšizo pritegnejo popolnoma novo generacijo gledalcev, ki jih ne moti zmeda kičastih, neonskih CGI-duhov in podpovprečne komičnosti, vse v iskanju najnižjega skupnega imenovalca? Dejstvo je, da se Hollywood spreminja. Industrija se je izpopolnila v aparat za molčenje marketinško determiniranih ciljnih skupin, ki nimajo nikakršne kritične distance do filmske umetnosti, ampak potrebujejo le nekaj slik z zvokom, da pozabijo na vsakdan. V tem balastu dražljajev pa zgodba očitno ne igra nobene vloge.

Kot narekuje trend paradižnih filmov se tudi v tretjih *Izganjalcih* na hitro pojavijo skriti gostje: originalna izganjalca Bill Murray in Dan Aykroyd, Sigourney Weaver in celo Ozzy Osbourne.

INFILTRATOR

R: Brad Furman

I: Bryan Cranston, John Leguizamo, Diane Kruger

Leta 1985 je ameriška vlada skrojila premeten načrt za boj z vedno bolj problematično mamilarško sceno, ki jo je tisti čas nadvladoval legendarni Pablo Escobar. Načrt je bil premeten predvsem v svoji popolni enostavnosti – v vrste mamilarskih prekupčevalcev so infiltrirali svojega agenta, ki je nato na vsakem koraku tvegaval svoje življenje in mu je na koncu z uspešno akcijo uspelo spraviti pod ključ kar 85 mamilarskih baronov in koruptivnih bankirjev, ki so s pranjem denarja pomagali vzdrževati kriminalno gnilobo v ameriškem podzemlju. Odlični Bryan Cranston v resnični zgodbi o resničnem heroju.

Ocena: ♫ ♫ ♫ ♫

Izvirni naslov: **The Infiltrator**

ODRED ODPISANIH

R: David Ayer

I: Jared Leto, Will Smith, Ben Affleck

DC Comics vztrajno želijo pristaviti lonček k očitni zlati jami Hollywooda, k superherojskim filmom. Zdaj z ansamblom zvezdniških antiherojev, ki svojo pokorščino iščejo v junaški, a obenem samomorilski misiji. A dobra ideja še ne pomeni dobre izvedbe. Film si obupano želi biti vse hkrati. Zato so v zgodbo natlačili kopico likov, jih prilagodili po svoje (Joker, ki ga sicer igra odlični Jared Leto, ni tisti poznani Joker, kot tudi zgodba Harlekine ni enaka originalu) in na koncu zapakirali v film, ki zavoljo prijaznosti do mlajšega občinstva ni ustrezno brutalen, neizpros in 'odrasel'.

Ocena: ♫ ♫ ♫

Izvirni naslov: **Suicide Squad**

JASON BOURNE

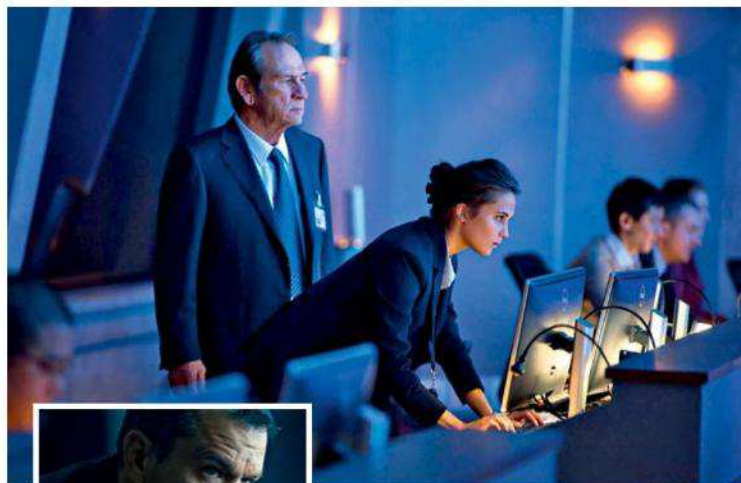
R: Paul Greengrass

I: Matt Damon, Alicia Vikander, Julia Stiles

Ko smo prvič spoznali Jasona Bourne z njegovo amnezijo, je bilo jasno, da se mora nekoč zgoditi točka, ko si bo lahko povrnil identiteto. Ko se bo lahko spomnil, kaj se je zgodilo. Ko se bo zavedel, kako je sploh postal Jason Bourne. Kar se je začelo v Identiteti in se je razvijalo s prvimi tremi filmi, bo zdaj doseglo presežljivi razplet v tipično Bournovi mešanici osebne drame, napetih zapletov in impresivne akcije. A to ni zaključek. Je le začetek nekega konca. So skrivnosti, ko ostanejo in dovoljujejo, da Jason Bourne brca, vsaj dokler Matta Damona ne izdajo njegovi kaskaderski kolki.

Ocena: ♫ ♫ ♫ ♫

Izvirni naslov: **Jason Bourne**

ZVEZDNE STEZE: ONKRAJ

R: Justin Lin

I: Chris Pine, Zachary Quinto, Zoe Saldana

Nove *Zvezdne steze* bomo gledali kot spomin na tragično preminulega Antona Yelchina. Počivaj v miru, poročnik Chekov.

Epska avantura z vsečno ekipo na krovu vesoljske ladje Enterprise, ki se ob napadu neznanih entitet znajde v družbi novih sovragov, se nadaljuje. Kljub vsemu, kar ta franšiza počne prav, se tokrat le čuti, da je Abrams režiserski stolček v tej rundi predal Justinu Linu, sicer režiserju Hitrih in drznih. Več je akcije, več je pompoznosti, celoten tempo filma je bolj v skladu z ZF-akcijo, kot pa z ZF-pustolovščino. Kljub temu ste lahko (za enkrat) brez skrbi – če ljubite *Zvezdne steze*, boste ljubili *Onkraj*. Le upamo, da ne bodo poskušali sčasoma to franšizo spremeniti v vesoljske *Hitre in drzne*.

Ocena: ♫ ♫ ♫ ♫

Izvirni naslov: **Star Trek Beyond**

MESTO ZLOČINA

R: Michael Petroni

I: Adrien Brody, Sam Neill, Robin McLeavy

Film, ki poskuša biti *Šesti čut* za novo generacijo. Za generacijo, ki filme ne gleda kot vizualne zgodbe, ampak kot vizualne stimulanse. In to *Mesto zločina* vsekakor je – lepo posnet film o psihiatru, ki ga preganja vse, še najbolj pa duh njegove preminule hčerke. A lepota ni vse. Ko se poglobimo v zgodbo, hitro postane jasno, da film ne ve, kaj bi počel sam s seboj. V podoživljanju dogodkov iz preteklosti nas premisa iz svoje glavne smeri popelje v veliko razkritje, ki pa z vsem, kar je bilo pokazano do takrat, sploh nima veze. Medel poskus, ki se hoče skriti za peščico dobrih igralcev. A žal ne prepriča.

Ocena: ♫ ♫

Izvirni naslov: **Backtrack**

SARAH DOMKE

Vonj PO MORJU IN BENČINU

FOTO WILFRIED WULFF

Osemindvajsetletnica iz Werderja ljubi vse, kar diši po bencinu. Všeč so ji ljudje, ki lepo skrbijo za pse. Pomirja jo tiktakanje ure. Njene sanje so majhna vila na Baliu z visečo mrežo na terasi in s pogledom na morje. Sanjala je tudi o poziranju za Playboy in ... sanje se uresničijo, če imaš lep obraz, lepo telo in tisto nekaj, kar je

nemogoče definirati. »Še kakšno leto ali dve se vidim v vlogi modela,« pravi Sarah, nato pa želi družino in dva otroka, ki bosta nekoč ob pogledu na seksi fotografije rekla: »Mami, si to ti? Čudovita si!«

Jahto, na kateri je pozirala na otočku Sifnosu, je seveda upravljala sama.

Kako čudovito se sliši šele to? Ne tako zelo, ker ima čudovita Sarah že sedem let fanta, s katerim ji je enako lepo kot prvega dne. En fant, nešteto oboževalcev. Življenje Sarah Domke je lepo. Življenje je lepo. »Živite vsak dan, kot da je vaš zadnji,« še sporoča Sarah, mi pa se strinjamo in vam želimo dolgo vroče poletje.

TEKST DARJO HRIB FOTO ROK TRŽAN

Nina Pušlar

Prijazen pogovor z mlado slovensko pevko, ki je kriva, da sem vam zadnje čase neprestano žvižga prijetna melodija skladbe *To mi je všeč*. O 10-letnici njene glasbene kariere, o življenju glasbenikov,

o Evroviziji, o njeni prvi dekliški skupini in kako so na to gledali v njenem rokerskem bendu, o Bitki talentov, o spominih na čustveno napore začetke, o ljudeh, ki jih ima ob sebi, in tudi malo o ljubezni.

Sedemindvajsetletna Nina Pušlar me pričaka v centru Ivančne Gorice. Pozdravi me z nasmehom, ker Nina je vedno nasmejana. »Dobrodošel v moji Ivančni Gorici,« radostno oznani. Lokacijo za najin pogovor je že izbrala. Le nekaj minut vožnje iz centra Ivančne – Nina se pošali, da imajo zdaj res pravi center, ker so dobili krožno križišče – se dvigne nad mesto v Gradišče nad Slično in se ustavi pred Lavričovo kočo. Ljubka domačija, kjer naju gostoljubno pozdravi prijazni gospod Maks, je Ninino posebno zatočišče. Je njena rekreacijska točka, kadar odide na tek, in njena postojanka za dušo, ko se le želi spočiti ob neverjetnem razgledu na ozelenelo dolensko podolje. Poletno sonce, eno prvih pravih v letošnji sezoni, naju zvabi v klepet, v katerem danes ena najbolj zaželenih slovenskih glasbenic razkrije, kdo je tista prava Nina.

PB: Veliko tvojega dela te vleče v Ljubljano – nisi nikoli razmišljala, da bi bilo bolj praktično živeti v prestolnici?

NP: Razmišljala sem tudi o selitvi v Ljubljano, ker imam tam vedno ogromno opravkov in me pot pogosto pelje vanjo ali pa vsaj mimo nje. A ravno ko sem sprejemala odločitev o selitvi, sta prišla na svet moja nečaka. In to je bilo zame prelomno. Takrat sem se odločila, da ostanem tu, kjer je moja družina. Saj Ljubljana je blizu. Moji fantje iz benda se vozijo iz Portoroža pa iz Trsta, zato se res ne smem pritoževati.

PB: Ko sva prispela, sem opazil, da si nekoga kar malce okregala, ker ni bil na tvojem koncertu. Kot kaže, si skozi vsa ta

leta ostala zelo povezana s svojo najbolj domačo publiko.

NP: [smeh] A si videl? Ja, pred kratkim smo imeli koncert v Trebnjem, kjer sem tudi preživela nekaj let. Tam sem začela svojo – kako bi temu rekla – delovno dobo. Delala sem v športnem centru, ki ga je imel takrat moj stric v najemu. V tem obdobju sem spoznala ogromno ljudi. Tam se je v bistvu začela mo-

Dolgo časa me je spremljala misel, da bi zgodba potekala nekje v zraku, zato sem za ta videospot skočila s padalom z višine 4000 metrov. Nora izkušnja.

ja glasbena pot. Od začetka sem potem imela veliko podporo ne samo v Ivančni Gorici, ampak tudi v Trebnjem, tako da jih zdaj kar malo okregam, če slučajno ne pridejo na kakšen koncert. Zadnjič je namreč vsa moja družba iz Trebnjega praznovala rojstni dan in sem se v šali razjezila, češ, kako se niste mogli organizirati in se oglasiti še na mojem koncertu.

PB: Danes verjetno redki ne poznajo tvojega aktualnega hita *To mi je všeč*, ki pa ni tvoj tipični zvok. Kako se je zgodila ta skladba?

NP: Ker je pesem nekoliko drugačna od tega, kar sem delala prej, me ni presenetilo, ko sem ugotovila, da je bila to ena najbolj iskanih skladb na portalu Shazam. Ljudje so iskali, kdo jo poje, kdo izvaja. Je pa pesem nastala v sodelovanju z Anžetom Cazzafuro. Z njim se poznam že z začetka moje glasbene poti, že 12 let, in od nekdaj se pogovarjava, da bi kakšno skladbo naredila skupaj.

Sicer sva že sodelovala pri duetu z Zlatkom, nikoli pa solo. In Anže je res odličen producent z dolgoletnimi izkušnjami. Sodelovanje se je spontano razvilo že takoj po prvem poslušanju pesmi. Vesela sem, da sem skladbi med snemanjem uspela dati tudi svoj pečat. Z bendom uživamo, ko jo igramo na koncertih. Še najbolj pa me navdušuje, da so jo tudi ljudje takoj vzeli za svojo.

PB: Kar nekaj časa se že borite z vremenom, da bi za *To mi je všeč* posneli še videospot. Vam je uspelo?

NP: Skoraj. Čisto smo že pri koncu.

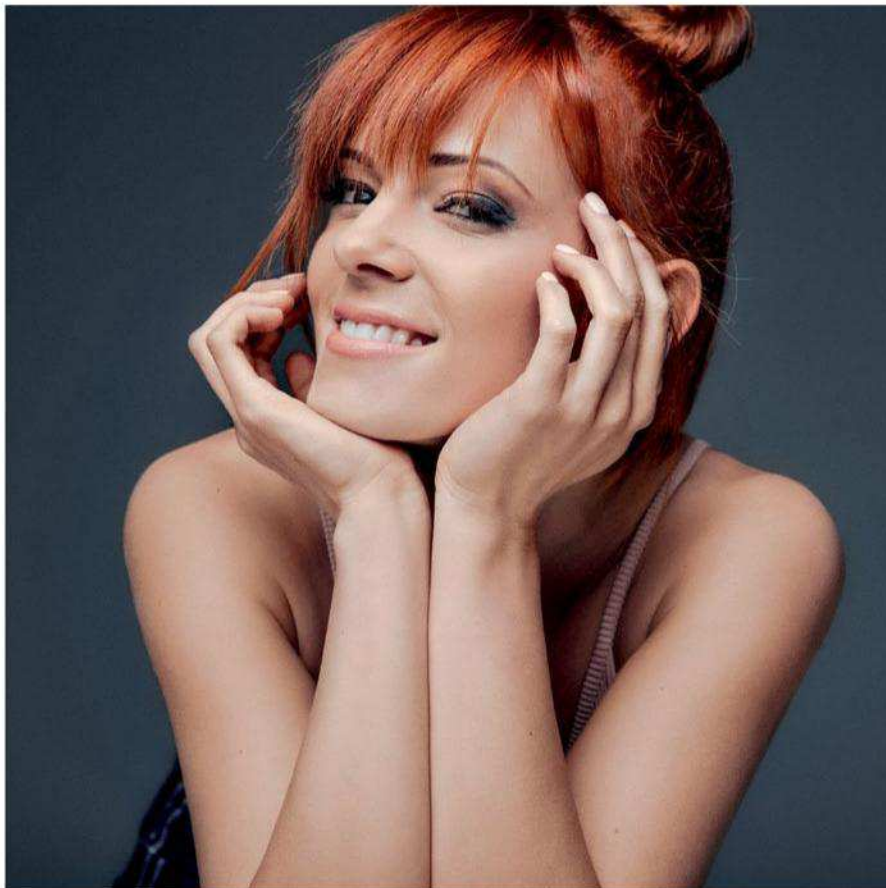
PB: Kaj še manjka?

NP: Manjka še eno jutro. Še en snemalni dan. Imeli smo neverjetno nesrečo z vremenom.

PB: Kakšna bo zgodba v videospotu?

NP: Videospot bo pravzaprav dan z mano. Adrenalinški dan presenečenj. Z režiserjem sva se pogovarjala, kaj vse bi bila pripravljena za ta spot narediti – v smislu adrenalinskih podvigov. Dolgo časa me je spremljala misel, da bi zgodba potekala nekje v zraku, in ne boš verjel, da sem za ta videospot skočila s padalom z višine 4000 metrov. V tandemu. Bila je nora izkušnja, v kratkem jo ponovim. Upam, da bo v spotu dobro izpadlo.

PB: Skok s padalom je bila tvoja želja ali želja režiserja?

NP: Moja! Že dolgo sem si želela skočiti s padalom, ampak nikoli ni bilo prave priložnosti. No, zdaj je končno prišla.

PB: Lani si praznovala desetletnico glasbene kariere. Praznovanje je dejansko trajalo kar celo leto.

NP: Bila sem kar malo šokirana, da je za mano že deset let glasbene poti. Tako hitro se mi je vse odvrtelo. Ob obletnici sem v letu 2015 potem res imela ogromno dogodkov, bilo je zelo intenzivno in tudi izredno naporno leto. Na koncu sem že komaj čakala, da se konča. [smeh] Ko smo zaključili s koncerti, sem šla za tri tedne na dopust v Mehiko.

PB: Začelo se je z valentinovimi koncerti v Štihovi dvorani Cankarjevega doma. Ni prostor premajhen?

NP: Leta 2014 sem bila na stand up predstavi Tina Vodopivca v Štihovi dvorani in sem si takoj rekla, da si želim tukaj imeti koncert. Da je tako lepo, intimno. Okrogla dvoranica z 250 sedeži, zame je bilo idealno. Ko sem na začetku januarja 2015 – takrat smo začeli s pripravi na projekt, ki smo ga že poimenovali *#malodrugace* – lokacijo predlagala ekipi, niso bili preveč navdušeni. Ker je dvorana tako majhna in organizacija v takšnem prostoru zahteva veliko stroškov, so predlagali večjo dvorano. Jaz pa sem vztrajala in počasi so razumeli, da nimajo šans. [smeh] Na koncu smo potem v tej dvorani imeli kar dva koncerta, ker je bil odziv tako dober.

PB: Odločitev je bila torej prava.

NP: Meni je bilo že na vajah noro. Podrli smo celoten glasbeni repertoar in ga priredili na novo. Ko sem bila še na dopustu, se je bend že angažiral, ustvarjali so na novo, bili so popolnoma predani. Ker smo morali prirediti, rearanžirati skladbe, jih narediti drugačne, primernejše za tako intimno vzdušje, smo skladbam dali novo zgodbo, zato so komadi postali bolj unplugged. Nekatere pesmi so postale čisto drugačne. Na primer *Tik Tak Tok*, ki je v bistvu plesni, dance komad, je postal bolj latino.

PB: Teh deset let si potem stnila še na albumu *#malodrugace*.

NP: Tako je. Sprva sem želela, da izdamo živ album iz Cankarjevega doma, potem pa je ekipa dala idejo, da bi bilo fino, da gremo v studio in prenovljene komade posnamemo, kot je treba. In do koncerta v Križankah smo imeli album pripravljen.

PB: Kateri je bil najbolj prelomen trenutek v teh desetih letih?

NP: Leta 2009, ko sem snemala drugi album *Slečeno srce*. Izdaja tega albuma je bila zame vsekakor najbolj prelomna. Takrat sem dobila novo ekipo, ker sem pred tem dejansko večino stvari počela sama. Še vedno sem se iskala, odkrivala, kaj želim, kako naprej, kaj naj naredim. Bilo mi je zelo težko. Znašla sem se v nekakšni luknji. Nisem vedela, kam bi se obrnila, komu bi zaupala. Takrat sem potem spoznala ljudi, za katere

sem hvaležna, da jih poznam še danes. Jih je malo, ampak so tisti pravi.

PB: Album *Slečeno srce* je bil potem tvoj kompas za naprej?

NP: S tem albumom sem v svojem življenju naredila velik preskok. Odkrila sem, da je to res to, kar si želim početi v življenju, in od takrat nisem imela več pomislekov o tem. Zdaj sledim sebi in svoji intuiciji. Ta me še ni pustila na cedilu. [smeh]

PB: Si imela pred drugim albumom z ustvarjanjem glasbe slabe izkušnje?

NP: Ne, nisem imela slabih izkušenj, ampak ob sebi preprosto nisem imela ljudi, na katere bi se v svetu šovbiznisa lahko zanesla. Sicer sem imela izredno srečo, da sem med Bitko talentov leta 2005 spoznala Boštjana Grabnarja in potem takoj po zmagi še Matjaža in Uršo Vlašič. Skupaj smo ustvarili prvo pesem *Ni ona*. Zatem pa je prišlo obdobje s snemanjem prvega albuma in z založbo smo se spraševali, s kom bi to delala. Takrat sem bila še rokarska upornica, bila sem najstnica. Kar nekaj časa smo iskali producenta, avtorja, s katerimi bi delala. Z založbo smo hodili od enega do drugega, jaz pa sem bila ves čas razdvojena. Nisem vedela, kaj bi, ampak hkrati sem vedela, česa ne bi. Bila sem na razpotju, ko sem sicer potrebovala pomoč, ampak obenem nisem pustila, da se me vodi.

PB: In kaj se je potem spremenilo?

NP: S pomočjo Tadeja Laha sem sestavila svoj prvi bend in spoznala Martina Štibernika, avtorja in producenta. Ko sem po priporočilu založbe Nika Records prvič obiskala Martina v studiu, sem takoj začutila, da je to tisto, kar si želim. Da bi rada delala z njim, v njegovem studiu. In sva naredila prvi album. Na to snemanje imam zelo lepe spomine. Spomnim se tistega malega studia, v katerem je ustvarjal dolga leta – no, zdaj ima že novega. Martin je eden redkih ljudi, s katerimi sodelujem že od začetka. Pri njem smo posneli tudi zadnji album.

PB: Mladi glasbeniki običajno vžhičeno naredijo prvi projekt, potem pa ugotovijo, da delo v glasbi niso samo koncerti in kričeči oboževalci, ampak tudi veliko odrekovanja in discipline. Si doživela trenutke, ko se je vse skupaj zdelo preveč?

NP: Zgodilo se mi je ravno po izdaji prvega albuma, ko je bilo nenadoma toliko obveznosti, toliko skakanja, od intervjujev in vaj do nastopov. Tudi finančno se mi ni izšlo. Takrat sem večino stvari urejala sama in pri šestnajstih letih mi to ni bilo lahko. V neki točki sem pomislila, da tole pa očitno ne bo šlo. Ampak ta dvom je bil le za kratek čas, ker me je želja tako močno vodila naprej. Odkar pomnim, sem si želela peti – tudi takrat, ko nisem vedela, kako naj grem naprej, sem vedela vsaj to, da hočem peti.

PB: Kako si premagala dvome?

NP: Začela sem trdo delati. Na začetku se res nisem zavedala, kaj to delo potegne za seboj. Ko sem nastopala v Bitki talentov, sem imela podporo televizije, po zmagi pa sem bila prepuščena sama sebi. S televizijo še vedno odlično sodelujemo, ampak pride čas, ko moraš postati kapitan svoje ladje – prek televizije sem dobila prilžnost, potem pa je bilo na meni, da izplujem. Potrebno je bilo veliko garanja in odrekovanja. Zato so mi tudi vsi govorili, da delam korak nazaj, ko sem leta 2009 sprejela vabilo Jana Plestenjaka, da se pridružim njegovi turneji Klasika kot spremljevalna vokalistka. Ampak jaz na to nisem niti za trenutek gledala kot na korak nazaj.

PB: Kako pa je sploh prišlo do tega povabila?

NP: Kot mi je potem povedal Martin [Štibernik], je Jan po začetku turnee Klasika iskal vokalistko in mu je Martin kar sam predlagal: »Pa pokliči Nino!« Jaz sem takrat že imela svojo solo pot, ampak na to povabilo nisem gledala obremenjeno. Pri devetnajstih letih sem se pridružila bendu samih odličnih glasbenikov in ekipi, ki vrhunsko funkcionira že veliko let, kar je bila neprecenljiva izkušnja. Čez nekaj dni sem se najprej dobila z Rudijem Bučarjem, ki je tudi pel z mano, zatem pa še na vajah pri Janu v Strunjanu. V mesecu dni sem morala naštudirati 25 skladb. In sem jih! Bila je odlična izkušnja.

PB: In kaj si od tega sodelovanja odnesla?

NP: Spoznala sem, kaj me še čaka. Koliko dela je potrebnega, koliko vztrajnosti in kako zelo si moraš nekaj želeči, če hočeš, da nekaj uspe. Obenem sem videla, da je mogoče tudi v Sloveniji narediti marsikaj, da si lahko tudi tu uspešen. Mladi glasbeniki radi rečejo, da je Slovenija premajhna, da se tu ne da, da je bolje oditi v tujino. Zato je to, kar počne Jan, ki ima toliko dvranskih koncertov v Sloveniji, res občudovanja in spoštovanja vredno.

PB: Ta zagon se te očitno še kar drži, ker si vedno bolj dejavna. V zadnjih letih celo razgibavaš svojo igralsko žilico v muzikalu Cvetje v jeseni. Nisem vedel, da te privlači tudi igra.

NP: Saj me prej nikoli ni. Če pomislim na začetke, na prvi sestanek s producentom tega muzikala, Gorazdom Slakom, ko je on začel govoriti o ideji in povabilu, da bi nastopala, sem jaz pri sebi razmišljala, da igralka pa res nisem, to pa res ni zame, v tem se pa ne bi dobro počutila. Sem vendarle pristaš, da delaj tisto, pri čemer se počutiš dobro in to lahko tudi dobro narediš. Na koncu sem se pripričala z mislijo, da je to vendarle muzikal, kjer se tudi poje in pleše in se po dolgem razmisleku odločila, da vseeno grem v to zgodbo.

PB: Kakšni so bili potem tvoji občutki na premieri?

NP: Na premieri je bilo noro. Je bil pa na svoji način nor tudi čisti začetek. Ko smo se lotili prvih govornih vaj v aprilu 2014, sem se že vživela v septembrsko premiero. Srce mi je razbijalo, trepetala sem, postalo mi je slabo, češ, kaj mi je tega treba. Potem pa sem si rekla, da si ne bom dovolila, da me nadvlada strah. Na premieri sem hotela uživati in biti brez strahu. In točno tako se je na koncu tudi razpletlo. Od maja do septembra sem svojo energijo dala v ta projekt, totalno sem se mu posvetila, čeprav sem imela še vedno tudi koncerte. V veliko pomoč mi je bilo, da sem sodelovala z dobro ekipo in imela odlične mentorje. Soigralka Maja Martina Merljak, ki v muzikalu igra alternativo vloge Presečnikove Mete, mi je v tistih mesecih dala ogromno igralskih napotkov in skupaj sva razvijali to vlogo. Je pa zanimivo videti, kako različni sva si potem na odru, dve različni Meti, kar ima svojevrsten čar.

Pred dvema letoma sem bila tik pred operacijo glasilk. Odločila sem se, da jih ne bom operirala. Vedela sem, da moram spremeniti to, kar počnem narobe.

PB: Sta si zelo različni tudi osebnostno?

NP: Sva zelo različni osebi, ampak hkrati sva si tudi zelo podobni. Konec koncev sva obe škorpionki!

PB: Ti astrologija kaj pomeni?

NP: V bistvu ne.

PB: Si vsaj malce vraževna?

NP: Ravno pri muzikalu imam čisto svoj ritual. Ko se začne predstava, imam 15 minut odmora, ker pridem nekoliko kasneje na oder. Samo vlogi Mete in Danijela, ki ga igra Jure Ivanušič, prideta na oder z zamikom, zato se midva takrat druživa v zaodrju, jaz pa ga običajno še malce podrezam, naj da mladi, nadobudni igralki kakšne napotke. Potem pa pred nastopom vedno vzamem Metino košarico, grem v odmaknjen kotiček, zaprem oči in si predstavljam, da sem pod Blegošem na Presečnikovi domačiji. Če tega ne naredim, me preganja občutek, da nekaj ne bo okej. To je moj mali vraževerni ritual.

PB: Po 115 predstavah si zdaj že utečena igralka. Me pa zanima, kaj ti je bilo od igralskega dela v muzikalu najtežje?

NP: Pri vajah mi je bila na začetku najtežja improvizacija. Spomnim se prve vaje, ko mi je režiser rekel: »No, Nina, pojdi na oder in si predstavljaš, da si Meta. Prišla si iz hiše in zunaj zagledaš Janeza, ki je ravnokar prišel na Presečnikovo domačijo.« Jaz pa njemu odvrnem, da tega ne morem, da ne znam. [smeh] Ni mi bilo lahko, zato so bile prav te vaje zame zelo pomembne. Morala sem se odpreti,

morala sem iz sebe, vstopiti v vlogo in jo zaživeti na odru. V sebi sem takrat iskala naravne občutke, kako biti Meta, kako začutiti, da sem res Meta, in ne, da to vlogo samo igram. V tistem času sem veliko razmišljala, kako je bilo, ko sem odrasčala na kmetiji, opravljala kakšna kmečka opravila in kako bi se počutila, če bi me recimo takrat kot najstnico prišel osvajat kakšen gospod.

PB: Saj se moraš na koncertu prav tako odpreti in dati sebe občinstvu.

NP: Tudi z mojimi nastopi sem imela na začetku kar probleme, ker sem bila zelo zaprta. Težko mi je bilo stopiti na oder in komunicirati z ljudmi. Včasih sem rekla: »Joj, meni bi bilo ljubše, če bi lahko samo pela in mi ne bi bilo treba nič povedati.« Nisem bila tako zelo komunikativna, bilo mi je nerodno. Sčasoma sem namenoma pričela početi stvari, v katerih se nisem počutila lagodno, da sem vedno lažje podirala svoje zidove.

PB: Kako pa poskrbiš, da ob vseh nastopih in še muzikalu tvoj glas preživi?

NP: Pred dvema letoma sem bila tik pred operacijo glasilk, ampak sem se odločila, da jih ne bom operirala. Vedela pa sem, da moram spremeniti tisto, kar očitno počnem narobe. In takrat je bilo zanimivo odkrivati, kako glasilke sploh delujejo. Pri sebi sem tako ugotovila, da ima dihanje eno najbolj pomembnih povezav s petjem in da glasilke najbolje neguješ tako, da se naučiš z njimi živeti. Da se naučiš, kaj potrebujejo in kaj jim škoduje.

PB: Samo trenutek – hočeš torej reči, da je ultrazvezdnica Adele končala na operaciji glasilk zato, ker narobe poje?

NP: Adele zagotovo ne poje zdravo. Poje odlično, da ne bo pomote, in vedno jo rada poslušam, zato tudi velikokrat razmišljam ravno o njej, kaj se z njo dogaja, ko je na eni svojih velikih turnej. Kako ji uspe speljati vse te koncerte z njenim načinom petja? Ker če je imela operacijo glasilk, to pomeni, da, kot kaže, nekaj ni delala v redu. Mogoče zdaj stvari počne drugače. Če poješ na pravi način, glasilk ne poškoduješ.

PB: Kako si ti rešila to težavo?

NP: Moj problem je bil že tako resen, da sem komaj zdržala en koncertni vikend. Dolgo sem mislila, da veliko pojem in veliko nastopam, ampak sem potem, ko je v moje življenje prišel še muzikal, ugotovila, da sem dejansko prej zelo malo pela. Ni mi bilo normalno, da komajda zdržim en vikend, potem pa sem tri dni doma in mečem vase žajbelj in

granobile in kalcijeve tablete in razmišljam, kako naj do naslednjega vikenda pridem do glasu. Tako nisem mogla več živeti, ker kako pa naj potem kdaj speljem kakšno turnejo? Zato sem prilagodila način petja in začela delati na svojem dihu. So pa z leti glasilke že same po sebi postale bolj odporne, navajene, to je vendarle mišica. Ampak zdaj res pazim na glas, ker so glasilke pri meni zelo občutljive in sem lahko takoj brez glasu, če nimam zavedanja in pretiramam.

Pela sem komade Kelly Clarkson in Avril Lavigne. Bila sem rokerica, v sebi sem imela bes in ta glasba me je kar odpeljala, da sem norela po sobi in pela.

PB: Vrniva se h glasbi. Kdo je napisal skladbo *Tvoja kri*?

NP: Martin Štibernik.

PB: Za to pesem praviš, da je tvoja najbolj osebna pesem, ker je spisana, kot da jo poješ svoji pokojni mami.

NP: Ja, imam občutek, kot da sem jo napisala jaz.

PB: Kako je lahko Martin napisal zate tako osebno pesem? Je tako dobro poznal vse, kar se ti je dogajalo v tistem času?

NP: Martin je takrat zelo dobro poznal tako mene, kot tudi mojo zgodbo. Bil je eden redkih, s katerimi sem takrat veliko delala in se tudi veliko pogovarjala. Tudi če se ne bi, mislim, da je začutil mojo stisko glede vsega, kar se mi je v tistem obdobju dogajalo. Izhajal je iz mojega življenja, pa tudi iz življenja, ki ga je živel sam. Ta pesem namreč pripoveduje o ljubezni do staršev, kako je to odnos, ki ga moraš sprejeti takšnega, kakršen je, in ne dovoliš, da je samoumeven. To je odnos, ki ga moramo ceniti. Družina je ena, si je ne izberemo, in to sem si v življenju velikokrat ponovila. Za to se bom vedno borila.

PB: Kako pa ti je Martin potem predstavil to pesem?

NP: Nekega dne pridem v studio, album *Slečno srce* je bil takrat že skorajda končan, ko Martin reče: »Veš kaj, napisal sem še eno pesem, rad bi ti jo zaigral in zapel.« Na mizo položi tekst in začne igrati in jaz sem bila v trenutku čisto fertik. Da to je pa noro, tako lepa zgodba, ki se me je v trenutku dotaknila. Zato še zdaj čutim, kot da je to moja pesem.

PB: Jo poješ v živo?

NP: Ja. Zdaj jo pojem. Na začetku sem jo pela samo na koncertu v domači Ivančni, ko smo jo predelali za album *#malodrugace*, pa jo pojem tudi na drugih koncertih. Se mi zdi, da za vse stvari v življenju pride čas. Prej sem jo pela v živo samo ob redkih priložnostih, zdaj pa čutim, da me lahko spremlja kot lep del vsakega koncerta.

PB: Kaj doživljaš, ko jo poješ?

NP: Spomine. To besedilo me lahko postavi v situacijo, da začutim, kot da sem z mojo mami. Da je ob meni in da sedim ob njeni postelji, kot to pojem v besedilu.

PB: In tako močan emocionalni naboj lahko spelješ v živo, ne da se zlomiš?

NP: Ja, lahko. Zberem to moč. Ko smo imeli v Cankarjevem domu dva koncerta za projekt Nasmeh za življenje in sem na koncu zapela to pesem, mi je bilo zelo težko. Najtežje do zdaj. Vmes sem dobila občutek,

da mi ne bo zneslo do konca, ampak sem zbrala moč. Saj drugače ne zatiram čustev, če pride jok, se zjokam. In sem tudi se, na tiskovni konferenci, po končanih koncertih. Bilo je čisto nepričakovano, ker se je nadomoma vse za nazaj izlilo iz mene. Ampak bilo je popolnoma iskreno in na koncu nas je bilo mnogo takih, ki smo jokali. Lepšega zaključka si ne bi mogla predstavljati.

PB: To težko obdobje z boleznijo tvoje mame je potekalo ravno v času, ko si nastopala na Bitki talentov. Kako si kot najstnica doživljala ta čustveni kaos?

NP: Res je, Bitka talentov je prišla ravno v tem obdobju mojega življenja in bilo je izredno naporno. Ogromno odgovornosti, najprej doma, potem pa sem šla še na televizijo in pela pred enormno publiko. Se mi pa zdi, da je bilo pri šestnajstih letih soočanje z vsem tem lažje, kot bi mi verjetno bilo danes. In takrat je bila glasba moj beg. Tudi doma sem se pogosto zapirala v sobo in cele popoldneve samo pela.

PB: Kaj pa si pela zaprta v svoji sobi?

NP: Uuuu, veš, kaj sem pela ... takrat največ komade Kelly Clarkson in Avril Lavigne. Ja, rokerica sem bila, v sebi sem imela bes in ta glasba me je kar odpeljala, da sem norela po sobi in pela.

PB: Je bil kakšen komad, ki si ga še posebej velikokrat pela?

NP: *Since You've Been Gone* in pa *Behind These Hazel Eyes* [z nežnim glasom zapoje naslov]. Na začetku, ko sem imela samo eno pesem, to je bila *Ni ona*, sem vse te pesmi potem pela tudi z mojim prvim bandom na koncertih. Potrebovala sem repertoar za cel koncert in takrat sem pela vse to, kar sem prepevala doma, ker sem te skladbe res dobro poznala. To sem bila jaz.

PB: Na Bitki talentov si potem nastopila s komadom *New York, New York*, kot ga je pela Liza Minnelli. Nekam čuden izbor za besno rokerico?

NP: Ja, na Bitki talentov sem pela malo bolj umirjene skladbe. Prvo pesem smo lahko izbrali sami. Šov sem spremljala že prejšnje leto in takrat sem bila navdušena nad Anjo Baš, ki je v eni izmed oddaj pela *New York, New York* in sem rekla, da si to želim zapeti. Kasneje v oddaji je bil pogoj, da pojmemo slovenske pesmi, in spomnim se, da sem pela še skladbe od Alenke Godec, Nuše Deren-de, Regine. Takrat sem znala ogromno pesmi in besedil na pamet.

PB: Ta tvoja glasbena pestrost se je izražala tudi v tem, da si bila sočasno v dekliskem pop bendu Daylight in v rok bendu Silencia.

NP: Res je, bila sem v dveh bendih! Daylight je bila pop dekliska skupina, ki se je začela na naši valeti. Bile smo najstnice in pele smo pop skladbe. Potem pa sem sočasno bila še v rok bendu Silencia, tam sem pa pela čisto rokerske komade, od Rammsteinov in Evanescence na primer.

PB: Nikakor si te ne morem predstavljati, da rjoviš metalske komade Rammsteinov. Kako pa si prišla v ta rok bend?

NP: Spoznali smo se prek prijateljev in takrat so ravno iskali novo pevko. In potem je bilo šest fantov in jaz. Si predstavljaš, kaj je bilo to za mojega očeta? Zdaj ga razumem, čeprav ga takrat nisem. Njemu to absolutno ni bilo všeč. Saj me je podpiral, ampak si je obenem mislil: »Ojej, moja 15 let stara punčka gre zdaj v rokerski bend.«

PB: Ti tvoji rokerski kolegi niso nič zamerili, da obenem poješ pop skladbe v dekliskem bendu?

NP: Čisto nič! [smeh]

PB: Dekleti iz skupine Daylight sta bili tudi tisti, ki sta te prijavili na Bitko talentov. Sta vedeli, da si tega želiš?

NP: V bistvu sta me prijavili Katja iz skupine in njena sestra Nastja. Vedeli sta, da se jaz nikoli ne bi prijavila. Mogoče sta me prijavili, ker sem takrat imela najbolj močan vokal. V bistvu ne vem, zakaj sta izbrali ravno mene. Sta me pa prijavili na skrivaj, nisem vedela, dokler nisem dobila domov pošte, da sem vabljen na avdicijo za oddajo Spet doma. Bila sem zelo vesela, ker poguma, da se prijavim, sama nisem imela. Nisem bila tip človeka, da bi rekla, da si želim na avdicijo, da si želim stati na odru, takšne samozvesti nisem imela.

PB: Ampak na avdicijo si se vseeno odzvala.

NP: Ja, sem se. In še danes imam posnetek s te avdicije. Bila sem tako zmedena, da sem zamenjala ime izvajalke. Vprašali so me, kaj bom pela, pa sem rekla: »*Lahko noč, Piran* od Alenke, mislim, Anike Horvat.« Ta avdicija je bila zanimiva izkušnja, ker sem bila prvič v prostorih nacionalne televizije. Zame je bilo vse tako veliko, nov svet. Prepri-

čana sem bila, da ne bom prišla naprej, da ne bom prišla niti v oddajo. Gledala sem druge in si mislila, kako so dobri, da nimam ob njih nobenih možnosti.

PB: Torej sploh nisi pričakovala zmage?

NP: Vsako oddajo sem bila stoodstotno prepričana, da ne bom prišla naprej.

PB: Pa saj si potem imela že en teden po zmagi zunaj prvi singel.

NP: Ko sem zmagala, nisem vedela, kaj se bo zgodilo, nisem imela nobenih načrtov. Prišli so do mene in mi rekli, da v torek snemam pesem. In tako sem dva dni po zmagi že snemala pesem *Ni ona*. Z Matjažem in Uršo Vlašič smo se dobro ujeli in zato je tudi pesem nastala tako hitro. Teden dni kasneje smo že snemali videospot.

PB: Ste Daylight dekleta še prijateljice?

NP: Ja, še. Ravno kar smo eno poročili, čez en teden bomo še drugo.

PB: Poješ na njunih porokah?

NP: Ja, absolutno. Ravno v petek sem pela na poroki prijateljice Katje. Seveda pojem, in to prav z veseljem. Smo pa pred dvema letoma imela Daylight dekleta nekakšno ponovno združitev na poroki Katjine sestre, ker si je to zaželela. Smo se celo oblekle v takratne uniforme – bele kikirice in roza majčke.

PB: Zdaj ti nastopanje ni več težavno, potegne pa to za seboj druge stvari, proti katerim si se verjetno morala naučiti biti odporna. Recimo kritike. Jih spremljaš?

NP: Ja, preberem, če kje naletim nanje, sploh odzive na koncerte. Na koncu mi seveda največ pomeni kritika publike, pomembno mi je, kaj čutijo ljudje, ki pridejo na koncert, ker sama to včasih težko ocenim. Zgodijo se dnevi, ko recimo nisem pri najboljših močeh in na koncu potem nisem popolnoma zadovoljna z nastopom, ampak ko vidim pozitivne odzive ljudi, se zavem, da smo se imeli lepo, da so bili ljudje zadovoljni, da smo jim vendarle dali nekaj lepega. To je tisto, kar šteje.

PB: Nisi pa priljubljena samo pri poslušalcih, odzvala se je tudi strokovna javnost in ti podelila zlato piščal za najboljšo izvajalko leta 2015. Tvoj projekt #malodrugace je bil očitno opažen na vseh nivojih.

NP: To je bilo res lepo in nepričakovano priznanje. Pri nas žal ni odmevnejših glasbenih nagrad in zdi se mi, da nam tega primanjkuje. Ko sem prejela zlato piščal, me je razveselilo, da so opazili delo, trud in vse, kar smo kot ekipa vložili v to, kar počnemo. Pa ne samo v letu 2015, ampak tudi za nazaj, zato sem bila te nagrade še posebej vesela. Mislim, da bi morali imeti več glasbenih nagrad.

PB: Bi sploh kdo resno jemal kakšne druge, nestrokovne nagrade, glede na splošen odnos do slovenske glasbe?

NP: Pogrešam glasbene nagrade. Ko sem prišla na sceno, jih skoraj ni bilo več, tako da

nikoli nisem ustvarjala v obdobju, da bi kakšna nagrada kaj posebej pomenila. Je pa na koncu leta vseeno lepo, če se ozremo nazaj in damo nekemu priznanje za dobro delo. S takšno pozornostjo bi se tudi mi, glasbeniki, še bolj trudili in delali še bolj kakovostneje, ker smo vedno lahko še boljši. Nagrada zlata piščal se mi zato zdi super in upam, da bo sčasoma več ljudi izvedelo za ta priznanja. Letos so jih podeljevali šele drugo leto, zato si želim, da bi sčasoma ta podelitev postala večja, bolj odmevna.

PB: Si gledala Evrovizijo?

NP: Ne. Nisem bila doma, ker sem imela koncert. Saj ne vem, ali mi je kaj žal, da nisem gledala. Ne uživam ravno, ko gledam Evrovizijo, čeprav verjamem, da je to za tiste, ki se udeležijo, veliko doživetje. Nastopati pred tako obširno publiko je dobra izkušnja, ampak ko pogledam, kaj se je dogajalo zadnja leta, se mi zdi, da je vse skupaj le evforija, ki se vedno bolj oddaljuje od dobre glasbe in dobrega sporočila.

PB: Kaj te tako moti?

Ta avdicija je bila zanimiva izkušnja, ker sem bila prvič v prostorih nacionalne televizije. Zame je bilo vse tako veliko, nov svet. Prepričana sem bila, da ne bom prišla naprej, da ne bom prišla niti v oddajo. Gledala sem druge in si mislila, kako do dobri, da nimam ob njih nobenih možnosti.

NP: Zdi se mi, da si je vse zelo podobno, da so si zgodbe nastopajočih zelo podobne, vse več se tudi poje le v angleškem jeziku. Jaz bi raje videla, da bi vsak pel v svojem lastnem jeziku. Saj ljudje potem rečejo, da se jih ne razume, ampak zame je bil ravno to čar Evrovizije.

PB: Leta 2010 bi skorajda tudi ti končala na velikem odru Evrovizije, ampak so te v finalu EME premagali Kalamari z ansamblom Roka Žlindre. To je bil zanimiv razplet.

NP: To je bil moj prvi nastop na EMI in občutki so bili izjemni. Takrat sem se prijavila na razpis, ker je EMA imela čar, nekaj je pomenilo, če si lahko svojo pesem predstavil na tem dogodku. Ljudje so bili pozorni, čakali so na novosti, na nove pesmi. In res je, tistikrat so nas Kalamari in ansambel Roka Žlindre totalno povozili. Mislím, da vsi skupaj nismo imeli toliko glasov kot oni.

PB: Imeli so okrog 12 tisoč glasov več kot ti, ki si končala na drugem mestu. Reakcija?

NP: Nisem bila razočarana, ker ponovno nisem pričakovala niti drugega mesta. [smeh]

PB: Vidim, da si res nikoli ne privoščiš visokih pričakovanj.

NP: Vedno se podam v stvari brez pretiranih pričakovanj. No, ko sem na EMI prišla v polfinale, sem potem seveda imela željo, da bi prišla v finale. Ampak na koncu me nikakor ni razžalostilo, da so Kalamari z ansamblom Roka Žlindre zmagali s tolikšno premočjo, s takšno podporo Slovenije. Me je pa razžalostilo, da so se po slabi uvrstitvi na Evroviziji potem vsi delali, kot da jih nismo mi poslali tja. Če smo jih tako masovno podprli na EMI, potem bi jih morali podpirati do konca, morali bi biti veseli zanje do konca.

Ni me razžalostilo, da so Kalamari z ansamblom Roka Žlindre zmagali s tolikšno premočjo, s takšno podporo Slovenije. Me je pa razžalostilo, da so se po slabi uvrstitvi na Evroviziji potem vsi delali, kot da jih nismo mi poslali tja.

PB: Menim, da je končni rezultat veliko ljudi presenetil. Ti si takrat nastopila s komadom *Dež*. Čigava je bila odločitev, da nastopiš s tem komadom?

NP: Ravno takrat sem nameravala izdati album *Slečeno srce* in za EMO bi morali napisati čisto novo pesem. Z Martinom Štibernikom sva jo začela delati, potem pa je Martin rekel, da pravzaprav ni treba, da album izdamo pred EMO in pišemo novo pe-

sem, če imamo toliko dobrih skladb že narejenih. Zato je predlagal, da zamaknemo izid in gremo na EMO s skladbo *Dež*.

To smo potem prijavi in je bila sprejeta. Takrat sem bila tudi ena prvih, ki je imela na odru plesalce. Maestro, ki so neverjetni, so potem nastopili z mano in mislim, da je bil nastop res nepozaben.

PB: Leto zatem si na EMO šla še enkrat. Zdi se mi, da so bile vibracije takrat malce drugačne.

NP: Naslednje leto me je povabila televizija. Imela sem občutek, da so si vsi želeli, da bi še enkrat nastopila s skladbo *Dež*. Jaz pa sem želela pokazati nekaj novega, nisem želela, da nastopim z isto zgodbo s plesalci. Takrat smo potem predstavili komad *Bilo lepo bi*, avtorja sta bila, tako kot pri pesmi *Dež*, Martin Štibernik in Dejan Radičevič. Na koncu je bil tudi drugi nastop

prav tako dobra izkušnja, ampak sem se kljub vsemu počutila drugače. Ni bilo tako pristno, ni bilo tako kot prvič, pa še ves čas so me spremljale primerjave z lanskim letom.

PB: Kaj se je spremenilo pri tretjem albumu, ko si začela komade pisati tudi sama?

NP: Takrat sem se začela učiti klavir. Prej sem igrala prečno flavto, ampak sčasoma

sem si želela igrati harmoničen inštrument, da bi se lahko spremljala in pela. In ko sem se začela učiti klavir, so začele nastajati tudi moje pesmi. Sem pa pri tem ugotovila, da se je pisanju pesmi treba znati posvetiti glasbi na drugačen način in da je proces pisanja pesmi izredno zahtevno delo. Pesmi ne padejo z neba.

PB: Tvoja avtorska pesem je tudi skladba *Sveč je tvoj*, duet z Zlatkom, ki ima na YouTubeu skoraj milijon in pol ogledov. Očitno ti pisanje pesmi gre kar dobro od rok, tudi če napišeš kakšen bolj raperski komad.

NP: Spomnim se, da je ta pesem začela nastajati, ko sem sama pri sebi nekaj rapala in zraven igrala klavir. Kmalu sem začela razmišljati o besedilu in o tem, kdo bi lahko to moje rapanje spremenil v pesem. Takrat sem se v trenutku spomnila na Zlatka – on ima hude misli, on bi lahko iz te pesmi, ki je imela vsebino na začetku samo v melodiji in zgodbi, naredil nekaj res posebnega. Pesem sva potem za album *Nekje vmes* posnela tudi v duetu. Z odzivom ljudi pa sem dobila zagon, da se moram le še bolj razvijati tudi kot avtorica.

PB: Očitno ti gre sodelovanje odlično od rok. Tudi v zasebnem življenju? Koliko časa sta zdaj že skupaj z Blažem Učakarjem iz skupine Čedahuči?

NP: Zdaj bosta pa že dve leti!

PB: A dve leti je veliko?

NP: A ni? No, odvisno kako gledaš. Mogoče je res malo, če človeka ne poznaš od prej in se še vedno spoznavaš. Ampak čas ni pomemben, obenem pa je to področje mojega življenja, ki ga rada držim bolj zase. Pa ne zato, ker bi kaj skrivala, ampak ker je to nekaj, v kar se jaz dam celostno

in verjamem, da bo trajalo. To pa zahteva določeno intimo in spoštovanje.

PB: Očitno pa drži, da se glasbenice najbolje znajdete z glasbeniki.

NP: A veš, da nikoli nisem mislila, da bom z glasbenikom. Je pa verjetno res lažje ob sebi imeti nekoga, ki razume, kaj počneš, in glasbenik verjetno najlažje razume glasbenika. V tem pogledu je to vsekakor zelo pozitivno, ker dobiš podporo in te ne bremeni, ti ne daje slabega občutka. Ker način življenja glasbenika je vsekakor drugačen, ni fiksnega urnika in življenje je ves čas obrnjeno malo na glavo.

PB: Ljudje, ki ne živimo na glasbeni sceni, imamo pogosto predstave, da mora biti slavnim ljudem težko ohranjati pravo razmerje, ker imate neprestano na voljo toliko potencialnih seksualnih partnerjev.

NP: Slišim različne zgodbe.

PB: Kakšne?

NP: Kar spoznavam skozi oči svetovnih rokenrol zvezd, v njihovih avtobiografijah, recimo, kjer se omenja seks in droge in vse to divje življenje. No, tudi nekateri naši glasbeniki pravijo, da je to res, da biti glasbenik res naredi nekaj v očeh žensk. Ženske pač rade pogledamo nekoga,

ki je na odru in je dober v tem, kar počne.

Pa ne samo na odru, tudi na splošno.

Mislím, da je enako tudi za moške, če vidijo žensko, ki ve, kaj hoče v življenju.

PB: Ti torej nikoli nisi živela vsaj malce tega rokenrol življenja?

NP: Razen tega, da ponoči prihajam s koncertov, ne živim takšnega življenja. Trudim se živeti polno življenje, uživati v vsakem trenutku in se imeti fajn, sploh takrat, kadar veliko delam, ker mi je to užitek. To pa ne pomeni, da živim divje življenje in da po koncertih živimo rokenrol. Nisem bila tako vzgojena, do tega sem vedno imela distanco. In se tudi ne bi pustila prepričati v nekaj, kar mi ne ustreza. Droge in seks za eno noč ni nekaj, kar bi me izpolnjevalo, to je po mojem mnenju le poskus, da zapolniš neko praznino, kot potrditev ali pa kot beg. Tega ne potrebujem, ker se zelo dobro počutim v načinu življenja, ki ga živim.

PB: Potem bi bilo bolj prav, da te vprašam, ali že razmišljaš o družini.

NP: Enkrat verjetno pride tudi to, sploh ko vidim, da so moje prijateljice že krepko v teh zgodbah. Ampak pretirano o tem še ne razmišljam. Ko bo prišel čas, se pa te mu želim popolnoma posvetiti, želim biti

mama in tudi narediti premor v karieri.

Si vzeti čas.

PB: Kdo pa bo pel na tvoji poroki?

NP: Dobro vprašanje. Ne vem! Ravno zadnjič, ko smo se pogovarjali nekaj takšnega, sem rekla, da bi bilo fino, če bi prišel John Mayer, ampak to verjetno ne bi bila dobra ideja. V bistvu si sploh ne predstavljam, da bi imela tipično poroko. Naredila bi nekaj drugačnega.

PB: Si kdaj razmišljala, kaj bi počela, če ne bi pela?

NP: Včasih so vsi mislili, da bom šla po stopinjah moje mame, ki je bila frizerka. Vedno mi je govorila, da sem spretna z rokami in tudi v salonu sem ji veliko pomagala, ko sem bila še majhna. Zdaj to znanje prakticiram le še na sebi, ker v tem uživam. Ampak o tem, kaj bi počela, če ne bi pela, nisem razmišljala. Ko sem začela peti, sem bila stara 16 let, bila sem pahnjena v ta svet in zdaj sem tukaj in vsako leto manj se sprašujem o kakšnih alternativah. Ker jebiga, to je moje življenje, z vsemi tveganji, ki so mi na koncu le spodbuda, da imam še več energije in še močnejšo željo, da pojem vse življenje. Ne razmišljam, kaj bo, če tega kdaj ne bom več počela, ker mislim in verjamem, da kar bom. ☺

VREMENSKA NAPOVED ZA POLETJE

FREEZE

barcaffé Freeze

Leđena kava ohlajena v trenutku
10 x 18 g

VEČ PENE ICE coffee

barcaffé Freeze

Leđena kava ohlajena v trenutku
10 x 18 g

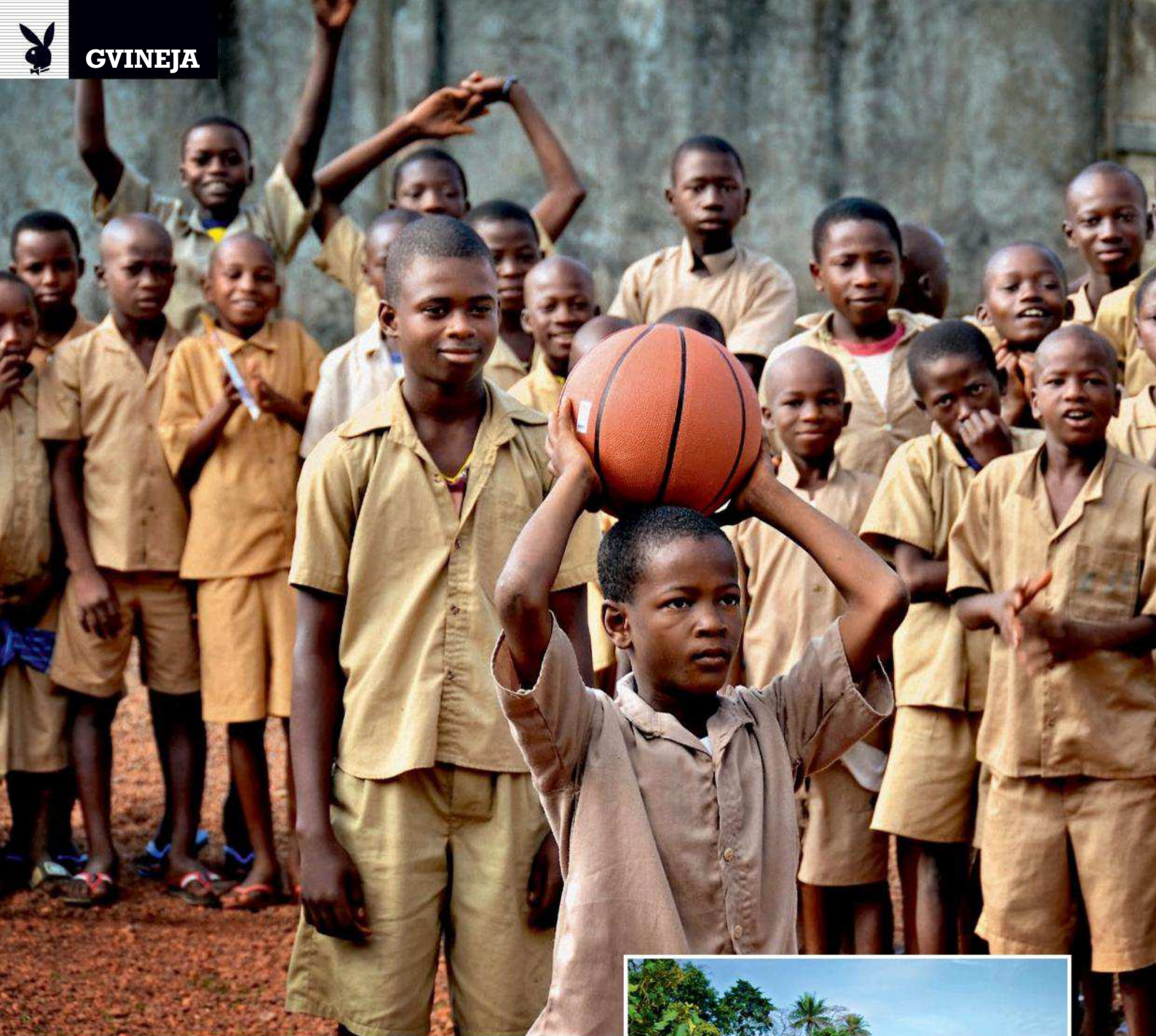
ICE coffee OKUS KOKOS

barcaffé

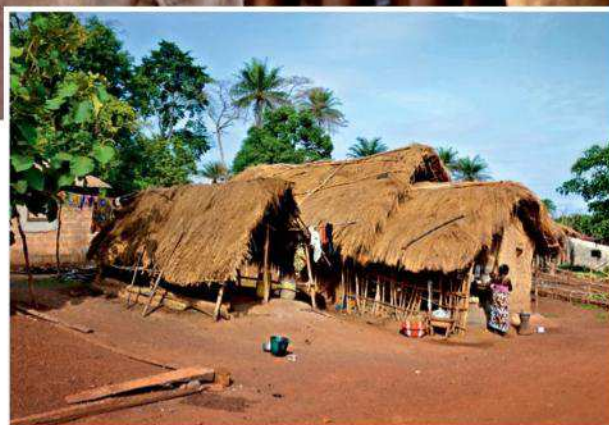
www.barcaffe.com
www.facebook.com/barcaffe

GVINEJA

TEKST UNICEF SLOVENIJA
FOTO TOMAŽ BERGOČ ZA UNICEF SLOVENIJA

OBISK OB KONCU EBOLE

IZOBRAŽEVANJE:

RAZLIKA MED ŽIVLJENJEM IN SMRTJO

Košarkar Boštjan Nachbar, novinar Seku Mady Conde in ambasador mladih Nejc Oblak so z ekipo UNICEF-a Slovenija obiskali šole v Gvineji in prisluhnili zgodbam otrok v državi, ki je med njihovim obiskom razglasila uradni konec epidemije ebole. Rdeča nit potovanja v okviru kampanje #EmergencyLessons je bil pomen izobraževanja, ki se marsikomu zdi samoumevno, za otroke v pozabljenih kriznih razmerah pa je za preživetje tako pomembno kot hrana in zdravila.

Epidemija ebole je v Gvineji za seboj pustila več kot 2500 mrtvih, od tega 519 otrok. Zaradi ebole je 6220 otrok izgubilo enega ali oba starša oziroma skrbnika. Ekipa je obiskala Pamelap, Forecariah, kjer so imeli kar tri četrtine vseh primerov ebole v zadnjem izbruhu te bolezni. Odšla je tudi v Conakry in Bokariah, kjer se je seznanila s programi pomoči, ki sta jih omogočila EU in UNICEF. »Če povem po pravici, me med obiskom ni bilo strah, da bi zbolel. Šele kasneje, ko sem se vrnil domov, me je v nekem trenutku zadelo. Šele kasneje sem začel razmišljati, kje sem pravzaprav bil in kaj vse bi lahko šlo narobe. A zame je bil ta strah le enotedenski, za tamkajšnje ljudi je vsakodnevni. So pa ravno med našim obi-

skom uradno razglasili konec epidemije,« je ob koncu povedal Seku. Ampak gremo najprej na začetek naše zgodbe.

KAMPANJA, KI POUČARJA VLOGO IN POMEN IZOBRAZBE ZA VSE NAS

Kampanja #EmergencyLessons poteka v partnerstvu med EU in UNICEF-om, v njej pa sodeluje sedem držav – poleg Slovenije še Grčija, Madžarska, Irska, Italija, Slovaška in Velika Britanija. Cilj kampanje je doseči 20 milijonov Evropejcev, mlajših od 25 let, in med njimi okrepiti zavedanje o pomenu izobraževanja za otroke na kriznih območjih. Vsaka od sodelujočih držav bo letos obiskala eno od držav v razvoju, ki se spopada s kriznimi razmerami, ter od tam prek ambasadorjev in podpornikov tamkajšnjim otrokom posodila glas in predstavila pomen nemotenega izobraževanja za preživetje. Slovenija je tako konec maja obiskala Gvinejo. »Država je izmučena, zrušena in izropana. Gre za prvo francosko kolonijo v Afriki, ki se je osamosvojila in za to plačala velikansko ceno osamitve in francoskega maščevanja. Šele leta 2010 je dobila prvo civilno, demokratično izvoljeno vodstvo. S tem se je zanimanje investitorjev za Gvinejo povečalo, vlaganja so se začela krepiti, nato pa je udarila ebola,« Gvinejo opiše Seku, ki ima tam družinske korenine. Priznava, da bi bilo njegovo otroštvo povsem drugačno, če se ne bi rodil očetu Gvinejcu in mami Slovenki ter z njima odraščal v Sloveniji.

ZAKAJ IZOBRAZBA, ZAKAJ NE HRANA ALI ZDRAVILA?

Ko govorimo o programih pomoči za ljudi v kriznih razmerah, verjetno najprej pomislimo na hrano in zdravila, vlogo izobraževanja pa nekako zanemarimo. Zato ne preseneča podatek, da sta na globalni ravni v povprečju le dva odstotka humanitarne pomoči namenjena za podporo izobraževanju. Realne potrebe so drugačne. Kar 462 milijonov šoloobveznih otrok (to je skoraj eden od štirih šoloobveznih otrok) živi v 35 državah, ki so jih prizadele krize. Od tega jih kar 75 milijonov nujno potrebuje pomoč pri izobraževanju. Ko prizadenejo izredne razmere – od naravnih nesreč, kot so potresi ali poplave, vojnih konfliktov in zdravstvenih katastrof, kot je izbruh ebole – se lahko izobraževanje otrok prekine in pogosto se otroci nikoli več ne vrnejo v šolske klopi.

Pri tem cela generacija ne izgubi le dragocene znanja, ki konec koncev pomeni njihovo konkurenčno prednost v prihodnosti na trgu dela, temveč tudi cel spekter latentnih učinkov obiskovanja pouka. Otrokom šola namreč zagotavlja občutke normalnosti in rutine – občutek, ki ga otroci nujno potrebujejo, ko se svet okoli njih podira in se zdi, da ni izhoda. Otroci na ulicah so izpostavljeni tveganjem, kot so nasilje, zlorabe, izkori-

ščanja, celo rekrutacije v oborožene skupine. V šolskih učilnicah imajo prijatelje in učitelje, ki so jim v socialno oporo – dajejo jim občutek, da jih nekdo razume, da se lahko zaupajo in da jim je zate resnično mar. S tem se vrne upanje v prihodnost. Otroci poleg tega pridobijo veščine, s katerimi se bodo nekoč laže in hitreje soočili z morebitnimi težavami. V času kriznih razmer in kasneje je zato izobraževanje ključno ne le za preživetje otrok, ampak tudi za njihov napredek in rast. Zato je izobraževanje za otroke v kriznih razmerah tako pomembno kot hrana in zdravila.

V PAMELAPU POGUMNO ODPRLI ŠOLO SREDI EBOLE

Vrnimo se k slovenski ekipi, ki se je v Gvineji največ časa zadržala v Pamelapu – obmejnem kraju z osnovno šolo, ki jo obiskuje več kot 300 otrok iz Gvineje in sosednje Sierre Leone. Med epidemijo ebola, ko je bila marsikatera šola v državi zaprta zaradi nevarnosti okužbe, so šolo v Pamelapu pogumno odprli. Zaradi učinkovitih preventivnih ukrepov, ki sta jih spodbujala EU in UNICEF, kot sta merjenje telesne temperature in umivanje rok (oboje dosledno izvajajo še danes), se med učenci ni okužil nihče. So pa žal preživeli travmatično izkušnjo izgube svojih bližnjih zaradi ebola. Na primer 12-letni Almamy, ki je izgu-

bil mamo, babico in dve teti. Zdaj zanj skrbita oče in starejši brat. Kljub temu so tu šolarji pogumni in si želijo ostati v šoli. »Pretresli so me njegova umirjenost, stičnost, prijaznost,« srečanje z Almamyjem opiše Seku. Ekipa je fanta obiskala tudi na domu in govorila z njegovimi sorodniki. »Tukajšnji šolarji so neverjetno pogumni. Ob vseh težavah jih je prizadela še ebola, izguba staršev ... Presemetljivo je, da si želijo ostati v šoli, imajo prijatelje. Pričakoval sem več žalosti, obupa. Pa tega ni videti.« Pamleap je šolski primer tega, daje obiskovanje pouka za otroke v psihosocialno oporo. Pomemben je tudi občutek normalnosti in rutine, ki otrokom pomaga, da se laže in hitreje soočijo s težavami. Kaj je

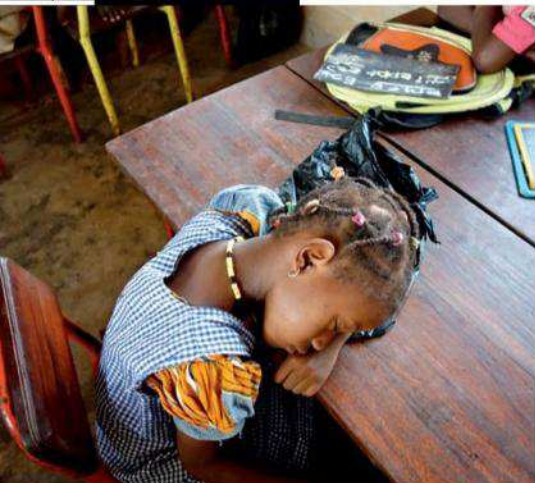

Jana

ENA IN EDINA

Nova številka vsak torek!

bolj rutinskega od obiskovanja pouka? Učenci, ki med ebolo niso mogli obiskovati šole, so učno snov spremljali po radijskih postajah v lokalnem jeziku, ki so jih lani vzpostavili ob pomoči UNICEF-a. Z radijskim programom so skrbeli tudi za ozaveščenost ljudi o preventivi in zaježitvi ebrole. Pomemben vir informacij so bili tudi TV-šotori, nekakšne vrste vaški kini, ki so jih z UNICEF-ovo pomočjo postavili v odročnih krajih, s čimer jim je med karantenami uspelo ljudi zadržati v vasi. Zdaj po koncu epidemije ti šotori služijo za ogleda tekem za simbolično vstopnino, prav tako tudi za polnjenje mobilnikov.

MOČ ŠPORTA

Boštjan Nachbar je med obiskom šole na dvorišču organiziral tekmovanje v metanju na koš in izkoristil povezovalno-terapevtsko moč športa. Boj je bil napet, na koncu so za las zmagali dečki, deklice pa so jim morale kot poraženke zapeti pesem. »Otroci so me napolnili s posebno energijo, ki je ne znam opisati. Počaščen sem bil, da so me tako lepo sprejeli in da sem lahko igral z njimi. Ti otroci nimajo veliko, vendar znajo najti zadovoljstvo v drobnih stvareh. To je za vse nas pomembna življenjska lekcija,« izkušnjo opi-

še Nachbar. Z enakim žarom o srečanju z otroki pripoveduje tudi Nejc Oblak, ki v kampanji nastopa v vlogi ambasadorja mladih. Nejc je v Gvinejo prinesel kitaro, ki je požela ogromno zanimanja. »Med hojo po šoli me je ustavil moški in prosil, ali lahko malo zaigra. Seveda sem privolil. Ganjen mi je zaupal, da je imel kot otrok kitaro. Stric mu jo je nekega dne vzel, češ da z igranjem ne bo končal šole.« Ko so kitaro videli otroci, so bili najprej nekoliko sramežljivi. Potem ko je Nejc zaigral Mojstra Jako (besedilo je v francoščini, zato so ga lahko zapeli skupaj), pa so se opogumili in vsak je želel poskusiti akord ali dva. Za slovo so kitaro porisali s cvetjem in lepimi željami. »Takšno izkušnjo, kot je bil naš obisk v Gvineji, priporočam vsa-

komur. Mogoče bo zvenelo klišejsko in pocukrano, ampak človek po tem res začne drugače razmišljati, drugače gledati na svet okoli sebe. Kar naenkrat imaš jasne prioritete in se ne ubadaš z nepomembnostmi. Če lahko oni, lahko tudi jaz. Brez stokanja,« skoraj terapevtsko izkušnjo z Afriko opiše Nejc.

»DRUG OD DRUGEGA SE LAHKO MARIKAJ NAUČIMO«

Kampanja #EmergencyLessons deluje na način učnih ur – resničnih zgodb otrok, ki jih v obliki kratkih videov posnamejo otroci v državah v razvoju, objavljene pa so na uradni strani kampanje www.si.emergencylessons.eu in na družbenih omrežjih UNICEF-a Slovenija in podpornikov. Otroci tako govorijo o prednostih obiskovanja pouka, kot so zaščita, prijateljstvo, zdravje, psihosocialna pomoč, upanje za prihodnost, normalnost in vzdržljivost (zopostavljanje nadaljnjim kriznim situacijam). »Kampanja bo potekala do decembra, s septembrom pa bo zaživela tudi v šolah po Sloveniji, ki jih bom obiskal. Otrokom bom pripovedoval zgodbe otrok iz Gvineje, saj se lahko iz njih vsi skupaj marsikaj naučimo,« pravi Nejc, ki skupaj z Boštjanom in Sekujem o svoji izkušnji poroča tudi prek družbenih omrežij. Obisk Gvineje je pustil velik vtis na celotno ekipo. »Seveda ni lahko vsega tega videti in doživeti. Tudi nimam iluzij, da jim bo moj obisk drastično spremenil življenja, je pa to eden od korakov, ki lahko naredijo razliko – ne samo za njih, tudi za nas. Na takih poteh doživiš osebno rast in potem drugače dojemaš svet,« je prepričan Boštjan.

»Gvineja je neverjetno lepa, pa vonj po morju, najslajši mango na svetu, prijazni ljudje. Afriko je preprosto treba doživeti,« svoje občutke po vrnitvi v Slovenijo opiše Seku, ki bi z veseljem spet odpotoval v Gvinejo po koncu deževnega obdobja, predvidoma novembra letos. »Še zlasti bi rad videl, kako je z ljudmi, ki smo jih spoznali na tem potovanju. Koliko se je za njih spremenilo in kako živijo.«

Lady

LAHKO JI ZAUPAM

Nova številka vsako sredo!

TEKST NEJA DROŽG FOTO PROFIMEDIA, TINA MRAK-VERONIKA MACAROL
SAILING TEAM, SLOVENSKI OLIMPIJSKI KOMITE, SHUTTERSTOCK

UM MUNDO NOVO

Atenski stadion Panathenaic 6. aprila 1896, odprtje iger nove dobe

Stadion Maracana, kjer bodo 5. aprila odprli prve igre v Južni Ameriki.

Do trenutka, ko bodo na stadionu Maracana vzplamteli olimpijski plameni, nas loči še slab mesec dni. Tokratne poletne olimpijske igre bodo potekale pod geslom Um mundo novo, 'novi svet'.

Esotična Brazilija, dežela karnevala s trebušnimi plesalkami in barvitim perjem, plesnih ritmov sambe in gurmanskih specialitet, se navkljub zelo umazanim političnim igram v državi s polno paro pripravlja na vlogo gostiteljice olimpijskih iger, ki bodo prvič v Južni Ameriki. V pričakovanju letošnjega odprtja iger, za katerega organizatorji obljublajo mojstrovino plesa in strasti z več tisoč prostovoljnimi plesalci, bomo skočili v zgodovino najprestižnejše športne prireditve na svetu in preverili teorijo zarote. Predstavili bomo tudi pet vročih kandidatov, ki se bodo potili za slovensko zastavo.

KRATEK SKOK V ZGODOVINO

Ste vedeli, da beseda olimpijada v resnici pomeni periodo štirih let, ki se konča z olimpijskimi igrami? Začetki iger segajo v antično Grčijo. Prve, za katere vemo, so priredili leta 776 pred našim štetjem, na sporedu pa je bila le ena disciplina, tek na stadionu. Sčasoma so igre prerasle v vsegrški dogodek. Širil se je izbor disciplin, pripisovati so jim začeli celo verski pomen in funkcijo štetja časa. Tekmovanja so se prepletala z žrtvovanji in obredi v čast Zeusa, kralja bogov. Rimski imperij je igre odpravil leta 393 našega štetja. Miniti so morala 1503 leta, da se je 300 atletov 6. aprila 1896 pred več

kot 60 tisoč gledalci in grškim kraljem Georgom I. zbralo na atenskem stadionu Panathenaic na odprtju iger nove dobe. Igre so potekale pod budnim očesom francoskega barona Pierra de Coubertina (na fotografiji spodaj). On je bil namreč glavni pobudnik obuditve olimpijskih iger v poznem 19. stoletju. Tega v aristokratsko družino rojenega zgodovinarja radi imenujemo tudi za očeta modernih olimpijskih iger in krožnega simbola, ki predstavlja zvezo petih celin – modre Evrope, črne Afrike, rdeče Amerike, rumene Azije in zelene Avstralije, kar pomeni sožitje, medsebojno spoštovanje in prijateljstvo narodov z celega sveta. No, ker to sožitje ni bilo vedno užito, so tri srečanja športnikov onemogočile neke druge svetovne igre, med katerimi smo se ljudje igrali z orožjem, sicer pa so poletne olimpijske igre tradicija od leta 1924. Nadejamo se, da bodo letošnje in še kakšne minile v miru, plesu in strasti one vrste, ki le zadovoljstvo in radost v ljudeh budi.

porekli, da so se vrli možje s kravatami tako odločili zaradi gesla 'važno je sodelovati, ne zmagati', in ne zavoljo dobička.

EKSOTIKA IN PRESTIŽ

Rio de Janeiro se ob razvpitih obalah Copacabana in Ipanema razteza na dobrih 43 tisoč kvadratnih kilometrih, nad katerimi bdi 38 metrov visok kip Jezusa Kristusa. Od leta 1565, ko so ga na zemljevid umestili Portugalci, je vse do leta 1889 pripadal prebivalcem Iberskega polotoka. Predvsem dejstvo, da Južna Amerika še nikoli ni bila gostiteljica olimpijskih iger, je Mednarodni olimpijski komite v Københavnu prepričalo, da organizacijo raje kot Madridu podeli gospodarski velesili in ji omogoči priložnost za dokazovanje. S široko zastavljenim načrtom oživitve mesta, ki je sovpadalo s svetovnim prvenstvom v nogometu pred dvema letoma, so pospešili gradnjo zahtevane infrastrukture. Roke si v mesecu dni pred odprtjem iger manejo hotelske verige, ki si nav-

Olimpijske igre v številkah: od 5. do 21. avgusta – 16 dni, 37 prizorišč v Rio de Janeiru in Sao Paulu, 42 športov 53 disciplin, 206 držav, 306 športnih prireditev, 10.000 športnikov.

SODOBNI ČAS

Danes so igre postale oaza za velike mainstream medijske hiše in sponzorje – letos, na primer, za korporacije Coca-Cola, Samsung, Omega –, so pa seveda tudi češnja na vrhu smetane v življenju vsakega vrhunškega športnika. Nič manj priljubljeno zimsko različico zavoljo časovnega prekrivanja spremljamo vsako drugo leto. Sprva je olimpijsko zmrzovanje na snegu in ledu potekalo sočasno s poletnim potenjem, dokler se ni Mednarodni olimpijski komite leta 1994 modro odločil, da bosta dogodka poslej potekala ločeno. Entuziasti bodo

kljub zasoljenim cenam obetajo 98-odstotno zasedenost, saj športni fanatiki z debeli denarnicami radi razvežejo mošnjičke. Kdor pa želi najeti stanovanje, mora za dvo-sobno plačati tudi dva tisoč evro. Za eno noč, da ne bo pomote. Tudi cene vstopnic so zasoljene: prodali so jih že dobrih sedem milijonov, kar je malenkost manj kot na zadnjih igrah ob istem času, po ceni od 40 do 4600 brazilskih realov. Če pretvorimo v našo valuto, je to od 10 do 1185 evrov. Kolesarsko cestno dirko in maraton pa si lahko ob cesti ogledate zastoj.

EKSKLUZIVNO

V

Kuhinjske hiše

IKONA

Mostni trg 24

FINANČNA KRIZA IN TEORIJE ZAROTE

Finančna kriza je prišla do živega tudi brazilski zvezni deželi Rio de Janeiro, saj je maja razglasila izredno stanje in se za pomoč obrnila kar na brazilsko vlado. Brazilija je že dalj časa v recesiji, zato olimpijske igre zagotovo niso voda na njihov mlin, toda vladna finančna injekcija v višini skoraj milijarde dolarjev bo pripomogla k temu, da se bo dežela tik pred dogodkom postavila na noge. Poleg finančnih težav Brazilijo, še zlasti Rio z okolico, pestijo zdravstvene težave zaradi epidemije virusa zika.

PISMA IZ BRAZILIJE Z ZNAMKO LIPICANCA

V Braziliji so dober mesec pred začetkom olimpijskih iger kot poklon in spominski znak 25. obletnici samostojnosti in neodvisnosti Slovenije izdali znamki z motivi brazilskega konja pasme Mangalarga marhador in belega lepota lipicanca. Njuna vrednost v višini 3,55 brazilskega reala zadostuje, da bodo pisma popotovala v katerokoli evropsko državo. Znamki sta na voljo v poštnih uradih vseh večjih mest velike južnoameriške države. Fotografijo lipicanca je pripravila Kobilarna Lipica, poleg brošur v portugalsčini o zgodovini Slovenije in lipicanskega konja, slovenske avtohtone pasme in vira nacionalnega ponosa.

Nekateri opozarjajo, da bi olimpijske igre lahko vodile v globalno katastrofo, saj naj bi bila po medicinskih podatkih v Rio največja koncentracija okužb s tem zahrbtnim virusom, ki ga prenašajo komarji. Strokovnjaki z otavske univerze so situacijo v primeru izvedbe iger označili kot socialno neodgovornost in etično vprašljivost, številni klici pa naj bi olimpijski komite v prid zmanjšanja okužb in potencialne ogroženosti obiskovalcev ter športnikov pozivali k odpovedi iger. Se v ozadju skriva teorija zarote ali gre preprosto za medijsko natolcevanje, ni povsem jasno, toda organizatorji situacije ne želijo prepustiti naključju. Sprejeti so bili številni varnostni ukrepi. Jasno, Brazilija si ne more dovoliti izgube ugleda, pa naj stane, kar hoče. No, avgušta bomo videli, kolikšna bo cena. Vroč kri pa povzroča tudi zaliv Guanabara, prizorišče jadrlnih in srfarskih tekmovalj. Čudovit zaliv se je namreč v zadnjih nekaj letih spremenil v umazano odlagališče smeti tamkajšnjih prebivalcev in predstavlja

Uradna maskota prihaja iz narodnega parka Tujica, tropskega gozda, ki je del Ria, in združuje brazilsko favno, kulturo in naravo. Pozornost vzbuja z mitološko zgodbo, saj naj bi se maskota rodila iz eksplozije sreče naroda po razglasitvi gostitelja olimpijskih iger, sliši pa na ime Vinicius.

trn v peti vladnih uslužbencev. Če malce pobrska po novinarskem spominu, so leta 2015 v krvi nemškega jadrca odkrili infekte in izredno odporne bakterije, za katere predvidevajo, da jih je staknil prav tam. Slovenski športni strokovnjaki pravijo, da so z razmerami v Braziliji seznanjeni in da sodelujejo z infektologi, epidemiologi ter so sprejeli varnostne ukrepe.

V BARVAH SLOVENIJE

Imena naših športnikov, ki se bodo olimpijskih iger udeležili, bodo uradno potrjena 12. julija, pet dni po izidu tega članka. Za odhod v Rio se poteguje 77 športnikov – 46 moških in 31 žensk. Obetajo si osvojitve najmanj ene medalje, proračun odprave pa bo državo stal 2.354.000 evrov. Na naslednji strani predstavljamo pet olimpijcev, za katere menimo, da lahko pomešajo štrene svetovni eliti. 📌

BODI DEL OLIMPIJSKEGA UTRIPA

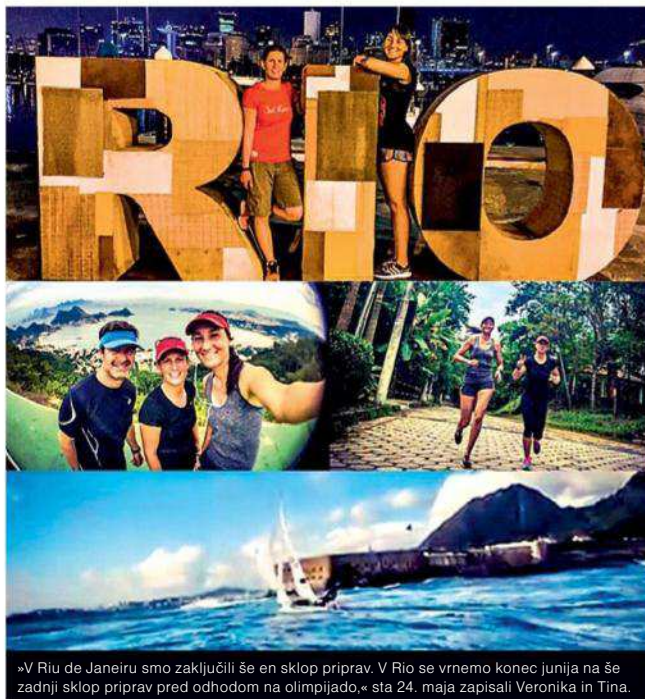
Z URADNIMI SLOVENSKIMI
OLIMPIJSKIMI IZDELKI

PRODAJNA MESTA:
PETROL, MERCATOR,
OLYMPIC.SI
#RIOVNAS

TINA MRAK, 28 LET, JADRANJE

Tina je svoje življenjsko poslanstvo vzljubila, ko jo je mama med poletnimi počitnicami ob koncu prvega razreda osnovne šole vpisala v jadralni tečaj v neposredni bližini njene službe. V jadrlnem dvojcu nastopa skupaj z Veroniko Macarol. »Trenar Tomaž Čopi naju vedno uči, da morava večino stvari znati in opraviti sami, tako da bova na morju suvereni tudi takrat, ko njega ne bo zraven,« njune treninge na kratko strne Koprčanka. V preteklosti je že izpolnila olimpijsko kvoto za nastop na olimpijskih igrah v Londonu leta 2012, in sicer s Tejo Černe na svetovnem prvenstvu v Avstraliji. Veže jo tudi ljubezen do glasbe: v odločilnih trenutkih jo z adrenalinom napolni roko-vski ritmi skupine Foo Fighters. Z Veroniko sta precej trenirali v vodah Ria de Janeira, tako da jima tamkajšnje regatno polje ni tuje.

»V Rio de Janeiru smo zaključili še en sklop priprav. V Rio se vrnemo konec junija na še zadnji sklop priprav pred odhodom na olimpijado,« sta 24. maja zapisali Veronika in Tina.

VERONIKA MACAROL, 30 LET, JADRANJE

»Nikoli ne popusti, ne glede na napake med jadranjem in jadranjem v ozadju, saj je do cilja še veliko možnosti za izboljšanje uvrstitve,« so besede izkušene-ga trenerja in tekmovalca, starega jadralskega mačka Čopija, ki ji za krmilom na poti do zmage odzvanjajo v mislih. Podpora staršev in neskončna ljubezen do morja sta Koprčanko Veroniko vzpodbujala na uspešni športni poti, ki jo zaznamujeta dva velika dosežka: izpolnjena olimpijska norma na svetovnem prvenstvu v Španiji in osvojena zlata medalja na evropskem prvenstvu na Danskem. Sicer je Veronika velika ljubiteljica čokoladnih sladici. Privoščimo ji veliko čokoladno torto za osvojeno olimpijsko medaljo!

LUKA BOŽIČ, 25 LET, KAJAK KANU

Začetki Lukove temovalne kariere segajo v leto 2000, kmalu po tem, ko so ga v šport zvabili prijatelji. »Delo, delo in še enkrat delo. Samo tako lahko razvijaš in nadgrajuješ svoj talent,« pravi Šempetrčan, čigar domače stene kra-sijo štiri medalje z evropskih (zlata, srebrna in dve bronasti) ter štiri s svetovnih prvenstev. Najlepši spomini ga vežejo na prvo posamično srebro na svetovnem prvenstvu do 23 let v Avstraliji ter na naslov svetovnega prvaka iz leta 2014 v ZDA. Ne le zaradi rezultata, temveč ekipe in prizorišča. Ni nasveta trenerja, ki mu ne bi prišel prav, k srcu pa mu je prirasel moto Nejca Zaplotnika: »Kdor išče cilj, bo ostal prazen, ko ga bo dosegel, kdor pa najte pot, bo cilj vedno nosil v sebi.«

TANJA ŽAKELJ, 27 LET, GORSKO KOLESARJENJE

»Neomejena narava in izzivi, ki jih omogoča spoznavanje narave z gorskim kolesom. V tekmovalnem smislu pa napredek in preseganje same sebe,« se o skrivnosti, v kateri tiči njena ljubezen do kolesarjenja, razodene Kranjčanka Tanja. Pri trenerju najbolj ceni to, da zna realno oceniti njeno stanje. Dobro se spominja prve zmage na tekmi za svetovni pokal iz Novega mesta na Češkem leta 2013 in svojega mota: »Vzemi, kar ti dan ponudi.«

SAŠO TALJAT, 26 LET, KAJAK KANU

Lukov par v dvojcu je Sašo Taljat, prav tako iz Šempetra pri Gorici, ki je za vesla kajak kanuja poprijel že v zgodnjem otroštvu. Spremljanje tekmovalcev na televiziji in preživljanje časa naravi sta bila povod, iz katerega sta se razvila strast in ljubezen do tega športa. S trdimi treningi v domačem klubu je kmalu prišel uspeh. Srebro in bron z evropskih prvenstev, dve kolajni s svetovnih. Prva je seveda nepozabna, za tretje mesto v Španiji leta 2009. Pred nastopom ga pomiri in mu daje motivacijo: »Trepljaj trenerja po hrbtu, brez besed.«

VASILIJ ŽBOGAR, 40 LET, JADRANJE

Vasilij je star jadralski maček iz Kopra, njegov sanjski eksotični kraj pa je kar sosednja Izola. In seveda španska Valencia. Ljubezen do morja in povezanost z naravo sta bila odločilna, da je že kot otrok sedel na jadrnico in se podal zmagovalni poti na proti. Leta 2004 je prejel naziv slovenski športnik leta, istega leta je osvojil bronasto olimpijsko medaljo v Atenah. Sledilo je še olimpijsko srebro leta 2008 v Pekingu. »Krepat, ma ne molat,« se glasi moto človeka, ki diha z morjem.

POHUJŠANJE V DOLINI OLIMPIJSKI

Olimpijske igre so znane po velikem razmahu seksa – tako poletne kot tudi zimske. Ko se na kupu znajde kopica najboljših športnikov na svetu s popolnimi telesi in prekomernimi količinami endorfinov (in tudi adrenalina), ne prese- neča, da se tudi najbolj disciplinirani atleti predajo prvinskemu nagonu. No, za letošnji Rio in Sao Paulo upamo, da zari virusa zika ne bo prevelikega osipa, se pravi odpovedi udeležbe, da bo sploh kdo imel seksati.

Da so olimpijske igre prava hedonistična zabava, so razkrili že leta 1988 na poletnih olimpijskih igrah v Seulu v Južni Koreji, ko je olimpijska zveza morala uradno prepovedati seks na prostem. Razlog? Uporabljeni kondomi so ležali kar na strehah olimpijskih rezidenc.

Če vas skrbi, da trenirate šport, ki ni nore- rično znan po tem, da privablja trume sek- sa željnih manekenk, vas lahko potolaži Matthew Syed. Matthew je sicer britanski novinar in pisatelj, svoj čas pa je bil tudi profesionalni igralec namiznega tenisa. Po nastopu na olimpijskih igrah v Barcelo- ni leta 1992 je povedal, da je v dveh te- dnih bivanja v olimpijski vasi seksal več kot poprej v vsem svojem življenju. Od teh

olimpijskih iger so potem uradne službe v času olimpijskih iger začele glasno pro- movirati varni seks.

V želji po čim bolj varnem seksu – je le neprijetno, če ti nacionalni heroj in stroj za zlate medalje v domovino privleče go- norejo ali še kaj hujšega – so leta 2000 na olimpijskih igrah v Sydneyju med športnike razdelili 70 tisoč kondomov. Po enem te- dnu so jih morali poslati še 20 tisoč. Na prav teh olimpijskih igrah se je ameri-ški metalec kopja Breaux Greer pohvalil, da je vsak dan olimpijskih iger spal s tremi ženskami. Po njegovih besedah sta dve bili športni kolegici, olimpijki, ena pa ano- nimna turistka. Igre je moral sicer zapustiti zaradi poškodbe kolena, a je še namignil, da je za tolažilno nagrado z neimenovano olimpijko seksal na letalu med letom v Los Angeles.

Na olimpijskih igrah v Pekingu leta 2008 so nekateri časopi pisali, da se tam seksa več, kot se je svojčas na Woodstocku.

Na poletnih olimpijskih igrah v Pekingu so po hoteleih v olimpijskem mestu razdelili 400 tisoč kondomov. 100 tisoč jih je bilo namenjenih športnikom.

Olimpijske igre v Londonu leta 2012 so bile označene za ene najbolj pohujšljivih iger do tistega leta. Tudi zato, ker so bile takrat že v porastu mobilne aplikacije, kot sta Tinder in Grindr (različica za isto- spolne interesente), s katerima je bilo is- kanje potencialnih seksualnih partnerjev še toliko lažje. Obласти so razdelile 150 tisoč kondomov, mediji pa se spraševali – kdo bo zmagovalac seksualnih olimpijskih iger. Odgovor je bil jasen – Durex.

Ker za letošnje olimpijske igre v Rio obsta- ja nevarnost okužbe z virusom zika (ta se širi tudi s spolnimi odnosi), so avstralske oblasti sporočile, da bodo njihovi športni- ki opremljeni s kondomi, ki bodo vsebova- li protivirusni lubrikant.

V Rio bodo med športnike in obiskovalce razdelili rekordnih 450 tisoč kondomov. O tem, da seksa v Rio ne bo primanjko- valo, priča tudi dejstvo, da je prostitucija v Braziliji legalna. Prijateljice noči se tako v Rio potencialnim odjemalcem ponujajo kar na ulici.

Na olimpijskih igrah nikoli ne manjka morebitnih spolnih partnerjev. V olimpij- skem mestu se nabere skoraj 24 tisoč športnikov, trenerjev in menedžerjev, več kot 20 tisoč poročevalcev in novinar-jev, okoli 4500 je še prijatelj in sorod- nikov, ki spremljajo športnike. Potem so tu še vsi tisti, ki v ozadju skrbijo, da olim- pijske igre tečejo tako, kakor morajo. Teh je več kot 160 tisoč. Seksijada! 📺

OLIMPIJSKI RIO DE JANEIRO

VIŠJE, HITREJE, MOČNEJE
V SREDIŠČU
HEDONIZMA

TEKST JASMINA DVORŠEK
FOTO PROFIMEDIA

Zal pa tudi v Braziliji ni vse leto karneval, v 'hladnih' zimskih mesecih je treba poiskati kakšen drug razlog za zabavo. Brazilcem v zadnjem letu do nje ravno ni, vsaj po politični situaciji in globoki ekonomski krizi sodeč, in ogromno Brazilcev je dolgo nasprotovalo ideji, da bi na vrhuncu ekonomske krize milijone realov zmetali v organizacijo poletnih olimpijskih iger. Ker vlada ni popustila, so se po državi vrstili protesti in javna nasprotovanja, a ko je postalo jasno, da se tekmovanja vendarle bodo začela 5. avgusta letos, so se, predvsem carioce, prebivalci Ria de Janeira, vdali v usodo in začeli načrtovati zabavo. Kam torej v dneh največje športne prireditve na svetu?

ČUDOVITO MESTO ODPIRA NOVE PREDELE

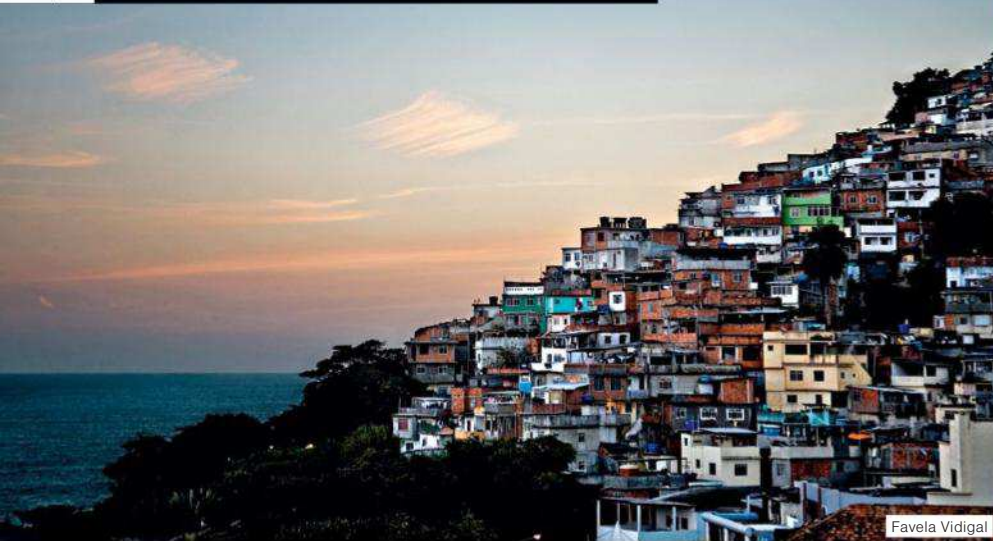
Rio je najprej treba spoznati in prvi šok, ki ga ob obisku čudovitega mesta – po domače Cidade Maravilhosa – doživi skoraj vsak obiskovalec, so ogromne družbene razlike. Turisti najprej le za trenutek ošvrknejo severni del mesta, saj mednarodno letališče leži v severnem delu, a po hitrem postopku oziroma cesti, obdani z visokimi zidovi, odidejo v južni del mesta, kjer ležijo slovite plaže in bogati predeli z zvanečimi imeni Copacabana, Ipanema, Leblon ... A ozek del med peščenimi plažami in strmo dvigajočimi se gorami Narodnega parka Tijuca, kjer na hribu Corcovado kraljuje 38-metrski kip Jezusa Odrešenika, niso le bogate sosese in vile nesramno bogatih estetskih kirurgov in njihovih slavnih pacientov, ampak tudi pobočja, polna barakarskih naselij. V teh favelah v revščini živi na stotisoče carioc.

Najbolj zloglasne favele so v severnem delu mesta, toda tudi tisti, ki boste svoj dopust

Če je ples, naj bo ples v maskah, je rek, ki uporabljamo pri nas, a kljub pametnim mislim v naših deželah nimamo pojma, kaj zares pomeni pravi 'maskenbal'. Na lekcijo pravega karnevala se moramo odpraviti čez Atlantik v vročo Brazilijo, kjer so ples, maske in hedonizem pripeljali do presežkov.

OLIMPIJSKI RIO DE JANEIRO

Favela Vidigal

preživeli v najbolj luksuznih hotelih, ne boste mogli prezreti favel, ki rastejo po skoraj vsaki strmini. Pred leti je brazilska vlada, takrat še trdna in cvetoča, začela obsežen projekt umiritve favel oziroma pacifikacije, kot to imenujejo. V naselja, v katerih so vladale združbe, ki so predvsem preprodale droge, so namestili policijo in izboljšali osnovne razmere bivanja, v upanju, da bodo v favele vnesli red in mir. Projekt, ki še vedno poteka, a so sredstva zanj zelo omejena, je bil bolj ali manj uspešen, končno so vsaj nekatere največje favele v južnem delu mesta postale dovolj varne, da se vanje upajo podati tudi pripadniki srednjih in višjih slojev. Pravzaprav je obisk favel postal hit in jih spremenil v nekakšne človeške safari parke, saj po njih v terenskih vozilih prevažajo debele in zapečene zahodnjake, ki bi jih sicer hoja po strmih ulicah zdelala. Med mimohodom veselo pritiskajo na sprožilce fotoaparátov in vsake toliko kakšnemu otroku podarijo dolarski bankovec. Če ste popotnik, in ne turist, in če želite doživeti pravo favelo, se pridružite kakšni od skupin, ki favelo dejansko obišče. Organizatorji olimpijskih iger so se v sodelovanju z Organizacijo združenih narodov oziroma njihovim programom za okolje (UNEP), kot del pobude, ki jo imenujejo Zeleni potni list (www.passaporteverde.org.br) in spodbuja razvoj trajnostnega turizma, odločili obiskovalcem pokazati favele, ki so dovolj varne in bodo z razvojem turizma trajno pomagale razvijati svojo infrastrukturo. Ena takšnih je Vidigal, ki jo ljubitelji Michaela Jacksona poznajo po videu *They don't care about us*, ki so ga posneli na tamkajšnjih ulicah. Nekoč živahna soseska, polna glasbenikov, je v sedemdesetih letih prejšnjega stoletja padla v roke mamilarskih združb in država je izgubila nadzor. Šele po obsežni policijski operaciji konec leta 2011 in prihodu policijskih enot v favelo, so se razmere začele normalizirati. »Včasih je bilo na ulicah Vidigala polno oboroženih najstnikov,« se spominja Edmilson Moraes, turistični vodnik

ki so jim bili skoraj vse življenje pred očmi, toda nedostopni. Seveda so vsi skupaj kmalu dojeli, da so najboljše zabave na vrhu favel. Potem so na vrhu Vidigala odprli bare, ki gostijo nekatere od najboljših zabav v Rio. »Pomembno je da turisti ne planinarijo na Dois Irmaos in odidejo,« nadaljuje Moraes, »želimo, da preživijo več časa v skupnosti, in vidijo, kaj jim ponuja Vidigal.« Nekaterim je Vidigal tako všeč, da ostanejo. Adam Newman, direktor agencije Favela Experience, trdi, da v faveli s 30 tisoč prebivalci živi okrog pet odstotkov tujcev, predvsem študentov, umetnikov in glasbenikov, ki jim je skupnost v navdih z naravno lepoto, poleg tega tukaj ni visokih najemnin, kot so v bogatem južnem delu mesta. Newman, ki je pred štirimi leti v Rio prišel iz Kolorada v

Favela Rocinha

Policijska partulja v faveli Rocinha leta 2013

po 'skupnosti', kakor favele imenujejo danes. »Po prihodu policijskih enot jih ni več in Vidigal je postal kraj, kjer lahko vzgajam svojega sina, poleg tega pa so ogledi naše skupnosti odprli nove možnosti poštenega služka mnogim stanovalcem.« Turistična agencija, za katero Moraes dela, se imenuje Favela Experience (www.favelaexperience.com) in obiskovalce seznani s tamkajšnjimi obrtniki, restavracijami, trgovinami in umetniki, na primer z gledališko skupino Nos do Morro (www.nosdomorro.com.br). Kmalu po prihodu policije so radovedni carioce skupaj s turisti začeli odkrivati predele,

V Rio je okoli 600 favel. Največja favela v Južni Ameriki je Rocinha. Uradni viri navajajo, da v njej živi 70 tisoč ljudi, a neuradno naj bi jih kar 180 tisoč. V favelah naj bi živelo šest odstotkov brazilskega prebivalstva. Petinšestdeset odstotkov prebivalcev favel se uvršča v srednji ekonomski razred.

ZDA z enosmerno letalsko vozovnico, opaža, da so tudi namestitve v hostlih in zasebnih sobah, ki jih domačini ponujajo prek spletne aplikacije airbnb, v času olimpijskih iger polno zasedene, kar pomeni, da so predvsem mladi prerasli družbene omejitve in verjamejo v gostoljubje prebivalcev Vidigala.

ZABAVA V RIU ZA NAJBOLJ VZDRŽLJIVE

Rio de Janeiro ni mesto, ki nikoli ne spi, ta naslov si namreč lasti že skoraj vsako mesto z dokaj dostojnim nočnim življenjem. Seveda je Rio mesto, ki spi, ampak šele, ko se zabava konča. V času karnevala je

Prozor z razvpite Copacabane

tako spanje odloženo za teden dni, olimpijske igre pa bodo še zahtevnejši projekt, saj bo zabava potekala kar 16 dni.

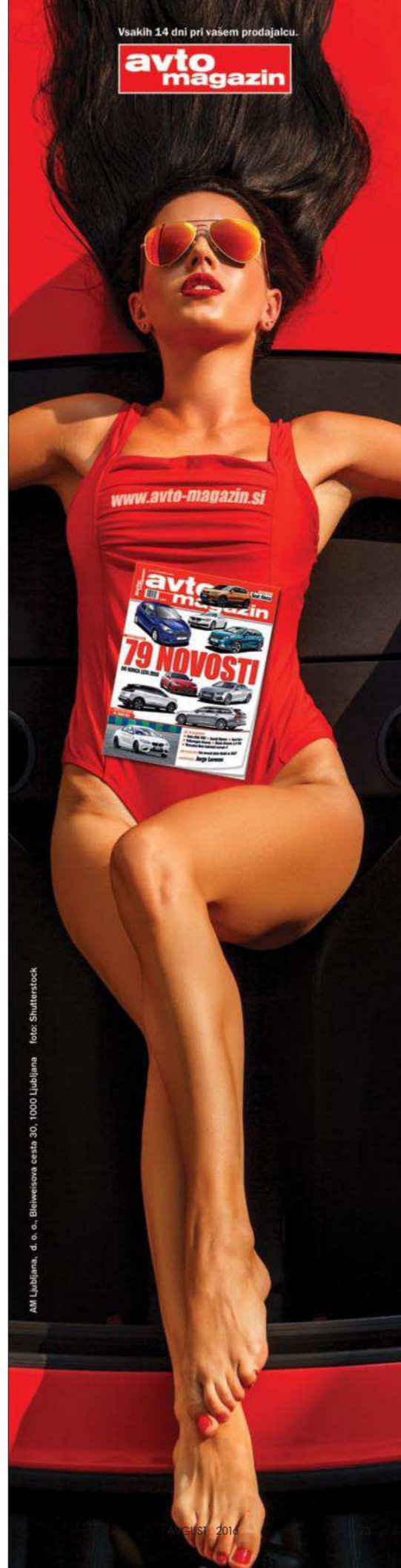
V Rio se morate le odločiti, kakšne zabave si želite. Najbolj nore potekajo v centru mesta, v predelu Lapa. Na voljo imate vse od množičnih koncertov do barov z le nekaj plastičnimi stoli na pločniku in neomejeno količino piva. Copacabana je v zadnjih letih izgubila precej slovesa, zato morajo vsi, ki se raje kot na ulicah zabavajo v elegantnih in dragih klubih, proti jugu, na Ipanemo, Leblon ali pa še dlje v Barro da Tijuco, kjer bo potekala tudi večina olimpijskih tekmovalcev.

Kaj pa vsi, ki vam igra spoznavanja in osvajanja dela težave, pa bi se v Evropo vseeno želeli vrniti s kakšno osvojeno 'olimpijsko lovoriko'? Brazilke slovijo kot zelo radožive, a kljub veseljaški naravi in veliki razgaljenosti niso pozabile na igro osvajanja, ki mora biti

džentelmska. Nikar ne mislite, da boste carioco, ki si kruha ne služi s prodajanjem intimnih uslug, dobili le s kozarcem caipirinha in nekaj opolzki besedami – za 'garrote z Ipaneme' in okolice se boste morali močno potruditi. Igra zapeljevanja je bistveno krajša v času karnevala, zato si lahko obetate več uspeha v krajšem času tudi v času olimpijskih iger, a nikar v boj s prevelikimi upi! Če je pomembno le število oziroma se morate na svoje oči prepričati, zakaj je depilacija do konca imenovana brazilska (res je, najprej so jo popularizirale Brazilke, a izraz so skočili v ZDA), bo najbolje, da se za pomoč zatečete v profesionalne ustanove. Prostitucija v Rio je legalna, nelegalno pa je posedovati bordel ali zaposlovati prostitutke. To je velik paradoks, ki pa ga je v mestu, kjer podkupnine narekujejo lokalno ekonomijo, zlahka zaobiti. Če se ne želite ukvarjati s strahom pred še kakšno drugo nadlogo, kot je virus zika, raje v velikem loku zaobidite love hotele, kjer se sobe najemajo po urah, usluge pa so vprašljive. Javne hiše v Rio se imenujejo terme in najbolj zloglasne in opevane terme se imenujejo Centaurus na Ipanemi, ki jih je pred nekaj leti s svojim obiskom počastil celo Justin Bieber. Pred le nekaj tedni je redne odjemalce uslug šokirala odločitev mesta, da Centaurus zapre in trenutno nihče ne ve, ali se bo odprl do olimpijskih iger. Verjetno potekajo pogajanja o višini podkupnin med rednimi strankami, ki sedijo v mestnem odboru, in anonimnimi lastniki.

Tisti, ki ste polni olimpijskega duha in za vas ena ni nobena, boste našli kup svingerskih klubov, tisti, ki jim spol ni ovira, pa naj zavijejo na ulico Rua da Glória v bližini Lape. Zabave v čudovitem mestu nikoli ne zmanjka, kar je jasno tudi organizatorjem olimpijskih iger, ki so celo za potrebe športnikov zagotovili kar 450 tisoč kondomov, kar je kar trikrat več, kot so jih priskrbeli tekmovalcem v Londonu, in kar štirikrat več, kot so jih namenili Sydneyju! S preprosto izračunom lahko torej ugotovimo, da predvidevajo, da bo v času pred in med olimpijskimi igrami vsak športnik seksual 84-krat. Bo ostalo še kaj za obiskovalce?! Naj zmaga najboljši! 🇧🇷

Plaži Ipanema in Leblon ob sončnem zahodu, v ozadju hrib Morro do Dois Irmaos, 'dva brata'

AM Ljubljana, d. o. o., Bleiweisova cesta 30, 1000 Ljubljana foto: Shutterstock

ZA VSAKOGAR NEKAJ

Klubi in bari, kjer se zabavajo carioce, in nekaj institucij, kjer bodo prelepa brazilska dekleta zagotovo vaša, seveda ob primernem doplačilu.

CIRCO VOADOR, RUA DOS ARCOS, LAPA, WWW.CIRCOVOADOR.COM.BR

'Leteči cirkus' je ogromen koncertni prostor v bližini znamenitega viadukta Arcos da Lapa, ki gosti najbolj priljubljena imena MBP (musica brasileira popular), hip hopa, elektronske in rok glasbe.

BARETTO-LONDRA, AVENIDA VIEIRA SOUTO 80, IPANEMA, WWW.FASANO.COM.BR

Zbirališče slavnih in tistih, ki si to želijo biti, je bar v hotelu Fasano, enem najdražjih na Ipanemi. Po mnenju številnih je najboljši hotelski bar na svetu odličen za opazovanje eksotične mešanice gostov. Prav tako eksotični so tudi koktajli, a le za tiste z dovolj debelimi denarnicami.

CARIOCA DA GEMA, AVENIDA MEM DE SÁ 79, LAPA, WWW.BARCARIOCADAGEMA.COM.BR

Eno najbolj priljubljenih zbirališč ljubiteljev sambe, kjer se pleše sedem dni v tednu.

ALTO VIDIGAL, RUA ARMANDO DE ALMEIDA 2, VIDIGAL, WWW.ALTOVIDIGAL.COM

Eden najbolj vročih klubov na prostem je projekt avstrijskega avanturista, ki je na vrhu favele Vidigal najprej odprl hostel in začel privabljati sorodne duše, ki se danes zabavajo ob glasbi in enem najbolj navdušujočih pogledov na Rio.

BAR DO GOMEZ, RUA ÁUREA 26, SANTA TERESA, WWW.ARMAZEMSAOTHAGO.COM.BR

Bar v enem najlepših predelov Ria, Santa Teresi, že več kot stoletje streže ledeno hladno pivo in prigrizke. Od odprtja do danes se ni kaj dosti spremenilo ne v ponudbi ne v baru, a prav to je čar te institucije.

BOATE 2A2, RUA VISCONDE DE CARAVELAS, 176, BOTAFOGO, WWW.2A2.COM.BR/EN

Najstarejši svingerski klub v Rio z žgečkljivimi zabavami v varnem okolju. Pari in samske ženske so dobrodošli vsak dan v tednu, samski moški pa le ob četrtnih in še to v omejenem številu.

nova

žar

Že v prodaji

Več kot
60
receptov
in nasvetov
za ljubitelje
žara

FOTO VITALIJ RUDENKO

Svetlana v paradizižu

Svetlano, ki je krasna 29-letna levinja, so naši kolegi, ki govorijo rusko, odpeljali kar na Maldive v Paradise Island Resort & Spa. Na Rajski otok, torej. Zaradi nas bi jo lahko pripeljali tudi kar v naš domači džakuzi, sprehodili pa bi se po bližnjem nam paradiškem Tivoliju, hej, vse do Mosteca! Šalo na stran, čisto zares bi šli s Svetlano tudi na Maldive. Pa vi? 🇷🇺

Stiliranje: Alena Artemenko, igranje in pričeska Irina Sokolova, asistent Konstantin Balinskij

Miss avgusta

PLAYBOY
SLOVENIJA

*Svetlana
Čumačenko*

SVETLANA
ČUMAČENKO
Letnik 1987,
Kijev
90-64-91

**Kakšne moške
imaš rada?**

Tako kot večina dekleta
ne maram licemerov.

**S čim te pa kavalir
prepriča?**

Zelo cenim iskrenost.

**Ali sploh imaš kakšno
pomanjkljivost?**

No, saj jo ima vsakdo.

Pri meni je to
neimpulzivnost.

Ali se rada rekreiraš?

Šport me v prostem ča-
su nič kaj ne zanima,
rada namreč berem.

PLAYBOY

Varieté

V Bosni je uveden nov zakon: vsakdo, kdor ima osem otrok, gre v penzijo. Starost ni pomembna. Mujo, ves srečen, ker ima sedem zakonskih otrok in enega zunajzakonskega, reče Fati: »Žena, priznam, imam osmega otroka, grem ga prineset in greva oba naravnost v penzijo!« Gre Mujo iz Sarajeva v Bihać, vzame otroka in se vrne domov. Toda hiša je prazna, ni otrok.
»Fata, jebó te, pa kje so otroci?«
»Odšli so. Vsakdo je prišel po svojega. Nisi samo ti slišal za novi zakon.«

Monica Lewinsky je postala republikanka. Demokrati so ji pustili slab okus v ustih.

»Za branje na plaži iščem napeto kriminalko,« reče kucepec v knjigarni.
»Vzemite tega – šele na zadnji strani se odkrije, da je vrtnar morilec.«

Mesar je dobil sina in ga vpraša prijatelj: »Koliko mali tehta?«
»Štiri kilograme s kostmi,« ponosno odgovori mesar.

Govori učiteljica Marku:
»Marko, ne smeš se tepsti. Moraš jemati in dajati.«
»Pa saj prav to sem naredil. Dal sam mu klofuto in vzel malico.«

Učiteljica da za zadnji šolski spis naslov »45 let v mraku pod Titovim režimom«.
Vsi vneto pišejo, samo Janezek mirno sedi, napisal je en stavek.

»Piši, Janezek, piši, čas teče!« ga opomni učiteljica.
»Napisal sem,« mirno reče Janezek.
»Pa kaj si napisal v tako kratkem času?« vpraša učiteljica, mu vzame zvezek in prebere:
»Jebem mu sestro tistemu idiotu, ki je prižgal luč!«
Sicer v Playboyu ne maramo političnih šal. V preteklih 25 letih smo jih preveč videli izvoljenih v parlament.

Janez pravi sodelavki: »O, Marička, danes pa nimaš modrcal!«

»Kako pa to veš?«

»Kožo na vratu imaš tako napeto.«

Kaj imata skupnega mafija in lizanje pičke?
Malce narobe stegneš jezik in si globoko v dreku.

Kako feministka reče neuporabni kožici na kurcu? Moški.

Kaj imajo skupnega igrače in joške?
Oboje je bilo v osnovi mišljeno za otroke, na koncu se pa s tem največ igra očka.

Kakšna je razlika med žensko s predmenstrualnim sindromom in teroristom?
S teroristom se včasih še lahko pogaja.

Kakšna je razlika med G-točko in golf žogico?
Moški se bomo iskreno potrudili, da najdemo golf žogico.

»Oh, saj ni nič. Samo periskop.«

20V

Anže Čokl

TEKST TINA TORELLI FOTO ANŽE ČOKL IN SAMO VIDIC (PORTRET)

Gospodar časa

Prijeten pogovor z alpinistom, alpinističnim inštruktorjem, snemalcem, fotografom, govornikom, strojnim inženirjem, strokovnjakom za energetiko in trajnostni razvoj, pilotom jadralnega padala, potapljačem, smučarjem, direktorjem tehnološko in ekološko najbolj dovršenega kompleksa v Sloveniji, lovcem na doživetja ter nosilcem številnih družbeno koristnih projektov. Večina poti Anžeta Čokla vodi na sneg, v minimalizem, višino, nedotaknjenost. Stran od balasta civilizacije, prehojenih poti, vročine in žužkov. www.anzecokl.com

1. Seznam dejavnosti, s katerimi se ukvarjate, je precej dolg. Jih lahko razvrstite po pomembnosti?

Primarno sem alpinist in hribovec, nato turni smučar, obožujem pršič, potem pa sem že padalec oziroma speedflyer ... in nato vse po seznamu.

2. V enem od vaših številnih intervjujev sem prebrala, da se je vaša alpinistična pot začela v perujskih Andih, kjer ste se, kot pravite, notranje osamosvojili.

Star sem bil 17 let in to je bila moja prva odprava. Danes temu sploh ne bi več rekli odprava, ker se je svet tako skrčil. V vsakem primeru pa so to bili resni hribi, kjer ni bilo gorskih reševalcev, če bi šlo kaj narobe. Moje življenje je v Peruju dobilo večje dimenzije, spoznal sem se z višino in s težavami, povezanimi z njo. Zahvala gre starejšim, izkušenim prijateljem alpinistom, ki so v meni prepoznali potencial in ki so zaupali, da bo še napol otrok, ki se je že počutil kot odgovoren moški, tisto pot zmoget. In seveda staršem, da so me podprli – tako moralno kot takrat tudi finančno. Sledilo je spoznanje, da se moja prihodnost vije po manj neprehojenih gorskih poteh, kjer ne bom srečeval tropa ljudi, ki jih privlačijo popularne destinacije. Gore povezujem z avanturo, s prvinskostjo in z občutkom popolne svobode. V baznih taborih znanih gora je lahko kot na tržnici, meni pa človeški hrup pokvari občutek gole izpostavljenosti naravi, kar je konec koncev tudi eden od pomembnih razlogov, zakaj hodim v hribe, zakaj plezam in zakaj se podajam v raziskovanje neobljudenih krajev. Hrepenim po ktičkih, kot sem jih našel na Aljaski ter pred tem na meji s Tadžikistanom in na odpravi v Kirgizistan na meji s Kitajsko. To so bile odprave, ki sem jih organiziral v lastni režiji in so našo skupino popeljevale v kraje, kamor še ni stopila človeška noga.

3. Greste kdaj dvakrat v eno državo, na isto goro, v iste globine ali po isti steni?

Načeloma ne, ker je moj cilj nekaj novega. Ko se vrneš tja, kjer si že bil, gre samo še za zvečenje že znanega ali, če povem drugače: ko grem nekam prvič, je to zame 90 odstotkov avantura in 10 odstotkov šport. Ko grem tja naslednjič, je to mogoče pol pol, in če bi šel tja še tretjič, bi skoraj v celoti šlo za šport. Kraj, kamor odhajam po šport vedno znova, pa je, na primer, Chamonix. Pa tudi pogorje Monterose. Tja grem v skladu z vremensko napovedjo, grem gonit pršič, dokler mi ne odpadejo noge ali dokler mi ne zaprejo zajle. Pri odpravah, kakršna je bila naša na Aljasko, je povsem drugače, saj zahtevajo večmesečno raziskavo območja, načrtovanje logistike. V divjini postane izjemnega pomena vsaka, še tako banalna malenkost.

4. Kako se sploh začne odprava? Se vam v glavi prižge žarnica, zgodi klik ...?

V trebuhu se mi prebudi živalca, ki je ne morem dolgo ignorirati. Začne me preganjati ideja in ubežim ji lahko le tako, da jo uresničim. Razmislim, kje vse še nisem bil, pa se tam vidim, in običajno gre res za kraje, kjer sta večna zima in led. Odkar se ukvarjam s snemanjem in fotografijo, gre to z roko v roki tudi z mojo ustvarjalno žilico. Razmišljam ne le o tem, kaj bom novega videl in doživel, temveč tudi, kako bi to karseda najlepše tudi fotografsko ovekovčel.

5. Otroško navdušenje nad snegom?

Nad svežim snegom in nad snežno pokrajino. Nad dobrimi snežno-lednimi razmerami za smučanje in plezanje. Očitno res potre-

bujem to čistost in minimalizem. Enako velja za dizajn in vsakdanje stvari. Nisem baročni tip človeka. Seveda imam rad tudi pomlad, a samo do točke, ko nastopita vročina in sopena. Ko mi je vroče, slabo funkcioniram. Ko me zebe, se počutim živega. Kot majhen otrok še vedno vsako leto čakam prvi sneg in ne vem, ali ni to pričakovanje celo vsako leto hujše.

6. Kako je videti načrtovanje odprave?

Uvodno navdušenje, ki ga težko brzdam, je vir energije. Motivacije ne primanjkuje in lahko se začne resno delo. Spravim se na Google Earth, poiščem ledenike, dobim koordinate in začnem prebirati arhivske objave, ki so navadno tuje. Tako pridem na sled ljudem, ki so se po tistem območju že potikali, pišem na uredništva revij, dobim njihove kontakte, napišem nekaj mejlov. Tako se nabiranje informacij tudi uradno začne. Napetost narašča vse do trenutka, dokler se ne usedem na letalo. Prej so lahko še težave s pakiranjem in prtljago, zato se odprava zares začne šele, ko se letalo odlepi z vzletne steze. Po pristanku jo še na letališču hitro mahneš v prvi McDonalds, kjer se simbolično posloviš od običajne hrane, nato pa se ti v glavi naredi popoln preskok in že čez nekaj dni ne pogrešaš več civilizacije. V resnih okoliščinah, kjer si sam z naravo, telo in um delujeta povsem drugače. Ko enkrat prideš v bazni tabor in letalo, ki te je tja dostavilo, kot je to na Aljaski, odleti, nastane popolna tišina, v kateri preklopiš na drug način delovanja. Ker je najbližja ribiška vasica od tebe oddaljena dobrih 200 kilometrov, med tabo in trgovino pa so na gosto posejani ledeniki in težko prehodne grape aljaških gozdov ter močvirja, vstopijo v ospredje druge vrednote. Balast civilizacije postane neuporaben. Vse, do česar si obvezan, je, da spiš, ješ in preživiš. Okej: spiš, ješ, smučaš, plezaš in preživiš. Obdan s prijatelji, ki jim zaupaš, v dobrem in slabem. Tako se stkejo najpristnejše prijateljske vezi.

7. Kako blagodejno to vpliva na dušo?

V človeku se prebudi otrok. Tabornik. Ko iz snega narediš obzidje ali koplješ skladišče pod zemljo, se v bistvu igraš, čeprav je zadaj resen motiv: obzidje je ključnega pomena, če hočeš v neurju ostati varen. Povedano drugače: skrajno resno rovariš naokrog kot sedemletnik. Dobro postavljen in vkopan šotor ti v slabem vremenu pomeni ves svet. Tistih nekaj milimetrov sintetičnega materiala te loči od surove narave, ti pa se počutiš kot kralj v trdnjavi.

8. Askeza kot odlično sredstvo pomlajevanja?

Temu bi lahko rekli tudi tako, čeprav se to sliši tako, kot da sem zagrizen sovražnik civilizacije, elektrike in tople vode. Nisem! Sploh Ljubljana je čudovito mesto, saj je narava na dosegu roke. Vem, da se sliši klišejsko, toda izkušnje v naravi, sploh nekoliko bolj divji, te notranje neverjetno obogatijo. Ko zapustiš cono udobja, uvidiš, koliko stvari ljudje jemljemo za samoumevne in koliko malo v resnici potrebujemo, da bi bili enako, če ne še bolj srečni. Bolj. Občutek, da si bil nekje prvi, pa je sploh nekaj posebnega, vsaj zame. Definitivno je v meni neka raziskovalna žilica, ki se prebudi še v istem trenutku, ko za mano izginejo reklamni panoji, semaforji in nakupovalna središča. Ko veš, da greš nekam, kjer ni vse poznano in nisi več prepričan, kaj sledi. Nepredvidljivo! Že v času študija sem v gorah preživel tudi do 150 dni na leto. Bil sem zelo discipliniran, zato sem lahko izkoristil lepe dneve za plezanje in druge dejavnosti.

Meje? Nikoli jih nisem videl. Slišal pa sem, da obstajajo – v glavah nekaterih ljudi.

9. Nedvomno izredno dobro izkoriščate čas.

Kar se učinkovitosti tiče, bi si res težko kaj očital. Svoj čas razporedim tako, da se marsikaj da. Stvar osebne percepcije je, ali se ti skok na hrib zjutraj pred službo zdi nekaj normalnega. Če si v vrhunski kondiciji, greš pred službo lahko tudi na najvišje slovenske vrhove, nato dol odsmučaš ali odletiš, kar ti itak vzame le nekaj minut. V avtu ali pisarni moraš samo imeti omaro z dodatnimi oblačili in je stvar rešena.

10. V enem od zapiskov lepo opišete zgodnje jutro: iz v temo ovitega mesta se odpravljate proti hribom, medtem ko ljudje zapuščajo bare ...

Vsak živi po svoje. Tako je prav. Je pa res, da ne razumem kulture pitja, sploh prekomernega. Verjetno zato, ker sam nisem nikoli pil. Tudi žural nisem, zato ne bom nikoli prišel do točke, ko bi lahko rekel: »Evo, divja leta so za mano.« Vedno sem imel največ od tega, če sem zjutraj zgodaj vstal in šel v hribe. Nihče, razen nekaj kranjskih alpinistov, pa ne žurira do treh in se nato ob štirih loti vzpona v hrib in gre na plezarijo. To pa seveda ne

pomeni, da se bom kdaj sploh navadil zgodnjega vstajanja in težkih nahrbtnikov. Motivacije, da naredim, kar me veseli in v končni fazi osreči, imam na pretek, teža na hrbtu pa je druga zgodba.

11. Vas služba direktorja hotela Bohinj ECO kdaj duši? Bi imeli več svobode?

Včasih me res ima, da bi se na polno posvetil hobijem, če tako rečem. Po drugi strani pa bi mi bilo žal, če v življenju ne bi izkoristil tudi tega dela svojih možganov. Vodenje podjetja je velik

izziv za glavo in z glavo sem ga tudi sprejel. Poleg vodenja hotela delam še več projektov, od katerih sicer nimam finančne koristi, zato pa veliko osebno zadovoljstvo. Mnogokrat se je sicer doslej izkazalo, da sem tisto,

Če si v vrhunski kondiciji, greš lahko pred službo tudi na najvišje slovenske vrhove.

kar sem delal z veseljem in predanostjo, naredil ali opravil zelo dobro in da so se posredno ali neposredno iz tega ponudile tudi poslovne, torej finančne priložnosti. Včasih, ko mi kaj navidezno naključno uspe, prijateljem rečem: »Spet se mi je usralo!« A ko pomislim in pogledam z distance, gre za zdrav odnos do dela, ki se ga lotim. Nisem polovičar. Podjetje s 3,2 milijarde let-

nega prometa je na primer našlo neko fotografijo na mojem Instagram profilu. Pogledali so tudi mojo spletno stran, bili navdušeni in me kontaktirali. Z besedami sem spreten in znam biti prepričljiv. Čez slabe tri tedne je bil račun plačan. S to eno samo fotografijo, ki sem jo posnel ob svojem hobiju, sem si zaslužil za kompletno novo snemalno opremo. Glavna motivacija mi je sam proces, ko sestavljam koščke in vidim, da se s tega nekaj finega da narediti! Cilj – v poslovnem smislu je to najbrž denar – je stranski učinek, ne vodilo. Včasih se česa lotim samo zato, ker me moti, da še ni narejeno. Včasih za spodbudo potrebujem samo to, da mi nekje nekaj manjka, da ni ravno tako, kot bi lahko bilo, in da bi bilo zgolj koristno.

12. Na primer?

Tak primer so plazovne informacijske table. Gre za družbeno koristen projekt, ki ga bomo letos s prijatelji končno uresničili. Osem mesecev smo v društvu Freeapproved čakali na dokončna soglasja in se vmes usklajevali in dogovarjali s Triglavskim narodnim parkom, lastniki zemlje in s Cerkvijo. Na najbolj priljubljenih zimskih izhodiščih bodo stale table, ki imajo vse simbole z mednarodno usklajenimi standardi, opozorilne znake, navodila za prepoznavanje nevarnosti za plazove, poleg tega pa tudi sprejemnik za testiranje delovanja lavinske žolne. Sliši se brezveze, je pa s

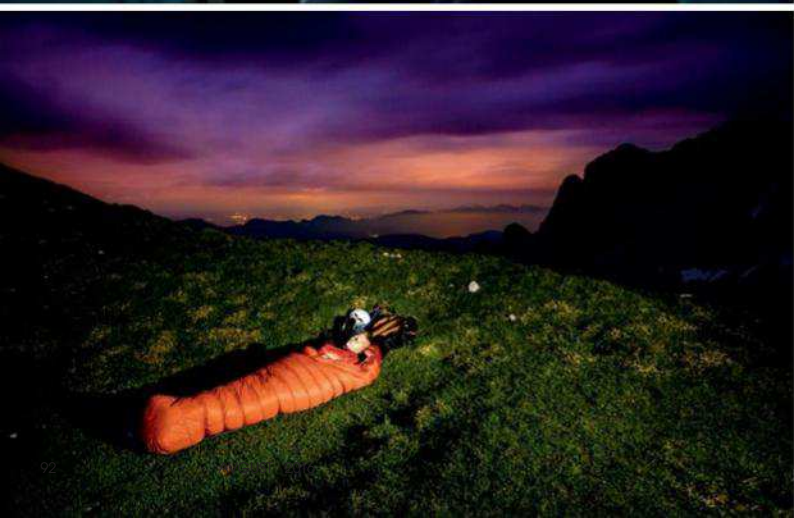
tem kar nekaj dela. Pri projektu sodelujejo prijatelji – domači in mednarodni strokovnjaki za plazovno varnost, slovenska GRS, naša Univerza in trgovina Actionmama – kup genialcev, ki so pripevali svoje ideje, koristne napotke ali nasvete, vse to pa je bilo treba uskladiti. Naslednja zadeva, ki se je bomo lotili, je spletni plazovni portal. Poleg tega bomo letos postavili še en bivak.

13. Kolikokrat na dan pomislite, da ste se odločili za pravi študij?

Včasih nikoli, včasih večkrat. Sicer pri svojem delu še zdaleč ne izkoriščam vsega svojega inženirskega potenciala in ga tudi ne negujem, mi je pa študij strojništva dal neizmerno širino. To je veda oziroma znanje, ki ti pomaga pri vsem. Nauči te razmišljati praktično, iz principa, kako stvari delujejo. Moja druga izbira je bila medicina, in če bi se takrat odločil zanjo, danes vseh svojih ljubezni verjetno ne bi mogel tako harmonično sestaviti v celoto.

14. Kateri so glavni izzivi direktorja trajnostno usmerjenega hotela?

Prvi izziv, ki nima prave povezave z ekologijo, je, da moraš iz nič narediti veliko. Če bi imel ogromno vrečo denarja, ki bi ga lahko vlagal v marketing, tuje svetovalce in izobraževanje, bi zadeva veliko hitreje rasla in se razvijala. Tako pa je treba zelo malo ali

dejansko nič nadomestiti z veliko inovativnosti in trdega dela. Da ti uspe v izjemno konkurenčnem svetu, je treba premostiti številne primanjkljaje. Dodatni oviri v Sloveniji sta visoka davčna obremenitev in okostenela birokracija. Brez popolnega zaupanja v sodelavce ne bi šlo – v skladu s trajnostno usmeritvijo je v našem hotelu zaposlenih kar 84 odstotkov lokalcev, prijaznih in srčnih ljudi, ki so najpomembnejša zvezdica, ki jo gostje najbolj cenijo. Vedno bolj spoznavam, da je največja kakovost hotela prijaznost osebja. V hotelirstvu pod nujno potrebuješ prijazne in zadovoljne ljudi, za kar sem kot direktor vsaj posredno odgovoren. Ena takšna storija je še posebno sveža. Šest uglednih tujih gostov, ki jih vodimo kot VIP, je obiskalo Slovenijo in bivalo v našem hotelu. Na golf jih je v Slovenijo pripeljal poslovni partner. Enega izmed njih sem osebno spoznal in med pogovorom mi je zaupal, da se v Bohinj vrača po 55 letih. Prvič je bil tu v času Jugoslavije skupaj s strašno premožnimi starši, industrialci iz Nemčije. Pravi, da se mu zdi Bohinj enako lep, enako zelen in ne nazadnje tudi enako poseben kot takrat. In da če bi moral izpostaviti prvo in najpomembnejšo vrtilino našega hotela – njegova širša družina ima v lastni več prestižnih hotelov po evropskih prestolnicah – sta to prijaznost in srčnost našega osebja! Le od trajnostne eko zgodbe pa ne bi preživel. Gostov za ta segment je namreč še premalo ali pa jih ne znamo uloviti, zlasti pa ljudje za to uslugo niso pripravljeni plačati več. Če jim to ponudiš zastonj kot dodano vrednost, so vsi veseli, z doplačilom pa mi ne bi daleč prišli. Ekološkost, zelenost in ostalo je vse fajn, prav je, da se tega vsakdo zaveda, a da bi iz tega delali velik biznis, zaenkrat vsaj za nas ne pride v poštev. Najbolj uspešni smo, če se gostje pri nas prijetno počutijo.

15. Kako pa definirate osebni uspeh?

Uspešen si vsakič, ko daš vse od sebe, ko se zares potrudiš, in to ne glede na končni rezultat. Šteje le to, da se podaš v igro, tvegaš, pa četudi parkrat zamočiš, se spet pobereš in greš dalje. Občudujem vse ljudi, ki so premagali strah, zavihali rokave, se učili, napredovali in pridobljeno negovali. Ko enkrat premagaš strah pred neuspehom, se sprosti vsa energija, ki jo potrebuješ za uresničitev ciljev, in se nehaš ukvarjati s tem, kaj si bo kdo mislil. Da si nor? Si pač nor. Sploh v Sloveniji spoštujem takšne uspešne in odločne ljudi. Kajti pri nas še vedno velja prepričanje, da karkoli zunaj povprečja ni v redu. Če nekdo dela preveč dobro, je lopov ali pa so odgovorni strici iz ozadja. Če ima nekdo idejo, jo uresniči, pa se ne izide po planih in pošlje podjetje v stečaj, je spet lopov oziroma se na to gleda kot na nekaj slabega. Očitno bodo morala miniti še leta in leta. V tujini velja, da se poskusi deset stvari, devet jih propade, ampak pomislite na tisto eno, ki uspe! Kdo je zdaj nor?

16. Kakšen je vaš odnos do strahu?

Lahko bi rekel, da se strah razvije v skladu s tem, kako gredo tvoje življenjske izkušnje. Če pomislim na svojo najresnejšo, je to zlomljen vrat v najstniških letih. Med treningom gimnastike sem v trenutku nepazljivosti priletel na glavo, se nekako pobral, šel na avtobus in domov. Naslednji dan ni bilo vse v redu in sva šla z mamo na vse mogoče preiskave. Vsaka je pokazala hujšo sliko in na koncu so se zdravniki, ker sem bil še v fazi rasti, odločili za rešitev, ki je do takrat v Kliničnem centru v praksi še niso izvedli. V glavo so mi zavrtali štiri luknje s samovreznimi vijaki, mi nataknilo krono oziroma okvir iz titana in me za dva mese-

ca položili vznok, da so mi lahko raztegovali hrbtenico, da so se polomljene kosti zrastle. Če bi se mi danes na podlagi te izkušnje, ki jo živo nosim v spominu, zgodilo, da bi mi v vratu samo malo škrtnilo, bi bila panika. Pri športih mi strah pospeši srčni utrip. Tik preden s padalom skočim z vrha, je strah še kako zelo prisoten, ker dejansko ne smem narediti napake.

17. Kaj vas sili v skakanje v prepad, ki ne dovoljuje niti najmanjše napake?

Ne vem, težko bi odgovoril. V večino podvigov me vleče, ker so zame novi. Še bolj me vlečejo tisti, ki jih pred mano ni poskusil nihče. Strah, ki se pojavi v takšnih primerih, je dober, ker ti pomaga preživeti. Pri tem gre za čisto fiziologijo. V telesu se sprožijo procesi, ki ti pomagajo, da si popolnoma osredotočen, da bolje vidiš in slišiš, da, karikirano povedano, za določen čas postaneš superčlovek. Strah je dober in koristen, dokler te ne paralizira. Vse odzive telesa jemljem skrajno resno in se poslušam. Vsakdo ima svoje strahove in svoj prag, zato na nikogar ne smemo gledati zviška. Strah, ki ga nekdo doživi pri skoku s padalom, je lahko enako močan kot tisti, ki ga drugi doživi pri srečanju s kačo.

18. Kako ločite strah od intuicije?

Včasih ga ne, kar je najslabši scenarij, ki se ti v oteženih okoliščinah lahko zgodi. Ko tega dvojega ne ločim več, se obrnem proti dolini in si rečem, da danes pač ni dan, gora bo počakala. Seveda pa sploh pri plezanju obstajajo tudi situacije, ko se enostavno ne moreš vrniti nazaj. Vsak plezalec ve, da tisti rek, da imamo v življenju vedno možnost izbire, v steni včasih ne velja. Temu v gorskem svetu rečemo objektivne nevarnosti. Takšne, na katere nimaš vpliva. Teoretično bi lahko ostal doma in sploh ne šel, ampak recimo, da so razmere ugodne, greš, potem pa te kljub izkušnjam in znanju kaj preseneti, kar se ne nikakor ne da predvideti. Na primer potresa, ki sproži kamnje, podiranje ledenih serakov in še kaj.

Na to nimaš vpliva.

19. Kako takrat pomirite telo in um?

V nepredvidljivih in nepriča kovanih situacijah je bistveno, da se v čim krajšem času sprijazniš s tem, da izbire ni. Da je na meniju samo ena jed. Ko se vdaš, se za silo

pomiriš in megla v možganih se razkadi. Reagiraš instinktivno. Če si zelo treniran in imaš veliko izkušenj, lahko tudi razumno in premišljeno. Vsekakor pa, če se ti to že zgodi, moraš nato to izkušnjo vzeti skrajno resno, kot šolo za prihodnost. Takšnega izpita v življenju mogoče niti ne moreš opraviti dvakrat. Ja, vem, kaj pomeni biti posran od strahu. Zgodi se vsakič, ko vidim pajka. [smeh]

20. Severnemu medvedu še niste zrl v oči?

Nisem, pa čeprav smo ga na Aljaski malo pričakovali. V ekipi smo drug drugega izzivali z zgodbami o smrdečih medvedih, ki pridejo sredi noči, ti odprejo šotor in pojejo vso šunko. Ne, ne lovimo hrane z golimi rokami, ta ideja nam je sicer všeč, romantična je, a nismo dovolj dedci in dejansko še nismo bili v situaciji, ko bi nam šlo za življenje. Mogoče bomo imeli več sreče na Antarktiki, ki bo definitivno ena od naših prihodnjih destinacij. Že dolgo sanjam o tem najbolj divjem sedmem kontinentu, kjer ni mrčesa, ni žužkov, je pa veliko vetra in mraza ter lepih, še neosvojenih vrhov in nepreplezanih sten. Dimenzije pa so točno takšne, kot so mi najbolj všeč: neskončne. 📺

JEZDENJE VALOV NA RTU STRAHU

TEKST TINA TORELLI, MIMI LAMONTAIGNE
FOTO RED BULL CONTENT POOL

V ČELJUSTIH OCEANA **RUSSELL BIERKE** ENO Z VALOVI

Zmagovalec letošnjega ultimativnega deskarskega tekmovanja Red Bull Cape Fear, ki ga vsako leto priredijo na Rtu strahu, je Avstralec Russell Bierke, 18-letnik, ki je na tekmovanju pokazal vse, kar imajo veliki. V boju z gigantskimi valovi namreč potrebuješ oboje: nedolžnost otroka ter modrost starca, in to svoje najstnik iz Ulladulle ima. Russell Bierke, ki je strast do jahanja valov podedoval od očeta, pozna ocean, ne pa brezglavega strahu.

Ko deskar izbere primeren val, ga ujame ter drsi z njim proti obali. Ko ga val zagrabi, vstane na deski in se spusti po steni vala navzdol. Deskar je ves čas na peni, torej pred delom, kjer se val lomi, in izkorišča njegovo potisno moč za drsenje diagonalno proti obali. Kdor ne pozna sebe in ne pozna oceana, ne bo nikoli dober deskar. Eno je uspešno ujeti peno vala, drugo je zaupati sebi in svojim sposobnostim, da se boš izlekel izpod vodne gmote, ko te val pokoplje pod seboj.

Šestega junija letos so v Rt strahu udarili največji valovi v zgodovini ultimativnega deskarskega tekmovanja, ki so že tako težki preizkušnji dodali še nekaj (tudi dobesedne) teže. V tekmovanju, ki traja dva dni, se je letos v zgodovino zapisal najstnik: 18-letni Bierke, ki je z valov posnel najboljšo peno, mojstrsko zdrnil skozi najgloblje kanale in premagal največje lovce na valove na svetu. Koby Abberton, Ryan Hipwood in James Adams so morali na koncu priznati premoč mladeniča z Južne obale. V napetem finalu, ki ga je Hipwood opisal kot čustveni vlakec smrti, se ni nihče huje poškodoval, odrgnine in modrice pa v tekmovanju, ki krepi srce in duha, ne štejejo. Na sceni je definitivno nova generacija srfarjev, ki se zna bolje zlit z naravo in ima močnejše srce.

»Hvaležen sem Red Bullu, da me je povabil na to tekmovanje,« je po koncu drame povedal presrečni Bierke. »Dogodka niti nisem občutil kot tekmovanje, zame je šlo bolj za deskanje na popolnih valovih s kupom športnikov, po katerih se zgledujem že leta. Valovi so bili zlasti prvi dan zares grozljivi, drugi dan pa se je ocean nekoliko umiril in nam pripravil nepozabno zabavo.«

RUSSELL BIERKE: TRI VPRAŠANJA ZMAGOVALCU

V: Nekam mlad si za tako zahtevna tekmovanja, kot je Red Bull Cape Fear. Mladost je norost?

O: Menim, da me ni nič manj strah, kot bi bilo kogarkoli. Ni pomembno, kako dober deskar si – ko se podaš na največje valove, je določena stopnja strahu vedno prisotna. Tisto, kar te potisne prek roba, sploh ni tvoja sposobnost jezenja valov, temveč zaupanje vase. Če verjameš, da boš preživel, ko te bo val zalil, se tega loti, sicer pa ne. Ni namreč vprašanje, ali se bo to zgodilo ali ne – vprašanje je, kdaj in kako hudo bo.

V: Svojih 18 let dojemaš kot prednost ali slabost?

O: Menim, da je moja mladost prednost in slabost. Ko si starejši, imaš več izkušenj, zato so tvoje odločitve pametnejše. Ko si mlad, pa si bolj prilagodljiv – čeprav napraviš napako, si je ne očitaš tako zelo, motivacija ti ne pade, hitro se pobereš in gremo dalje.

V: Kaj v tebi te sili v lov na velike valove? Lahko bi se osredotočil na toliko drugih stvari: šolo, običajno najstniško življenje, žur ...

O: Energija, ki mi jo da val, premaga vse drugo v življenju. To je po eni strani hecno, ker si po vsaki takšni operaciji za nekaj dni fizično in mentalno povsem izčrpan. Takoj, ko se regeneriraš, pa hočeš še! Hitro pozabiš, s čim si se ravnokar soočil, in vse, kar si želiš, je še en velikanski val.

Nič manj me ni strah, kot bi bilo kogarkoli. Ni pomembno, kako dober deskar si – ko se podaš na največje valove, je določena stopnja strahu vedno prisotna. Prek roba te potisne zaupanje vase.

Brezskrbno na pot!

Poletje je tu! Počitnice, izleti in potovanja nas napolnijo z energijo in poskrbijo za nove nepozabne dogodivščine. Uživajte v soncu, morju ali gorah.

SEAT Ibiza

Živahen mestni avto, ki s svojo dinamično obliko in velikostjo vedno preseneti. Ponuja izbrano paleto barvnih paketov, ki jih lahko uskladite z notranjimi in zunanji detajli. Vaša Ibiza po vaši meri: Vedno pripravljena na akcijo, saj jo poganja paleta novih, učinkovitih in varčnih motorjev **Eco-TSI**. Več moči pri manjši porabi. A ni le živahna, je tudi pametna. V čisto prenovljeni notranjosti prinaša najsodobnejšo tehnologijo, da bo vaša vožnja prijetna, zabavna in varna. Z zaslonom na dotik in e-sistemom **Full Link**, ki preslika vaš pametni telefon na zaslon avtomobila, boste vedno ostali varno povezani. Varnost pa nadgrajuje z najnovejšimi tehnologijami, kot sta sistem za zaznavanje utrujenosti in kamera za vzvratno vožnjo. Vse to in mnogo, mnogo več. Naj očara in zapelje tudi vaše racionalne čute.

Več o novi SEAT Ibizi na www.seat.si.

Za kristalno jasen pogled na cesto!

Čistilo za steklo OMV CARISTAL zagotavlja optimalno čiščenje, saj brez težav odstranjuje prah, mrčes ter ostanke olja in silikona, nanotehnologija in posebni dodatki pa hkrati zavirajo nastajanje nove umazanije. Čistilo OMV CARISTAL z vonjem limone je na voljo na vseh bencinskih servisih OMV v obliki koncentrata (v 0,5- in 1-litrski embalaži), ki se redči z vodo v razmerju 1 : 5, ali že pripravljene mešanice (v 1- in 3-litrski embalaži).

www.omv.si

So sanjske počitnice prav tisto, kar potrebujete?

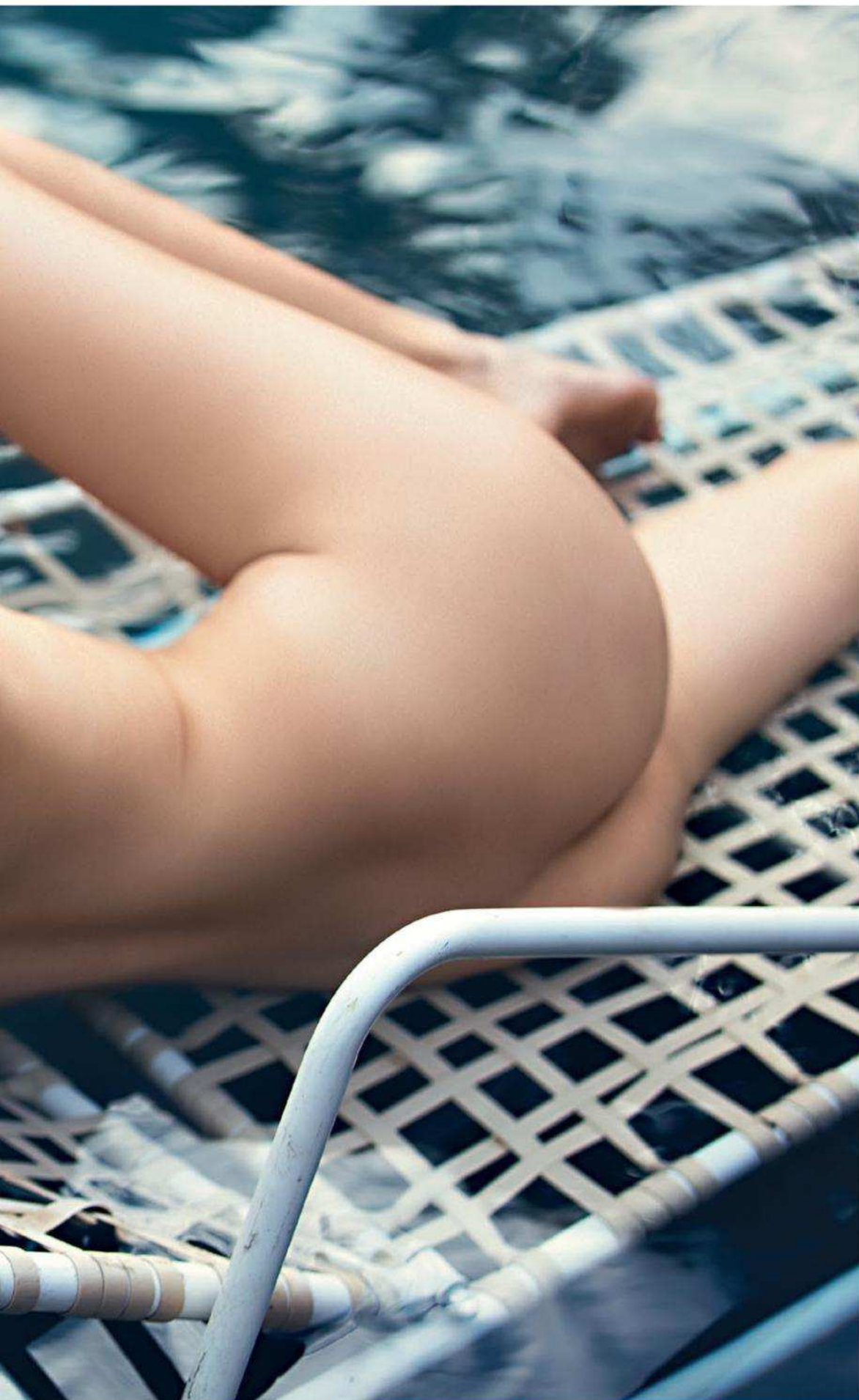
Poletje je čas počitnic, dogodivščin in čas, da izpeljete vsa odložena prijetna opravila. Zakaj bi imeli ob tem denarne skrbi? V banki SKB so za vas pripravili zelo ugoden Poletni kredit

s fiksno ali spremenljivo obrestno mero in hitro odobritvijo. Ob sklenitvi turističnega zavarovanja Generali Turist z asistenco v tujini pa dobite gotovinski kredit še ugodneje.

ANTHEA PAGE

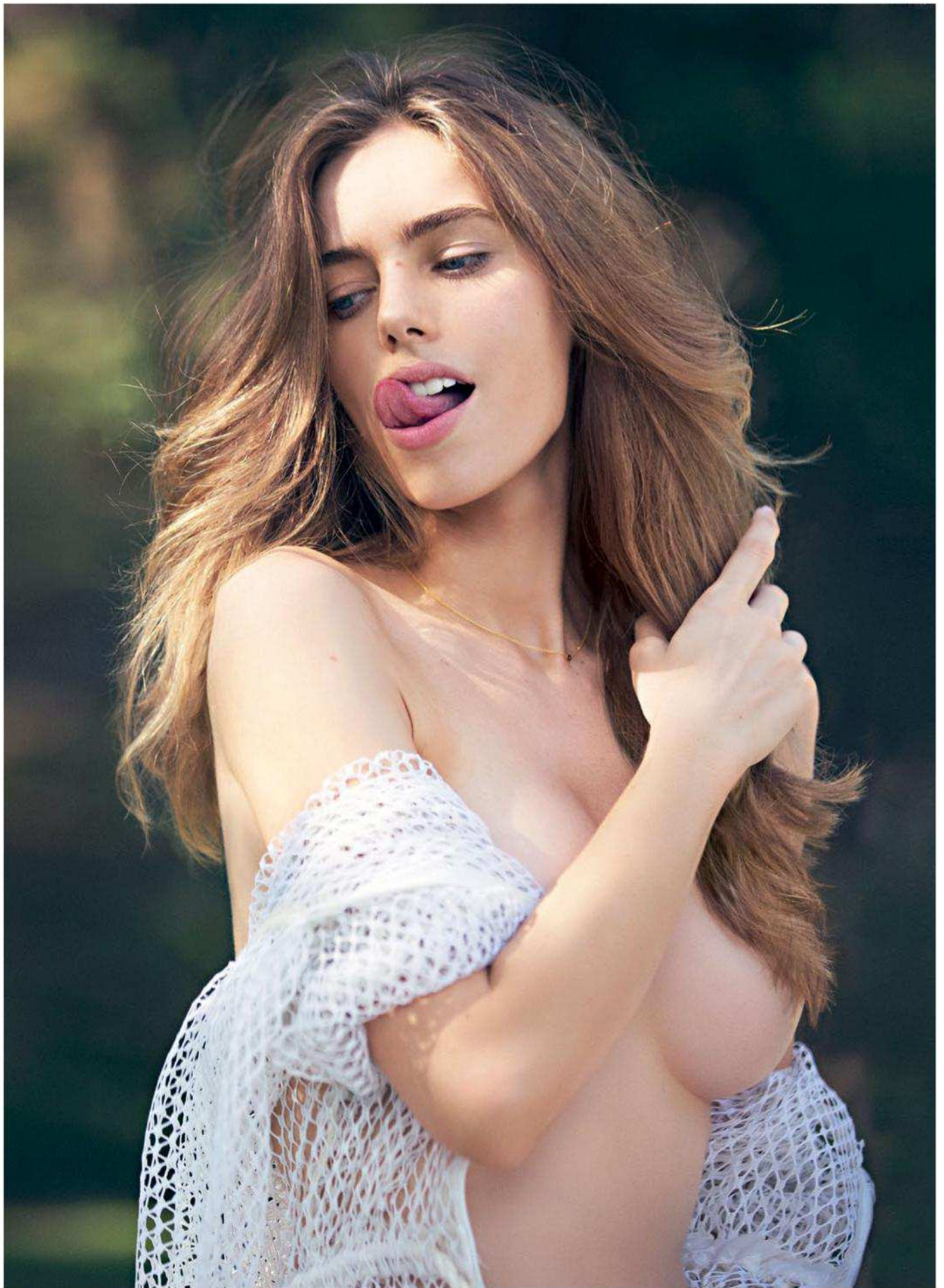

**K
U
L**

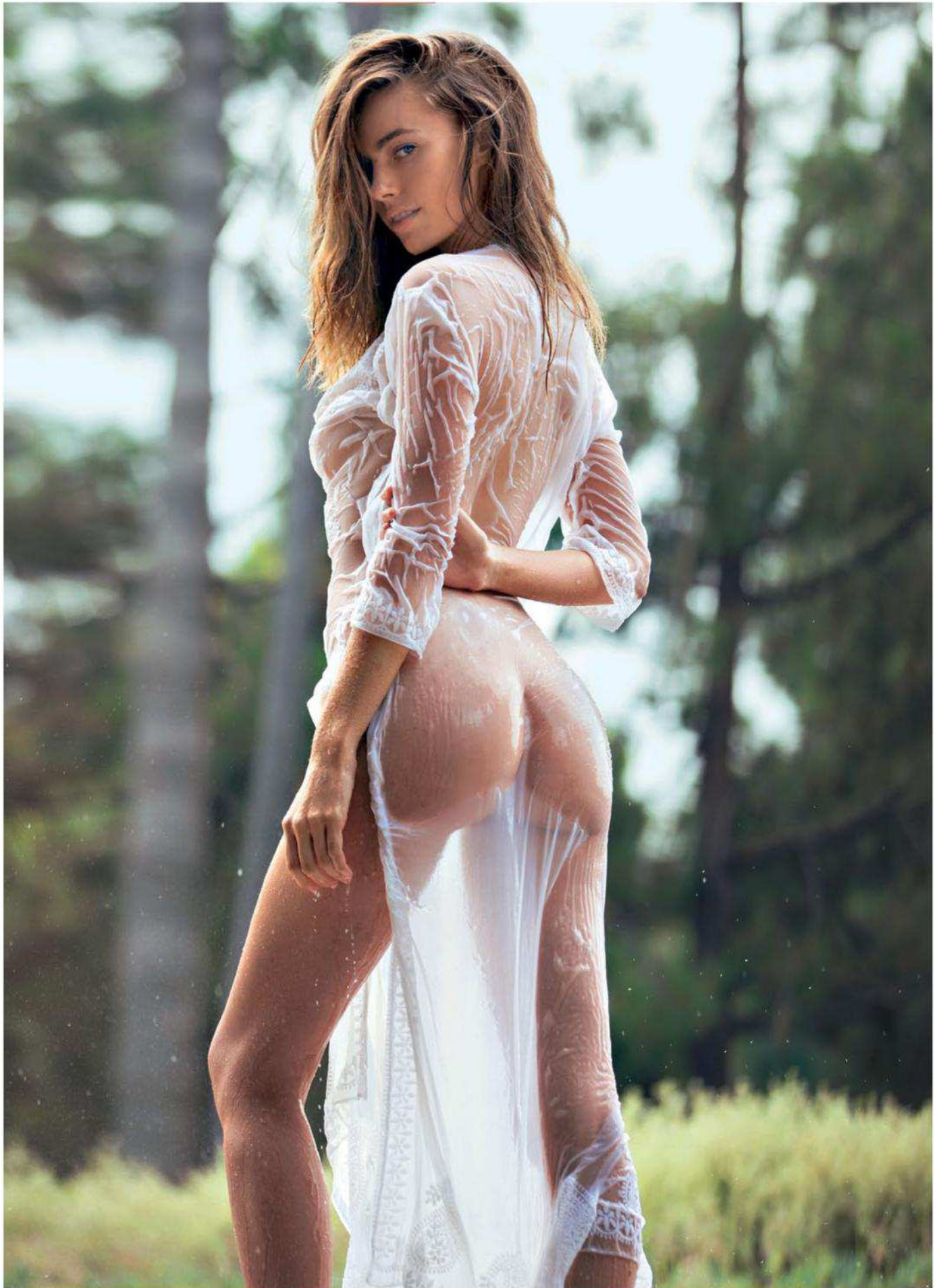
**FOTO
DAVID BELLEMERE**

**S
V
E
Ž
I
N
A**

Marihuana za gurmane

Natančno doziranje hranljivega THC prinaša z veščinami mojstrov kuhanja pravo prehransko revolucijo. Skupaj z legalizacijo marihuane, o čemer Playboy že od nekdaj progresivno piše. Za zdaj v ZDA, morda nekoč tudi v Sloveniji.

■ »Rada bi ustvarjala jedi višjega razreda,« je leta 2010 v trenutku navdiha na glas pomislila Sanfranciščanka Vanessa Lavorato, diplomiranka z Berkleyja. Takrat so bile v San Franciscu edine užitne jedi z vsebnostjo marihuane zgolj masleni piškoti in sladki kosmiči. Za Vanessa, ki se je takrat udinjala najboljšim lokalnim restavracijam, se družila z izbirčnimi gurmani in se pod mentorstvom mojstra slaščic in botra samooskrbne kuhinje Cheza Penisse celo sama naučila pripravljati čokolado, to preprosto ni bilo dovolj. Zato se je preselila v Los Angeles in tam kar sama optimizirala recepte za fleur de sel karamelo in malinov ganache, vse seveda obogateno s THC. Njene mojstrsko izdelane slaščice z marihuano so zdaj na voljo tudi po spletu, sicer pa so naprodaj v trgovini Eagle Rock pod nazivom Marigold Sweets. »Želeli smo se kar čim bolj oddaljiti od stereotipov zadetkar-skih mafinov in serije Cheech & Chong, tudi ko smo izbirali ime.«

Toda Kalifornija ni Kolorado ali Washington, dve od peščice zveznih držav, ki so do zdaj legalizirale rekreacijsko uporabo marihuane. Vse sicer kaže, da bo t. i. zlata država to storila še letos, do takrat pa gandža in sorodni izdelki ostajajo legalni le za paciente, ki imajo ustrezno zdravniško potrdilo (v ZDA z dovoljenem zdravniku za uporabo marihuane pacienti dobijo nekakšne kartice, s katerimi jim je dovoljeno kupovanje določenih količin marihuane). Vanessa se mora zato s svojimi slaščicami za zdaj omejevali na popolnoma farmacevtske storitve. »Sodelujemo z uradno, licenčno ambulanto, kjer sem tudi sama pacientka. Za paciente te ambulante izdelujem čokoladice z marihuano,« razkrije Vanessa.

Ker pa se naša kuharica temu poslu posveča že od leta 2010, so vmesna leta raziskav in preizkusov občutno izboljšala

končne izdelke. Pred šestimi leti so ljudje delali izključno s t. i. shake marihuano – kopicami mlete gandže, drobtinami, ki so jih kupovali v velikih vrečah. »Zato so takrat vse jedi z marihuano imele rastlinski okus,« pove Vanessa. »Iz teh drobtin smo poskušali dobiti zelo majhno količino tetrahidrokanabinola oziroma THC, zato je bil rezultat grenak, kot čaj, ki se je predolgo namakal v vodi.« Doziranje je bilo ravno tako problematično z uporabo shake metode. Se spomnite tistega trenutka v srednji šoli, ko ste hrustali kolačke z gandžo, potem pa postali paranoični in omočični ter ste si zapravili vse možnosti z dolgoletno simpatijo? To so bili kolački, narejeni s šejkom, zato so imeli nenormalno velike količine THC. Danes s procesom izločanja ogljikovega dioksida dosežejo natančen in čist koncentrat, ki ima celo do 90 odstotkov THC. »To lahko potem vstavim v mojo čokolado in poskrbim, da sem z doziranjem konsistentna.«

Večji proizvajalci gredo v nadzoru kakovosti še korak dlje. V severni Kaliforniji podjetje Altai Brands lahko proizvede celo do 30 tisoč kosov sladkarij z marihuano vsak dan. »Že tako je težko izdelati en sam karamelni bombon s THC, proizvesti 30 tisoč takšnih bombonov pa je popolnoma drug nivo spretnosti,« pove Rob Weakley, direktor podjetja Altai. S tem ko se jedi s THC tako vztrajno pomikajo v dobičkonosni mainstream, Weakley upa, da bo lahko kapitaliziral na račun ljudi z dobrim okusom in željami po ravno pravnih stopnji zadetosti s to priljubljeno 'začimbo'. »Naši izdelki bodo imeli na uporabnika ravno toliko učinka kot kozarec vina,« pravi Weakley. »Pri doziranju z 10 do 25 miligrami je pomembno, da ostaneš koherenten in družaben. Nihče noče pojesti koščka čokolade in nato ostati priklenjen na kavč, kot se je to dogajalo zadetkarjem v srednji šoli.«

THC ZA VSE

ALTAI BRANDS

Soustanovitelji Mark Ainsworth, Rob Weakley (tudi soustanovitelj znamke Pebble Beach Food & Wine) in Gavin Kogan, odvetnik z vsem potrebnim znanjem o legalni uporabi marihuane, pod znamko Altai v Kaliforniji izdelujejo čokoladne paličice, bombone, dražee in druge sladkarije.

MARIGOLD SWEETS

Čokolade Vanesse Lavorato vsebujejo zgolj 25 mg THC (praline še manj, 16 mg), zato je možnost za predoziranje zelo malo. V svoji slaščičarni izdeluje tudi slaščice brez vsebnosti THC.

DEFONCE

Defonce (kar v francoščini pomeni 'biti zadet') je nova znamka na trgu. Kot Lavorato slaščičarji pri Defonce uporabljajo konsistentno izdelan koncentrat kanabisa.

OPUS

Pri Opusu izdelujejo tako čokoladice THC kot tudi kanabidiol (CBD). CBD-slaščice so namenjene pacientom z bolečinami in nimajo psihoaktivnega učinka.

KIVA CONFECTIONS

Ena redkih slaščičarn, kjer proizvajajo lastno čokolado naravnost iz zrn. Pod znamko Kiva ponujajo več kot ducat jedilnih slaščic z vsebnostjo THC.

Revolucija azijskega koktajla

POZABITE NA SAKE BOMBE IN SOJU MARTINIJE. AZIJSKI KOKTAJL JE POSTAL OBRTNA DEJAVNOST.

Če bi vam pred leti uspelo kje najti barmana, ki bi vam znal sestaviti koktajl s podlago kakšnega močnega azijskega alkoholnega napitka, bi verjetno končali s kozarcem ogabnega soju martinija s sadnim priokusom. Manj kreativni mešalci pa bi vam preprosto postregli sake bombo. Toda Zahod postaja vedno bolj pozoren na azijske alkoholne zvarke in barmani z največ domišljije že vključujejo azijski alkohol v svoj repertoar. Na Vzhodu so našli nov navdih za popestritev nabora koktajlov, zato je prav, da vam razkrijemo ključne mešanice in podamo nekaj nasvetov poznavalcev, da boste že pri naslednjem pijančevanju na tekočem s pivskimi sladicami iz daljnovzhodnih dežel.

MARTINI FUJIANI

Kitajski baijiu je najpogostejše za užita alkoholna pijača na svetu, a vendar je Zahod šele pred kratkim začel odkrivati ta nenačaden, grenkobni, čokoladni, gobovi (ja, malce zavije celo na okus po gobah) koktajl in vse njegove potenciale. V Ameriki, točneje v New Yorku, so tako že odprli prvi baijiu bar. Imenuje se Lumos, lastnik Osrone Salicetti pa običajno ta kitajski napitek meša z dateljni, marelicami, ananasom, pekočimi paprikami, sezamom in drugimi zapletenimi okusi. Salicettijev martini fujian je nadgradnja poznane martinije. Gre za združitev alkoholne pijače baijiu z limonsko travo in pri mešanem ingverjevem likerjem, limono in sadeža liči. Rezultat je sladko-kislo-pekoča pijača, ki je kot nežen uvod v svet bijiouja.

Sestavine: 1,5 cl baijiuja (tega poprej začinite z limonsko travo, in sicer tako da v 750 ml baijiuja dodate šopek olupljene in narezane limonske trave ter zvarek čez šest dni precedite v čisto steklenico), 2,2 cl ingverjevega likerja (npr. Domaine de Canton), 2,2 cl sveže stisnjenega limonovega soka.

Priprava: Vse sestavine dodajte v mešalnik in tega napolnite z ledom. Premešajte, precedite v širok kozarec za šampanjec in okrasite z bilko limonske trave.

NAPREDNI KOKTAJL ŠOČU

Šoču (shochu) je brezbarvna japonska alkoholna pijača, ki jo destilirajo iz različnih tozemeljskih reči (običajno iz riža, hmelja ali sladkega krompirja), v ustekleničeni različici pa jo po navadi dobite s precej nizko vsebnostjo alkohola – okoli 25 %, še manj, če sežete po korejski različici soju. Kenta Goto, lastnik bara Goto v New Yorku, že nekaj časa streže japonske koktajle, ki vsebujejo šoču, mešan s paleto dodatnih napitkov, in pravi takole: »Šoču ima podoben okus kot vodka, če je destilirana iz hmelja. Če pa je destilirana iz sladkega krompirja, ima bolj okus po rumu.« Goto v koktajle rad doda še kanček kakšne vrhunske alkoholne pijače z višjo vsebnostjo alkohola, da končni zvarek tudi pošteno useka. To je tudi njegov trik za optimizacijo koktajla šoču.

Sestavine: 6 cl šočuja, 2 čajni žlički zrelega džina, polovičko čajne žličke sladkega sirupa in nekaj kapljic alkoholne pijače ki uchi no shizuku, ki jo destilirajo iz japonskega belega piva.

Priprava: Vse sestavine dodajte v kozarec za mešanje in napolnite z ledom. Premešajte, nato precedite v širok kozarec ali pa, še bolje, v leseno sake posodo mosu.

LIZANJE RAN

Mike Raymond iz Houstona ima resda zbirko najboljših tekasaških viskijev, a ima tudi zavidljiv nabor japonskih viskijev – v bistvu ima vse japonske viskije, ki jih lahko dobi. Ko je treba zmešati koktajl, pa ima Raymond le eno pravilo – nič ne sme nadvladati okusu viskija. Zato stavi na začinjen šeri sirup s tonikom, ki se odlično sklada z japonskim viskijem hibiki harmony. Raymond tej mešanici pravi lizanje ran in vam rade voljo razkrije kar celoten recept.

Sestavine: 4,5 cl viskija hibiki harmony, 1,5 cl sirupa oloroso (enostaven sirup zmešate z nekaj šerija oloroso, dodate 1 čajno žličko popra v zrnu in 1 čajno žličko klinčkov, vse skupaj kuhate 10 minut, nato precedite), 0,7 cl sveže stisnjenega soka limone, polovičko čajne žličke sivkine grenčice, tonik, od 4 do 6 lističev mete.

Priprava: Vse sestavine razen tonika in mete združite v velikem kozarcu, napolnjenem z ledom. Prilijte tonik do vrha in rahlo pomešajte. Okrasite z meto.

ZAHOD-NJAK

Sake je seveda japonsko riževino, a če ga poznate le kot topel napitek, ki ga hitro zlijemo po grlu po rundi sušija, potem pravega sakeja še niste odkrili. »Sake v koktajlu igra podobno vlogo kot vermut ali liker,« pravi Martha Chong, barmanka v kalifornijskem baru Camino. Dvema tamkajšnjima pridelovalcema sakeja in lokalni trgovinici z barskimi pripomočki je za promocijske namene celo razvila čisto nove koktajle na podlagi sakeja. Njena najljubša sakeja za uporabo v koktajlu sta genšu, ki pred ustekleničenjem ni razredčen in ima zato višjo vsebnost alkohola, ter nigori, nefiltriran, bolj gost sake z motno barvo in zelo sladkim okusom. Za svoj najprepoznavnejši koktajl, ki ga je poimenovala zahodnjak, uporablja sake genšu, začinjen ržen viski in kanček genepeja, likerja z botaničnimi primesmi, ki je domač v alpskem svetu.

Sestavine: 6 cl genšu sakeja Sequoia, 1,5 cl rženega viskija, 1 čajna žlička genepeja.

Priprava: Vse sestavine zlijete v širok kozarec, v katerem je le ena velika kocka ledu. Pomešajte, da se sestavine združijo.

HAIBIKE XDURO URBAN RC

Mestno kolo z divjo obliko ogrodja se lahko pohvali z integriranimi lučmi in trpežnim pogonskim sistemom znamke Bosch.
Okrog 4040 €

Ali e-kolo lahko reši svet?

Če nič drugega, bo potiskanje pedal na vaši poti precej lažje kot doslej.

Sezona kolesarjenja je tu in zdi se, da je vsako leto več tistih, ki se v zabasana mestna središča namesto z avtomobilom podajajo s svojim zvestim kolesom. Saj je logično. Tako se privarčuje, ni frustracije zaradi iskanja parkirnega prostora in za povrh se gibljemo in tako ohranjamo zdravje. Samo ena težava je: sploh v poletnih mesecih se kolesarji hitro spremenimo v smrdečo, potno nesnago. Rešitev za to so e-kolesa, električna kolesa, ki počno vse to, kar počnejo običajni bicikli, le da poganjanje ne zahteva kaj dosti navora – obenem pa obljublja, da se bomo s temi kolesi vozili hitreje, dlje in še pogosteje.

E-kolo si lahko torej predstavljate kot standardni dvokolesnik s super močjo. Poganjate ga kot običajno, ko pa se zaletite v klančino ali ko čutite, da noge postajajo utrujene (in da vam potne srage s hrbta že odteka za hlače), vgrajeni računalnik zazna dodatno trenje na pedalih in signalizira motorju, naj vam malce pomaga. Vi potem le pridno poganjate naprej, se ne upočasnite, le vse skupaj je nenadoma mnogo lažje. Vaša potovalna hitrost se ne spremeni, kolo jo ohranja s skorajda enako natančnostjo kot vaš avtomobil. Večina e-koles ima kot največjo potovalno hitrost določeno nekje med 32 in 45 kilometri na uri, ko vam pomaga pedala poganjati motor (tako da brez skrbí, ne bo kolo kar samo drvelo s hitrostjo, ki si jo je zapomnilo, ko ste raketirali po klancu navzdol), akumulator pa z enim polnjenjem zdrži do 40 kilometrov vožnje.

Kot potovalno sredstvo so e-kolesa v Evropi že cvetoč posel, zdaj se trend prenaša tudi v Ameriko, kjer izdelovalci mrzlično predelujejo obstoječa kolesa v modernizirana e-kolesa. »Ljudje so dojeli, da nimajo kondicije. Da si želijo biti več zunaj. Da želijo biti aktivni,« pravi Ed Benjamin, ustanovitelj in predsednik uprave podjetja Light Electric Vehicle Association. »Pred nami so prevozní izzivi. Pred nami so ekonomski izzivi. Električna kolesa so odgovor na vse te izzive.« Prodaja e-koles trenutno še vedno predstavlja zelo majhen odstotek celotnega povpraševanja po kolesih, a število uporabnikov električnih koles se iz leta v leto skorajda podvaja.

E-kolo je optimalen kompromis za ljudi, ki želijo prevozno alternativo z nizko emisijsko obremenitvijo. In sodeč po besedah državnih institucij, so kolesa preverjeno popolnoma varna. Prav tako ne zahtevajo zavarovanj, licenčnih ali registracije. Vseeno se tako v Ameriki kot v Evropi še vedno ureja drobní tisk, da se ne bi morebiti zgodilo, da vaše e-kolo prečka kakšno državno mejo in nenadoma postane motor.

Dobra novica je, da številne znamke e-koles, kot sta na primer ProdecoTech in Specialized, ali pa skupina Accell Group (ki si med drugim lasti znamke Raleigh, Haibike, iZIP in Diamondback), neprestano nadgrajujejo tehnologijo, da je ta na samem kolesu čim bolj neopazna. Akumulator je skrit pod sedežem ali v ceveh ogrodja, motorji, ki so nameščeni za nosilci pedal, pa so domala neslišni. Na trgu niti ni več e-kolesa, ki bi bil glasnejši kot najbolj tih električni avtomobil.

Nekaj težav sicer je. Prva je zagotovo teža kolesa, saj povprečno e-kolo tehta okoli 24 kilogramov, kar je približno dvakrat toliko, kot so težka običajna kolesa. Druga težava je cena. Za dobro e-kolo ugledne znamke boste odšteli najmanj 1300 evrov. Toda cene že padajo in z rednim vzdrževanjem vam bo e-kolo služilo tudi 15 let – kar pa je, čisto po naključju, največ, kar lahko pričakujete tudi od novega avtomobila.

VKLOPITE SE IN POGANJAJTE

Elegantna e-kolesa
za globlje žepe

IZIP E3 PROTOUR

Blatniki, luči in zadnji prtljažnik so del standardne opreme, kolo poganja 500-watni akumulator, ki premaga vse izzive urbanega popotovanja. Okrog 2450 €

TREK CONDUIT+

Ker ima aluminijsko ogrodje, je to mestno kolo nekoliko lažje, ravnotežje pa seveda ohranjata motor, vgrajen v os zadnjega kolesa, in na cev pripet akumulator. Okrog 2640 €

STROMER ST2S

Brezžična elektronska menjava prestav in velikanški akumulator, s katerim vas kolo z enim polnjenjem popelje kar 175 kilometrov daleč, sta ključna razloga za visoko ceno tega vrhunškega e-kolesa. Okrog 8340 €

Če se boste nastavljali kot pav, potem to počnite pravilno: z jakno letošnjega poletja. Lahkoten saten, poslikan z divjimi motivi, za popoln festivalski nastop.

Satenasta jakna,
Valentino na MrPorter.com,
okrog 2100 €

Oblečeni za poletno rajanje

Da boste kar čim bolj izstopali, ko boste fotografije s poletnih festivalov metali na veliki oder Instagrama, izberite odštekano jakno in modne dodatke, ki so tako brezčasni kot tudi izredno praktični.

SEZNAM ZA POLETNI SLOG

Sončna očala s klasično silhueto, nadgrajena le z matiranim črnim okvirjem in lečami v mavričnih barvah, so snidenje stare šole in modernega sloga.

Sončna očala terrazzo M3, Retrosuperfuture, ok. 300 €

Sandali iz prepletenega usnja zagotavljajo ravno pravšnje zračenje, so pa tudi dovolj trdi, da z njimi lahko brezskrbno hodite po vsem, kar se pred vami pojavi na sončen dan.

Moški čevlji, TOMS, ok. 79 €

Prašek za lase, ki deluje kot suhi šampon. Izdelan je iz gline, riževe moke in esencialnih olj. Ker včasih poletna vročica zahteva, da varčujemo z vodo – in ker včasih festivali nimajo tušev.

Naravni prašek za lase, Alder New York, ok. 30 €

Zaščitite si vrat pred opeklinami s to živahno golfistično čepico, poslikano s plevelom, aligatorji, dihurji in drugimi lepotami z bolj eksotičnih vrtičkov, v imenu čepice oklicanih za sovražnike igrišč.

Čepica enemies of the course, Nike, ok. 35 €

ASMARA

PRIVID IZ FELLINIJEVEGA FILMA

TEKST & FOTO ALEŠ BRAVNIČAR

Ponosen dragulj v kroni Mussolinijeve najljubše afriške kolonije, bonvivan-sko središče Eritreje in prestolnica de-že z najnižjo informacijsko svobodo na svetu po podatkih RSF bo v svojih mogočnih kinih iz časov Dučejevih pohodov ravno gostila premiero filma *Smrtonosno orožje 2*, posnetega leta 1989.

Visoko v gorah vzhodne Afrike morda ni najprimernejši kraj za urbano idilo, toda več kot 2000 metrov visoko stoji pod prežganim nebom somalskega polotoka ena najbolj edinstvenih afriških prestolnic, ki je bila skoraj v celoti zgrajena med letoma 1936 in 1941, torej v času italijanske kolonialne vladavine. Takrat je bila Asmara, danes glavno mesto Eritreje, prazno platno, na katero so svoje utopične arhitekturne ideje pleskali italijanski arhitekti, ki so jim tovrstne projekte zavračali v domovini. Obdobje Mussolinijeve diktature, čvrsto začrtanih vizij in oblikovalskih ideologij je mesto, okiteno z novo podobo racionalizma, zaznamovalo za vedno, pa čeprav njegove korenine segajo tisočletja v preteklost. Asmara je fantastični melanž najrazličnejših arhitekturnih slogov z začetka 20. stoletja, bolj kot na Afriko spominja na Miami Beach. Toda tukaj ne boste našli lamبورghinijev, prsnih vsadkov in tropskega šika, le najboljši kapučino južno od rimskega Koloseja. V deželi, ki je stara prav toliko kot Slovenija, življenje teče precej drugače.

Med zvonjenjem iz mogočne kamnite katedrale, ki se bohoti v tipično romanskem slogu in bi brez zadržkov lahko krasila katerokoli mesto v Lombardiji, se po Asmari z minaretov sočasno razlega mujezinov klic k molitvi. »Homogeno razmerje muslimanov in kristjanov, ki živijo v sožitju, dela našo čudovito prestolnico sila svetovljansko,« je ob močni črni kavi sorte la favorita del sultano razlagal Heden Kebbede v kavarni kina Odeon. Ta v vsem svojem nedotaknjemem sijaju iz poznih tridesetih krasi tudi naslovnico odlične knjige o Asmari Edwarda Denisona, ki je bila eden od razlogov za moje potovanje. »Eritreja je neverjetno prijazna in gostoljubna dežela – prava redkost v Afriki. Roko dam v ogenj, da je Asmara ena najvarnejših prestolnic na črni celine. Vidiš, ljudje kljub težavam, krizi in pomanjkanju ostajajo nalezljivo prijazni.« Zraven je, tako kot vsi lepo urejeni gospodje, ki so se mudili za sosednjimi mizami, popil še motno mešanico lokalne janeževe alkoholne pijače zibib in vode ter se ozrl po kavarni. Ob oknu je stal dvomestni filmski plakat z Melom Gibsonom in Dannyjem Gloverjem za *Smrtonosno orožje 2*, v kotu na njem pa napis COMING SOON.

Asmara, danes glavno mesto Eritreje, prazno platno, na katero so svoje utopične arhitekturne ideje pleskali italijanski arhitekti, ki so jim tovrstne projekte zavračali v domovini.

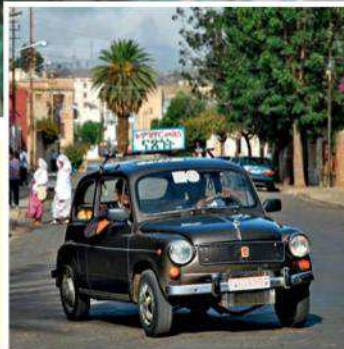
Italijani so v Eritreji ustanovili kolonijo na začetku 20. stoletja v času velike vizije za svojo veliko ovo tvorbo z imenom Africa Orientale Italiana. Že za časa okupacije so poskrbeli, da je Asmara postala igrišče za užitkarje – več kot pet novih kinematografov, opera, številni bari, golfska igrišča, teniški, jahalni in atletski klubi ter celo uradni bordel so zabavali nekaj tisoč Italijanov, ki so se iz tega ali onega razloga na začetku tridesetih let znašli v takrat tako eksotični Abesiniji. Ob kapitulaciji Italije leta 1943 jih je bilo tukaj že 60 tisoč. Ko so Združeni narodi na začetku petdesetih let Eritrejo na silo priključili k Etiopiji v navidezno federacijo, se je začel kaliti narodni upor. Kmalu je velika soseda Etiopija aneksirala Eritrejo, jezni domoljubi pa so jo mahnil v ilegalo. »Ne Haile Selassie ne rdeči tiran Mengistu nista zloмила volje naših gverilcev,« je na klopci ob danes presušeni fontani Mai Jah Jah, ki stoji pod četrto starih italijanskih vil, s ponosom v glasu rekel Bereket Abraha, zraven pa ob tla udaril s sprehajalno palico, ki mu pomaga pri hoji po bližnjem srečanju s sovražnikovo bombo, ki ga je zabrisala ob skalo. »Trideset let smo se bojevali za neodvisnost, potem pa smo iz jarkov zakora-

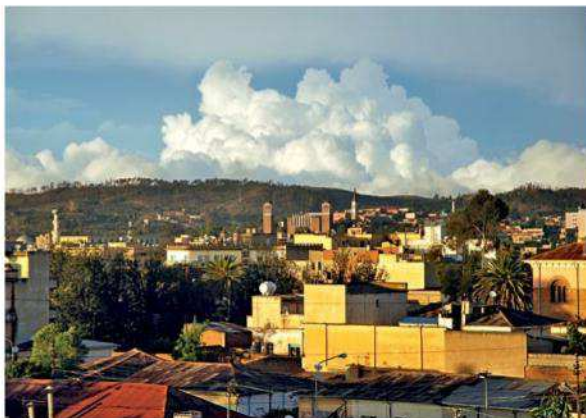
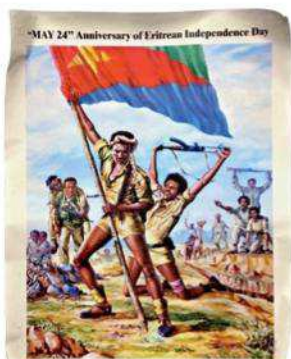
kali proti Asmari in v vsej svoji majhnosti premagali velikansko pošast. Bil sem med prvimi, ki so razvili neodvisno eritrejsko zastavo istega leta, ko se je osamosvojila tudi vaša Slovenija.« Dve leti kasneje, konec aprila 1993, je Eritreja po referendumu prvič zadihala neodvisno. Letos so ob srebrnem jubileju, 25-letnici osvoboditve – pa čeprav je Eritreja na večno zadnjem mestu, nekje ob Turkmenistanu in Severni Koreji, po informacijski in medijski svobodi brez demokracije – v deželi organizirali veliko slavlje, parade in karnevale, na katere so prišli tudi mnogi Eritrejci iz diaspore. Veliko jih je pred trdo roko državnega nadzora in prisilne vojaške obveznosti pobegnili v širni svet. Eritreja namreč brez pravega razloga ohranja stalno vojno pripravljenost.

Na ulicah Asmare sem se počutil kot sredi afriške koprodukcije naključnega Fellinijevega filma. Zjutraj je ob parčkih na vespah mimo lokalov, kjer so vsi pili svoj prvi makijato, pripeljal rumen fičko, popoldne so se praznje oblečeni gospodje s svojimi damami pod roko mimo nadobudne mladine podali na passeggiato, zvečer pa so v nekdanjem zbirališču fašistov Casa degli Italiani gostje srkali vermut in čakali na svojo velikodušno porcijo špagetov. Vse stavbe okoli avenij Harnet in Sematat so pričale o mogočni in burni preteklosti. A spomenika svojim herojem iz jarkov v Asmari niso nikoli postavili – namesto njega so raje izdelali kip šestmetrskih kovinskih sandal, ki so ponosen simbol gverilske bitke za neodvisnost, in ga postavili na ogled sredi mesta. Gverilci so namreč nosili gumijaste sandale, ki jih za nekaj deset nakfov lahko kupiš kjerkoli še danes. Leta 2008 so mestne oblasti po hitrem postopku in brez razlage kip nenadoma odstranile. Abeba Kiele, ki je lastnik ene redkih prodajaln spominkov nasproti krožišča, kjer je stal kip, mi ni znal (ali pa smel) povedati, zakaj.

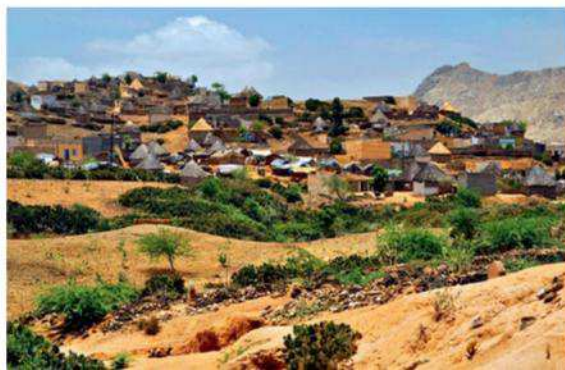
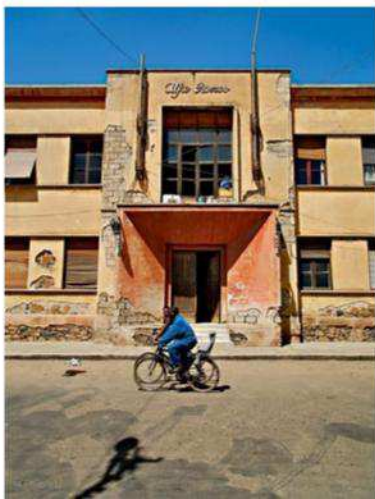

Jeffrey Gettleman, dopisnik New York Timesa v Nairobiu, je asmarski art deco laboratorij poka-
jočih fasad in pastelnih tonov poimenoval »Mia-
mi Beach brez minikril in razkošnih avtomobi-
lov«. Nanj ga je spomnila ena najbolj nenavadnih
stavb v Afriki, ki imitira streamlined dinamiko po-
znih tridesetih z aerodinamično obliko letala kot
stilske reference večni slavi transporta. Bivša de-
lavnica Fiat Tagliero kot najlepši primer afriškega
futurizma spominja na dela Franka Lloyd Wrighta
(ki je svojo edino črpalko v Minnesoti izdelal
skoraj 20 let kasneje), a zgodba njenih 30-metr-
skih lebdečih kril je še bolj zanimiva. Arhitekt
Giuseppe Pettazzi je moral zaradi dvomov ob-
činskih mož, da bodo nenavadno dolga krila res
stala samostojno, na njihov ukaz moral konstruk-
ciji dodati lesene stebre. Na dan inavguracije
stavbe je, da bi dokazal pravilnost svojih arhitek-
turnih izračunov, naslonil pištolo na sence svoje-
ga asistenta in mu ukazal, naj stebre podre. Krila
so seveda ostala v zraku in nekdanja spomeni-
ško zaščitena Shellova črpalka krasi križišče
dveh avenij še dandanes.

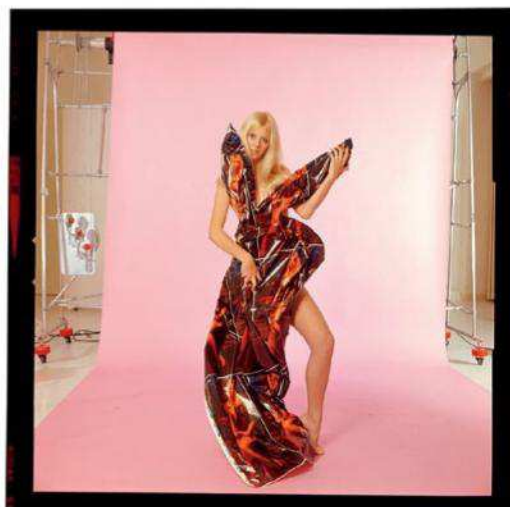
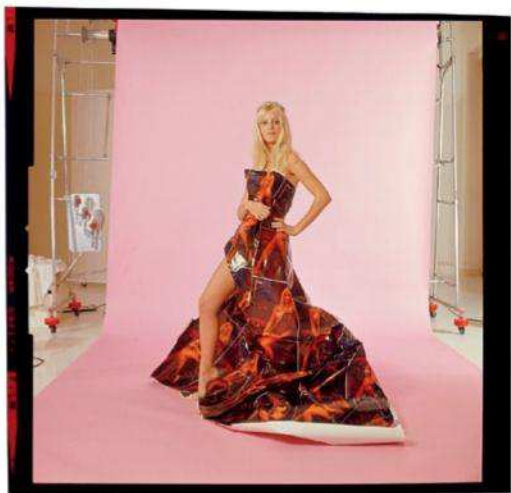
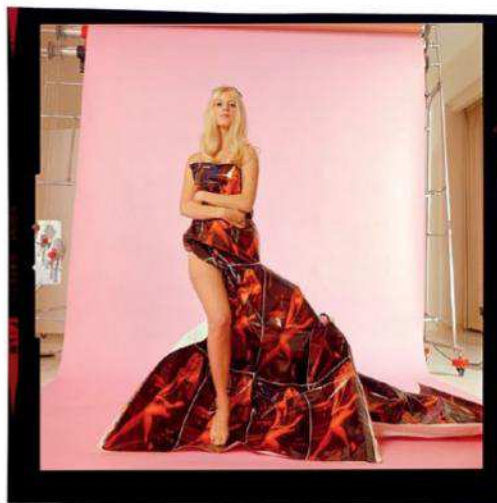
V Eritreji nihče ne ve, kdaj ga nadzoruje Veliki
brat. Številni so prepričani, da na vsakem koraku.
Zato so prebivalci postali previdni. Interes službe
državne varnosti (zveni znano?) sega na vsa po-
dročja in nihče ni izvet iz njegovega objema. To
sem začutil že na letališču, ko sem moral izpoln-
jevati deklaracijo za deklaracijo, prijavljati devize,
čakati na natančen pregled osebne prtljage in
prestati zaslisevanja mrkih uradnikov ob treh zjut-
raj. Na začetku omenjeni pisatelj in kulturolog
Edward Denison, ki je tudi avtor Bradtovega vod-
nika po Eritreji, je šel celo tako daleč, da je ozna-
čil medijsko svobodo v Eritreji za popolno črno
luknjo. Tudi odnosi z ZDA so na eni najnižjih točki
doslej – velesila obsoja Eritrejo, da sponzorira so-
malijske teroriste in islamski fundamentalizem.
Eritrejsko gospodarstvo so nedavno pahnili nazaj
v srednji vek, pred 15 leti so celo zaprli univerzo v
Asmari. Po lestvici Poročevalcev brez meja (RSF)
je Eritreja že osmo leto na zadnjem mestu lestvi-
ce svobode tiska na svetu. A vsa ta orwelloska
senca Velikega brata se za popotnika vsaj delno
razblini nekje med deviško praznimi plažami
Rdečega morja, vonjem sveže pražene kave, ar-
hitekturnimi poslasticami čiste in urejene Asmare
ter pristno prijaznostjo domačinov, ki se kljub te-
gobam ves čas trudijo ostati nasmejani. 📺

Orwelloska senca Velikega brata se
vsaj delno razblini nekje med deviško
praznimi plažami Rdečega morja ...

PLAYBACK

JUNIJ 1969

Prizori s fotografiranja Connie Kreski, Playbojevega dekleta leta 1969.

FOTO ARIV PLAYBOYA/MARIO CASILLI IN DAVID CHAN

BRZINA.si - pravo mesto za vse, ki nam
avto pomeni **več kot prevozno sredstvo**

www.brzina.si | **041/236-831** | **info@brzina.si**

AST, Linea Corse, Moton, Motul, Rota, Rundfahren, QSP

VISOKA KAKOVOST PO KONKURENČNIH CENAH!

Dobrodošli v svetu visokih hitrosti!

RENAULT
Passion for life

Renault TALISMAN Grandtour

Prevzemite nadzor.

Izbirajte med različnimi občutki vožnje, ki jih ponuja vaš Renault TALISMAN z ekskluzivnim sistemom MULTI-SENSE®.

Poraba pri mešanem ciklu 3,6–5,8 l/100 km. Emisije CO₂ 95–135 g/km. Emisijska stopnja: EURO 6b. Emisija NOx: 0,0253–0,059 g/km. Emisija trdnih delcev: 0,00001–0,00144 g/km. Število delcev (x10¹¹): 0,01–9,26. Ogljikov dioksid (CO₂) je najpomembnejši toplogredni plin, ki povzroča globalno segrevanje. Emisije onesnaževal zunanega zraka iz prometa pomembno prispevajo k poslabšanju kakovosti zunanega zraka. Prispevajo zlasti k čezmerno povišanim koncentracijam prizemnega ozona, delcev PM₁₀ in PM_{2,5} ter dušikovih oksidov.

Renault priporoča **elf**

     renault.si